

سکات فیتزگیرالد

کتاب پېژندنه:

کتاب نوم: یواځې شوی
لیکوال: ایف سکات فیتزگیرالد
ژباړن: طارق نجیب
ډیزاین چارې: عبدالهادي اثر
خپرنډوی: مازیگر کتاب پلورنخی
چاپ کال: ۱۳۹۴ ل/ ۲۰۱۵ م
چاپ شمېر: ۱۰۰۰
خپرنوم: ۱۲

Ketabton.com

د چاپ حقوق خوندي دي

پې شوی

سکات فیتزگیرالد
ن نجیب

له ملگرو مننه:

بناغلی مبارک خاموش، چې ژباړې ته یې
هڅولی یم

بناغلی سید عباس هاشمي، چې مینه یې د
قدر وړ ده.

بناغلی جلال خان صدیقي، چې د ژباړلو لپاره
یې دا کتاب راډالی کړ.

ډالی:

هغه چاته چې زړه مې غواړي د پرځه ورته ډالی
کړم!

خپل گران او قدرمن ورور:
- ډاکتر شمس نجیب ته -

ط. نجیب

غربي جزيره کي د جي گيتهس بي
مانهي تل د روښانه خراغونو،
نخاگانو او د هغي فوق العاده کرکټر
باره کي گونگوسيو يوبي ساري
محفل گنل کېده. خو گيتهس بي
يو شتمن خوان چي تل د سلگونه
خلکو ترمنځ يواځي، د يوشي په لټه
او منتظر معلومېده خو هيچا سره
ددي پوښتني ځواب نه و.
د هغي د ژوند گړدجنې سطحې
لاندې يو اوږد راز پروت و چي تر
لاسه کول يې شايد امکان نه درلود.

او هڅونه مې وژباړه.

ددې ناول کيسه دوه برخې لري، چې په ماضي کې د يوې انجلۍ په ژوند او څلورويشت کاله وروسته د همدې انجلۍ د لور په ژوند راڅرخېږي. د کيسې لوبغاړی پر ځای ددې چې د ريښتيا په لټه کې شي، تېروتنه کوي او پاتې ټول ژوند د پښيماڼۍ او خفگان سره لاس او گريوان وي.

انجلۍ هم په هرچا بې باوري کيږي خو د خداى ج اسره له ځان سره ساتي. د ژوند تر پايه څه کوي، څوک ملامته وي او ددوى دواړو تر منځ د بې باورۍ ديوال ولې ودريږي. ددې پوښتنو ځواب به درته خپله دا کتاب ووايي.

په پای کې د يوې خبرې يادونه اړينه بولم هغه دا چې هرکله تر يو کار او پرېکړې کولو وړاندې څو ځله فکر وکړئ، هغه چې تاسو به يې وکړئ سم به وي او په راتلونکي ژوند کې به د پښيماڼۍ پيټې په اوږو نه وړئ.

په درنښت

طارق نجيب کاموال

پيليزه

د لوى څښتن تعالى د پر شکر گزار يم، چې زه يې ددې جوگه کړم دا کتاب وژباړم او خپلو افغانانو او پښتو ژبې لپاره خدمت وکړم. وړاندې تردې چې د ناول باره کې څه ووايم، اړينه بولم د هغه شخصيت قدر داني او يادونه وکړم چې د ادبياتو په ډگر کې يې تر هر چا ډېر هڅولى يم. ډاکټر شمس نجيب چې په لومړي ځل يې ناول لوستو ته اړ کړم، د پښتو ادبياتو ډگر ته مې لاره پيدا کړه او نن دې حد ته راوړسيدم چې تاسې ته د مينې ډک ناول (زه گناهگاره نه يم) وژباړم.

دا ناول د اردو ژبې نامتو ليکوالې آغلې عميرا احمد ليکلې دى. چې د ناول له کيسې څخه د اردو يوه مشهوره ډرامه هم جوړه شوې ده. دا ناول (زه گناهگاره نه يم) زما د ژباړې درېيمه هڅه ده او د ملگرو په غوښتنه

یواځې شوی

د څښتن تعالی له درباره ډېر شکرگزاریم چې ماته یې ددې ناول د ژباړلو توان راکړ.

د ناول باره کې درته لږ څه وایم؛ دا د امریکا نامتو لیکوال ایف سکات فیتزجرالد لیکلی، که څه هم دا ناول ۹۰ کاله وړاندې په ۱۹۲۵ م کې لیکل شوی، خو بیا هم د شلمې پېړۍ د امریکا تر ټولو غوره او د انگلستان دوهم غوره ناول نومول شوی او په ۱۹۲۵، ۱۹۵۰ او ۱۹۹۰ کلونو کې پرله پسې چاپ شوی. په اخبارونو او مجلو کې یې ځانته ځای پیدا کړی.

په دې ناول کې د امریکا له جگړې وروسته اوضاع او یوه ټولنه د شتمنۍ او مقام له ویرې د ناکامۍ سره مخ شوې، خو لیکوال ددې هر څه نه ډېر په ځانگړي ځای او مهال کې د گیتس بی د خپلو خوبونو ویرجن لتون کې دا هر څه ځای پر ځای کړي دي.

لیکوال فیتزجرالد د خیال او ریښتینتوب تر منځ ټوله بییز تکرار په گوته کړی دی.

خپلې موضوع ته راحم، تر ډېره د پښتو ژبې ناولونه په یوې ځانگړې موضوع لکه حماسي، عشقي، پولیسي او داسې نورو باندې راڅرخي، کیسه یې تر ډیر حده جالبه او لوستونکي پرې اسانه پوهېدلای شي.

په دې ناول کې لیکوال خپله کیسه د الف نه تر یا پورې نه رسوي بلکې د کیسې هره برخه بیله درته مخې ته رږدي او لوستونکي هڅوي چې خپله فکر وکړي او ځان وپوهوي.

په لومړي سر کې د لوستونکو فکر خپلواکه پریرېدې چې کیسه هر لورې ته بوتلای شي، خو هغه څه چې لیکوال یې ویل غواړي، شپه وروسته یې درته روښانه کوي.

که څه هم زه د پښتو ادبیاتو مسلکي نه یم خو تر ډېره ورسره اشنایي لرم، او غوښتل مې د پښتو ژبې لیکوالان د ناول لیکلو یوې بلې بڼې سره بلد شي او لوستونکي هم د ناول هرې برخې د باریکۍ پام کې نیولو سره د کیسې یو بشپړ انځور جوړ کړي.

په پای کې له ټولو افغانانو ورونو هیله کوم چې خپل راتلونکي د پوهې په رڼا روښانه کړي، چې د سیالانو سیال شوو.

په درنښت
طارق نجیب

لومړی څپرکی

زما د وړوکتوب په حساس کلونو کې به پلار ماته نصیحتونه کول چې تر ډېره به یې زما مغزو کې انگازې کولې. هغه به ویل، کله چې هم په چا باندې نیوکه کوي بس دا په یاد لره چې په دې نړۍ کې ډېرو خلکو هغه څه نه درلودل کوم چې تاسره وو.

هغه به ډېر څه نه ویل، خو مونږ به ډېر وخت په داسې موضوعگانو سره بحثونه کول. خو دهغو ټولو خبرو نه د هغې یواځنی مطلب زما پوهول و. په پای کې به دې ته مایل شوم چې ددې هر څه قضاوت راتلونکي ته پرېږدم او کله چې به زما صبر پای ته ورسید، نو په دې به پوه شوم چې دا هر څه یو حد لري.

تېر منی چې کله له ختیځ نه راغلم نو دا احساس مې کاوه چې دا ټوله نړۍ ثابته ده او د تل لپاره معنوي پاملرنې ته اړتیا لري، ما نور بې مقصده چکرونه نه غوښتل چې د هر انسان زړه یې خپل حق بولي، یواځې گیتس بی، د کوم شخصیت باره کې چې ددې کتاب پانې تورې شوي دي، زما ددې عکس العمل نه یوه استثنا وه.

که چیرې شخصیت د بدن د حرکاتو یوه نه ختمیدونکې سلسله وي نو بیا په هغې یو ډېر بنایسته څه موجود وو. د ژوند د وعدو لپاره یو ډېر لوړ حساسیت، چې د هغه پیچیده ماشین نه یې تشبیه کولای شو چې په زرگونه مایله لرې زلزله حس کولای شي. دا یې د هیلو لپاره یوه فوق العاده ډالی وه. یو عشقي تیاری چې تر اوسه ما په بل کوم شخص کې نه وو موندلي او کیدای شي راتلونکې کې یې هم ونه مومم. خو گیتس بی په اخره کې سم راووت؛ یو څه چې گیتس بی یې ښکار شو، یو څه الوده گردونه د هغې د خوبونو په لاره پراته ول چې د لنډ مهال لپاره یې زما د ژوند د ناکامه خوښیو لاره هم وتړله.

په منځني لویدیځ ښار کې زموږ کورنۍ د دريو نسلونو را په دیخوا وتلی نوم لري. د ځان باره کې به یو څه ووايم؛ زموږ د هارډ ویبر عمده سوداگري زما د نیکه ورور پیل کړې وه چې وروسته زما د پلار په واک کې شوه. ما تر اوسه داسې تره نه دی لیدلی خو زه هم غواړم د هغې په څېر و اوسم، د هغې انځور اوس هم زما د پلار په کاري دفتر کې څریدلی دی. زه د نیو هیون پوهنتون نه په کال ۱۹۱۵ م کې فارغ شوی وم.

په ځای ددې چې منځنی لویدیځ ښار د نړۍ ارامه مرکز وي، خود نړۍ یوې زړې څنډې په څېر ښکاریده. ما پریکړه وکړه چې ختیځ برخې ته لاړ شم او هلته د باندې سوداگري زده کړم ځکه هر څوک چې ما پیژندل د باندې په سوداگري کې بوخت وو، نو فکر مې وکړه که زه پکې هم ورگډ شم نو څه به وشي؟

زما تر وړو او خاله گانو به ماته داسې لارښوونه کوله لکه چې په لمړي ټولگي کې مې داخلي. په اخره کې به یې ویل ولې باندې سوداگري شروع کوي او بیا به یې ویل، هو بیخي سم انتخاب دې کړی. پلار مې تر یو کاله پورې ماته پیسې جمع کولې، خو بیا یو څه وخت وروسته د تل

لپاره ختیځ ته راغلم. د تل لپاره! فکر مې لږ دوام وموند. خبره اوس په دې نوي ښار کې د کوټې پیدا کول وو، ترڅو پکې و اوسېږم، زه د پراخه چمنونو او ښایسته ونو وطن نه دلته راغلی وم. په دفتر کې یو ځوان راته وویل چې په خوا کې ښارگوټي کې یو ځای کوټه ونیسو، نور ما د خدای نه څه غوښتل؟ هغې یو وړوکی موسمي کور پیدا کړ، د میاشې ۸۰ سینټه غوښته. په اخرو شېبو کې یې له دفتره زما ملگري ته وویل شو چې واشنگټن ته لاړ شي نو زه مجبوره شوم او کور مې یواځې ونیو. ما یو سپې هم درلوده خو یو څو ورځې وروسته هغه هم وتښتید. او یوه زړه ښځه هم وه چې د کور صفایي او اشپزي به یې کوله. زه د یوې ورځې لپاره یواځې وم، سهار مې یو کس ولید چې زما نه یو څو ورځې مخکې دلته راغلی و، په سرک ورسره ودرېدم.

- ته دې غریبي کلي ته څنگه راغلي یې؟ هغه په ناهیلۍ پوښتنه وکړه. ما ورته وویل: زه نور یواځې نه يم! زه یو لارښود او دا يمې اوسیدونکی شوم.

هغه به کله ناکله د گاونډیانو په اړه خبرې کولې چې څنگه ورسره ژوند تېر کړو.

د لمر اخللو سره او په ونو کې پانې یو ځل بیا د زرغونېدو په حال کې داسې لکه فلمونو کې د ونو پانې زرغونېدل په تیزی ښایي، ما هم هماغه فکر کاوه چې ژوند یو ځل بیا د اورې نه پیل شو.

ما سره دو یلو لپاره ډېر زیات کتابونه وو او ورسره ښه صحت هم و چې باید یوه شپه مې د لوستلو پرته نه وی تېره کړې. د بانکې سسټم او پانگه اچونې بیمې کتابونه مې اخستي وو، د لرې نه د سرو او سپینو زرو سیکو په څیر له ورايه پرفیدل خو په دوی کې دننه راز نه یواځې لیکوال خبر و.

دا خو هسې د چانس خبره وه چې ما په داسې یو بیگانه ځای کې یو کور په کرایه کړی و. دا ځای د شمالي امریکا په داسې یو نري او گډوډ ټاپو کې پروت و چې یو سړي تر نیویارک رسیدلی و، د ښار نه شل مایله لرې دا ټاپو په دوه هگۍ ډوله ټاپوگانو چې د یوې جزیرې پواسطه سره بیل شوي وو پراته وو.

زه هم غریبي هگۍ ډوله ټاپو کې پروت وم. زما کور د ټاپو په اخري سر کې و، د سمندر شور نه یواځې ۵۰ متره لرې، د دوه لوړو بنگلو تر منځ چې شاید دولس زره نه تر پنځه لس زره پورې د سیزن کرایه وي. یو اړخ ته اوږد برج، مرمرین د لامبلو حوض او ۱۷ هکتاره ځمکه کې یو چمن او بڼې پروت و. دا د گیتس بی مانی وه او ریښتیا ما خولا تر اوسه گیتس بی نه پېژنده. په دې مانی کې په دې نوم یو ښاغلی اوسېده. زما کور بدرنگه کور و خو وړوکی و او په بره پروت و، د سمندر اوبه او د گاونډي نیم چمن ترې هم ښکاریده.

د خلیج نه بلې غاړې سپین ښایسته څراغونه په اوبو کې ځلیدل او د اورې تاریخ د هماغه ماښام نه پیل شو چې زه ډوډۍ خوړلو لپاره د ټام بکنین کور ته لاړم. ډیزی زما لرې خپلوانو کې راتله او ټام مې د کالج دورې نه پېژنده او د جگړې نه وروسته مې یواځې دوه ورځې هغې سره شیکاگو کې تېرې کړې وې.

د هغې خاوند یو نامتو پولو لوبغاړی و او که ووايو چې ملي څېره وه. یو دهغه اشخاصو نه چې د هغوی محدود لیاقت داسې یو ځای ته ورسېږي چې پایله کې هر څه مخ په ښکته روان شي. د هغه کورنۍ ښه شتمني درلوده، د کالج په مهال یې هم پیسو ته چندان اهمیت نه ورکاوه. خو اوس هغه شیکاگو نه راغلی دی او دلته په ختیځ کې په څنگه فیشن ژوند تېروي؟ ستاسو ساه گانې به بندې شي، لکه د مثال په ډول، هغې

به د پولو لپاره واړه بالونه د شيكاگو نه راغونښتل، په دې حقيقت به سترگې پټول وي چې مونږ ووایو چې زموږ په نسل کې دې يو څوک دومره شتمن شي.

دوی ولې شيكاگو ته راغلي وو، په دې زه خبر نه وم بې له کومې وجې بې يو کال فرانسه کې تېر کړ او بيا دلته راغلل او د شتمنو سره د پولو لوبې کوي او خپل ساعت تېروي. ډيزي راته په ټيليفون ويلې و چې دلته مونږه پاڅه راغلي يو، خو زما پرې يقين نه وو. زه د ډيزي زړه نه نه وم خبر خو ټام راته معلوم و چې په يو ځای کې ډېر وخت نه پاتې کېږي. يو ماښام نری باد لگیده، د ټاپو ختيځې برخې ته د يو زور ملگري او لرې خپلوان چې ما ډېره پيژندگلوي هم ورسره نه لرله، لاړم. دا ماښام چې ما څومره فکر کاوه د هغې نه ډېره نښايسته وه، چې د خليج بلې لورې نه به سپينه او سره ښکاریده. چمن د سمندر د غاړې نه شروع او تقريباً څلور سوه متره تر کوره او بيا پکې بڼونه راغښتل شوي وو، د چمن شاخوا خښتې نه جوړ پياده رو او په منځ کې تاگونه هم وو. د کور مخه د ماسپښين باد په لور خلاصه وه او ټام د آس زغلولو جامې اغوستې، چاکې پښې برنډه کې ولاړو.

هغه د کالج دورې نه بدل شوی و، متکبر انداز، غټه خولۍ او دوه تاره ويښته په تندي کې، يو دیرش کلن سړی و. دوه ځان ستايونکې سترگې يې په مخ کې له ورايه ښکاريدې. د ښځو په څېر آس زغلونکي جامو يې هم هغه مغروره خيره نه شوه پټولای. هغې يو ډبل او از درلوده چې د خبرو پر مهال غير اخلاقي لهجې په خیر څرگندیده. کرکه او چاته په ټيټه سترگه کتل ورته د پلار نه پاتې وو. په کالج کې هم ډېر ورنه له دې کبله کرکه کوله.

”داسې فکر مه کوه چې په دې باره کې زما پرېکړه نهايي ده، ځکه يو

له تانه او تاسو ډېرو نه پياوړې يم“ هغې به دا خبره ډېرو ته کوله. مونږ په يوه ټولنه کې راغټ شوي وو خو زه هېڅ د هغې په څېر نه وم. مونږ د يو څو شېبو لپاره برنډه کې خبرې وکړې.

-دلته مې ډېر ښه ځای پيدا کړی. هغه سترگې په بې صبرۍ هاخوا ديخوا اړولې. د برنډې اخر سر پورې يې بوتلم او بيا يې په مودبانه لهجه وويل؛ دننه به لاړ شو!

دنده کړۍ نيمه خلاصې وې، نری باد د کړکيو نه راننوتله او کوټه کې دننه پردې چې د يو کونج نه بل کونج ته اوږدې شوې وې د سمندر د اوبو په څېر څپې يې وهلې. يو اځينی شی چې په کوټه کې ساکن و هغه يو کوچ چې دوه جينکۍ پرې بې خاره پرته وې. هغوی دواړو سپينې جامې اغوستې وې. زه بايد د يو څو شېبو لپاره ولاړ وی او د پردو او زونه او په ديوال نښتي تصوير ننداره مې کړې وی. ټام شاتنۍ کړۍ بنده کړه. کوټه کې ارامي شوه، پردې، قالينې او دوه پيغلې په ورو په فرش راښکته شوې.

هغه کشره يو څه نا آشنا ماته ښکاره شوه. هغه په صوفي سر تر سره پرته وه، پرته د کوم حرکت، زنه يې بره خواته لکه يو څه يې چې پرې ايښي وي او نه غواړي وغورځي. هغې زه د سترگو په کونج کې وکتلم خو هېڅ ځان يې راباندې پوه نه کله. ما څو له ځان سره هغې نه بښنه هم وغوښتنه تر څو زه يې مزاحم شوی نه يم.

هغه بله انجلۍ ډيزي وه، هغې د راپاڅيدو کوښښ کاوه، صوفه کې کيناسته او يوه وره زړه راښکونکې خندا يې وکړه، ما هم وخنډل او کوټې ته وردننه شوم.

-زه د خوښۍ نه بې هوشه کېږم.

هغې بيا وخنډل، زما لاس يې يوې شيبې لپاره ونيو، زما په لوري يې

وکتل او بیا داسې لکه ماته چې وایي په دنیا کې د بل هیچا په لیدو دومره خوشاله شوي نه ده. هغې په غیر مستقیمه توګه ماته هغه جینی-راوپیژنده چې بیکر نومېږي. ما اوریدلې و چې د ډیزي په ورو خبرې دې لپاره کوي ترڅو خلک ځان خواته مایل کړي.

په هر حال د اغلې بیکر شونډې و خوځیدې او ماته یې پخیر راغلی د سر په خوځولو وویل یو ځل بیا د معذرت ټکي زما په زړه کې تیر شو.

ما یو ځل بیا ډیزي ته وکتل، هغې په خوږ او ورو غږ زما ته پوښتنې کولې. دا هغه غږ و چې غوږونه ځان سره بره نسکته کوي، د هغې غږ د خبرو یوه سلسله ده یانې که وانه وریدل شي نو بیا به هیڅکله وانه وریدل شي. د هغې مخ خفه معلومیده خو بنایسته او سپین و، ځلیدونکې سترګې او سپینه خوله، خو د هغې په غږ کې یو شوق پروت و، که څوک یې پروا کوي نو په مشکله به هغه غږ هیر کړای شي.

ما هغې ته وویل چې دلته راتګ نه مخکې یو څو ورځې شیکاګو کې پاتې شوم او څومره خلکو ورته خپلې مینې رالیرلې دي، هغوي ما پسې خفه ول؟ هغې د خوښۍ نه وویل.

- ټول ښار بی خونده وو، ټولو خلکو د موټرو شاتني تپرونه د خفګان له کبله تور کړي ول او یو اوږد مهال خفګان ټول ښار په سر اخستی و.

- څومره بنایسته! راځه چې بیرته لاړ شو. تام! او بیا یې بې ربطه وویل، «راځه زما ماشوم وگوره!»

- زه به ډېر خوښ شم.

- هغه ویده ده. هغه درې کلنه ده. تا تر اوسه نه ده لیدلې؟

- نه!

- ښه نو ته یې باید وگورې.

تام چې په کوټه کې یې په بی صبری قدم واهه، زما خواکې ودرېد او

زما په اوږه یې لاس راکیښود:

- نن سبا څه کې بوخت یې؟

- زه د بانډ سپری یم.

- چا سره؟

- ما خود دوی نوم ندی اوریدلې.

بحث پای ته رسولو په څېر یې وویل: زه دې په دې خبره ناکراره کړم.

ما هم په لنډه توګه ځواب ورکړه

- خبر به شي. که دلته پاتې شي.

- زه همدلته پاتې کېږم، غم مه کوه. هغه په یو څرک کې ډیزي ته او

بیا ماته وکتل لکه د یو څه باره کې چې خبرداری ورکوي.

- زه به د خدای کم عقل یم چې بل څای کې اوسېږم.

په دې وخت کې اغلې بیکر وویل؛ بالکل....

زه یې په خبره حیران شوم، دا د هغې لمړی حرف و چې د خولې نه یې

راووت او په ریښتیا چې څومره زه حیران شوم هغومره هغه هم حیرانه

شوه. هغې اسیلی وویست، ستومانې یې وباسله او په ځای ودریده.

- زه ستړی یم، خدای خبر زه د کله نه په دې صوفه پرته یم؟ هغې په

گیله من انداز وویل.

- ماته مه گوره! درته مې وویل چې نن ماسپینین به لاړ شو نیویارک

ته ډیزي ورته وویل.

- نه ډېره مننه! هغې یو څو تازه انگور میز د پاسه قاب نه

راواخیستل؛ زه اوس د تیرینګ په حال کې یم.

کوربه ورته وویل:

- ته بالکل په تیرینګ کې یې. تام خپل گیللاس په میز کیښود: هغه

څه چې تا تر سره کړي زما نه ډېر لرې دي.

ما بيكر ته وكتل چې هغې به كوم داسې كار كړي وي، هغې ته كتلو نه مې خوند اخیسته. نری، وه، وړې سینې او راوتلی بدن درلود، ه لکه تر اوسه د هیڅ كوم سړي لاسونو نه وي لمس كړي، خپل بدن يې د اوږو نه شاته غورځولو و، لکه د عسکري بنوونځي زده کونکي په څېر، چې د هر چا توجه يې ځانته راجزېوله. د هغې څرنگه سترگو يو ځل بيا زما په لور وکتل خو دا ځل مودبانه او د يو څو پوښتنو سره، بنایسته مخ کې يې د خفگان نښې هم ښکارېدې. ماته داسې ښکاره شوه چې ما پخوا چيرته ليدلې ده او يا مې ددې كوم انځور ليدلی دی.

- ته په غربي جزيره کې او سپرې؟، زه هلته څوک پيژنم.

- زه هلته هيڅوک...

- ته بايد گيتس بي وپيژنې.

- گيتس بي! كوم گيتس بي؟" ډيزي ځان پوهول غوښتل.

وراندي تردې چې زه ووايم هغه زما گاونډي دی، د ډوډۍ لپاره او از وشو. تام په غير طبيعي ډول زما په اوږه لاس کيښود او زه يې له ځان سره روان کړم. هغوی دواړو لاسونه يو د بل په کوناتو ايښي او مونږ ورپسې گلابي رنگه برنډې ته لاړو. د برنډې مخه د لمر غورځيدو ته وه، په ميز باندې د څلور شمعو رڼا نري باد څپانده کولې.

- دا شمعې ولې ايښي دي؟ ډيزي نيوکه وکړه او په خپلو گوتو يې

مړې کړې.

- په راتلونکې دوه اونيو کې به د کال اوږده ورځ وي. هغې په خوښۍ ټولو ته وکتل؛ آيا تاسو د کال اوږدې ورځې ته انتظار کوئ او بيا ورپسې خفه يې؟ زه خو يې انتظار كوم او چې تيره شي بيا ورپسې خفه يم.

- مونږ بايد يو پلان جوړ کړو. بيكر اسويلي وکښ، په ميز کيښايسته

داسې لکه د خوب تياری چې نيسي

- سمه ده، څنگه پلان به جوړ کړو؟ خلک څنگه پلان جوړوي؟ ډيزي زما په لور داسې وکتل چې د خوښي رايه به ورکړم، وړاندي تردې چې زه ځواب ورکړم، د هغې سترگې به خپلې وړې گوتې شوې.

- وگوره! ژوبل شوه.

مونږ ټولو وروکتل، د گوتې بند يې شين او تور شوی و.

- دا تا ژوبل کړه، تام! زه پوهيږم چې تا داسې نه غوښتل خو ژوبله دې کړه، دا هغه څه و چې ما د يو غټ سړي سره واده کولو نه تر لاسه کړل، يو غټ، لوی وحشي سړي نه...

«- دا د وحشي لفظ په ما ډېر بد لگيږي، که څه هم په ټوکو کې وي

تام د خبرو منځ کې راتوپ کړل.

- وحشي... ډيزي بيا تکرار کړه.

کله کله به ډيزي او بيکر په يو ځای خبره کوله، دا به د هغوی طنزيه خبرو يوه بيلگه وه چې د هغوی د سپينو جامو او بنایسته سترگو په څير يوه نمونه وه. هغوی دواړو زه او تام په خپله مودبانه ساعت تيری کې شريک کړي وو. په دې پوهيدلې چې لږه شېبه وروسته به ډوډۍ وخورل شي او دا ماښامنی به پای ته ورسېږي. دا ځای د غرب نه بيخي بيل و، دلته به ماښام شېبه په شېبه ډېر زړ پای ته رسیده.

ما د موضوع بدلولو لپاره د پرمختگ باره کې خبرې شروع کړې خو تام پکې ځان راځای کړ او د څومره کتابونو نومونه يې واخيستل او لگيا شو. د هغې په خبرو کې بې ځايه دلايل تر سترگو کيدل. په همدې وخت کې د ټيليفون غبراغی، د مزدورانو مشر دننه لاړ تر څو ټيليفون ته ځواب ورکړي، ډيزي زما په لور راکږه شوه:

- زه به درته يو کورنې راز ووايم، د مزدورانو د مشر د پوزې باره کې

دی، غواڙي ڇي پوه شي؟

- زه خوراغلي یم ڇي ستا خبري واورم!

- ښه نودا د مزدورانو مشر ڇي و په نيويارڪ ڪي يي د نقري پاڪولو ڪار ڪاوه ڇي دوه سوه ڪسانو ته د نقري پاڪولو دنده يي لرله هغي به سهار نه تر ماڻمامه ڪار ڪاوه، تردې ڇي پوزه يي پڪي داسي شوه.

يوه شيبه وروسته لمر د هغي څليدونڪي مخ ته مخه ښه وويل. د هغي غبرزه مجبورولم تر څو بي ساهه اخستلو د هغي خبرو ته غور ښم. د لمر رڼا د هغي د مخ نه داسي په نه زړه روانه وه لکه مازيگر ڪي يو ماشوم د لوبو ڪوڅي نه وروسته خپل ڪورته روان وي.

د مزدورانو مشر دننه راغي او ٽام ته يي په غور ڪي څه وويل، ٽام لږ غوندي نا خوبني شو، خپله څوڪي يي په زوره شاته ڪړه او پرته د څه ويلو دننه لاږ. د ٽام نه شتون لکه ڏيزي ڇي ناخوبنه ڪړه، ڏيزي زما په لور راځږه شوه، د هغي غږ لکه سندر د ڇي وايي، راته وويل:

- زه ډږه خوبنه یم ڇي ته دلته راغلي يي. تا ماته يو گلاب... يو په زړه پوري گلاب راڀاد ڪږ، همدا سي نده؟ هغي بيڪر ته د تاڀيد لپاره وکتل.

- يو په زړه پوري گلاب؟

دا خو سمه نه وه، زه هيڄ د گلاب په خبر نه وم. هغي پرته د فڪر ڪولو دا وويل، د هغي په بدن ڪي يو نا ڪرار هه خوبنت رامنځته شوي و، لکه زړه يي ڇي غوښتل بهر راوڄي او هغه پتي خبري ٽولي ووايي. بيا يي ناڅاپه لاسپاڪ په ميز کڀنود او دننه لاږه.

ما او بيڪر يو بل ته په سترگو ڪي وکتل، ما څه ويلو ته ڄان تيار ڪږ خو هغي د خبرداري په توگه په شونڊو گوته کڀنوده، ---شش...

يو ورو غوندي پس پسڪ دننه نه اوريدل کيده او بيڪر دروازي ته

غور ورنڊي ڪږ تر څو څه واوري.

«هغه گيتس بي ڇي تا نوم واخسته، هغه زما گاونڊي دي.»

- ته خبري مه ڪوه، زه دا خبري واورم، ڇي څه شوي؟

- ولي څه خبره ده؟ ما تري وپوښتل

- ته دا وايي ڇي نه يي خبر؟ ما فڪر ڪاوه ڇي ٽول به خبر وي. حيرانه شو

- زه نه یم خبر!

- ٽام نيويارڪ ڪي يو يي ښڄي سره لاره لري.

- ښڄي سره لاره لري؟ ما د ڄان پوهولو لپاره خبره تڪرار ڪږه، بيڪر

يو اڄي سر وڄو ڄاوه. ما غوښتل ڇي ڄان پوه ڪږم خود بوٽانو ٽڪ ٽڪ سره هغوي دواږه راووتل.

- داسي وخت نه شي تڀريدي؟ ڏيزي مڪرجهه ڙپا پيل ڪږه.

د يو ڄو شڀو لپاره مي بهر ته کتل:

- ڊږ عشقي موسم دي او يوه سندر د ويونڪي مرغی مي هم وليده،

ڊږ خود غږ يي و، عشقي وو ڪنه ٽام!

- ڊږ عشقي» هغي په ناخوبني دا وويل، بيا يي اورده ڪږه؛ ڪه

ڊوڊي نه وروسته رڼا وه نو لاږ به شو د آسونو ڄاي ته.

دنده نه يو ڄل بيا د ٽيليفون زنگ راغي، ڏيزي سرد نا په خوڄولو د

ٽام د آسونو خبره هم پای ته ورسیده، اصلا ٽولي خبري تيت شوي. د

پنڄه دقيقو لپاره د شمعي لمبي په حرڪت وي او ما هم د شمعي په رڼا

ڪي سترگي خڀي ڪږي وي. زه نه پوهيدم ڇي ڏيزي او ٽام د څه باره ڪي

فڪر ڪوي. د ڄو شڀو لپاره حالات د پوښتنو نه ڊڪ ول.

د آسونو خبره بي موخي منع ته راغلي وه او بيا ڄلي ياده هم نه شوه.

ٽام او بيڪر پاڇيدل او ڪتابتون ته روان شول. ڏيزي هم پاڇيده او زه هم

ورپسې ورروان شوم. د خو دهليزونو نه تېر بهرنۍ برنډې ته ورسيدو. په توره تياره کې چې د لرې نه يو اځي رڼا ښکارېده، په لرگينه څوکۍ څنگ په څنگ کېناستو.

هغې خپل مخ دواړه لاسونو کې ونيو، د هغې په مخ کې ځورونکي احساسات ښکاريدل، ما فکر وکړ چې د وړې لور باره کې ترېنه پوښتنه وکړم خو بيا مې مناسبه ونه گڼله؟

هغې ناڅاپه وويل: مونږ يو بل ډېر نه پيژنو کنه، نیک؟ که څه هم نږدې خپلوان يو خو ته زما واده ته رانغلي.

- زه د جگړې نه نه وم ستون شوی.

- دا خبره دې منم خو زه ډېره ستونزه کې وم او په هر چا بې باوري وم. د هغې خفگان پر ځای و، زه منتظر وم خو هغې نور څه ونه ويل. د هغې د لور نه پرته بل راسره د خبرو کولو لپاره نه و.

- لور به دې خبرې کوي، او گرځي راگرځي که نه؟

- هو! هغې ماته وکتل، يوه خبره درته وکم نیک! ته خبر يې چې هغه پيدا شوې وه ما څه ويل، غواړې درته ووايم؟

- ولې نه. مهرباني!

- د هغې د پيدا کېدو لايو ساعت نه وو پوره او خداي خبر تام چيرته و. زه د ډېرو گډو وډو سوچونو سره راپاڅيدم او نرسې راته وويل چې انجلۍ پيدا شوې، ما سر کيښود او ښه مې وژړل. ما ويل سمه ده چې انجلۍ ده، هغه به هم يوه کم عقله وي. کم عقلې جونې هسې هم په دې دنيا کې ډېرې دي، يوه وره ښايسته کم عقله! هر څوک هم دا فکر کوي او هغه ډېر پر مختللي خلک هم. د هغې سترگې راډ کې شوې. د ناخوښۍ خداي يې وکړه؛ زه څومره مغلغه يم، خدايه زه څومره مغلغه يم! د هغې غږ مات غوندې شو، زه يې اړ کړم تر څو خپل پام ترې بل ځای

ته يونسم. زه يې نا کراره کړم او دا ما ښامني ماته يو چل غوندې ښکاره شو تر څو زما احساسات پکې راوپاروي. زه انتظار وم، هغې ماته وکتل، د هغې په مخ کې هماغه د پيغلنوب غرور پټ و. په داسې يوه راز نه ډکه ټولنه کې هغې خپل او د تام شتون فرضي گڼل.

په توره کوټه کې سور رنگه څراغونه لگيدلي، تام او بيکر د يو کوچ په دواړه څنډو ناست او بيکر ورته په لوړ غږ ناول لوسته. په کوټه کې د هغې غږ انگازې کولې داسې لکه څوک چې سندري زمزمه کوي. د سرو څراغونو رڼا د تام په بوتانو کې ځليدله او د بيکر د خزان د پانو په څير زيړ وينستان يې روښانه کړي وو، د هرې ورقې په ختميدو يې په خپلو نازکو گوټو ورقه بل لورې ته اړوله. کله چې مونږ رانوتو د خپل چپ لاس په اشاره يې مونږ ته د چپ وويل.

- په راتلونکې کې به جريان ولري. دا يې وويل او مجله يې د ميز په سر وغورځوله. خپل لاسونه يې د زنگونو په سر کيښودل او پاڅيده.

- لس بجې دي او اوس به دا ښه انجلۍ لاره شي او ويده به شي.

- جوړډن بيکر به سبا ته په ټورنمنټ کې لوبېږي ډيزي وويل.

- ښه... ته جوړډن بيکر يې؟

زه اوس پوه شوم چې هغه ماته څنگه اشنا ښکارېده. ما د هغې باره کې ډېرې کيسې اوريدلې وې، په دې کې بې خونده او بحراني کيسې هم وې خو ماته يوه هم نه وه ياده.

- ښه شپه!! هغې په نرم غږ وويل. ما ته بجې راپاڅوه!

- که ته پاڅيرې نو!

- بالکل پاڅيرم! ښه شپه ښاغلي نیک کيروي، بل وخت بيا گورو!

- بالکل به ورسره وگوري! ډيزي د هغې خبره تاييد کړه. فکر کوم يو

واده تيار کړو، دلته بيا کله کله راځه، زه غواړم تاسو دواړه په زوره سره

يو ځای کړم. تاسو دواړو به کاڼي پسخانه کې بند کړم او يوه کښتۍ کې به مو سمندر کې خوشې کړم، بس دغه شان ساعت تيري به وکړو.

- ښه شپه، ما خو هيڅ وانه وريدل. بيکر زينو ته په ختو کې وه. شيبه وروسته تام وويل.

«هغه ډېره ښه انجلۍ ده، هغوی بايد دلته يو اځې نه وه پريښی.

- چا بايد نه وه پريښی؟» ډيزي په پوښتنيز ډول وويل.

- د هغې کورنۍ!

«د هغې کورنۍ کې يوه سل کلنه ترور ده، خو څه نیک به يې خيال ساتي کنه، که څنگه نیک؟ هغه به ټول اوړی د رخصتۍ په ورځو کې دلته راځي.

- زه فکر کوم کور کې او سيدل به ورته ښه وي. تام او ډيزي يوې شيبې لپاره د سترگو په کونج کې يو بل ته وکتل.

- هغه د نيويارک ده؟ ما زرو پوښتل

- هغه د ليوز ويلې ده. زمونږ دواړو ماشومتوب يو ځای تير شوی دی، زمونږ ښايسته ماشومتوب...

- تاسو دواړو خو برنډه کې زړه خواله سره وکړه. تام وويل.

- ريښتيا! زما خو څه نه يادېږي. ډيزي ماته وکتل، ما به پکې څه ويلې و. يو څو شيبې وروسته مې د تلو تکل وکړ. هغوی راسره تر دروازې راووتل، ما خپل موټر چالان کړ، ډيزي په تادی راغږ کړ:

- لږ ودرېږه!

- ما نه هير شوي و چې تانه پوښتنه وکړم، مونږ اوريدلي و چې تا کوژده کړې ده. تام هم د هغې خبره تاييد کړه.

- هو مونږ درې کسانو نه اوريدلې دي، دا بايد سم خبروي.

زه پوهيدم چې دوي ولې دا خبرې کوي. ختيځ ته راتلو سره دا خبره

ما پورې تړل شوی وه. ما داسې انگيرله چې زما په راتلو به ډيزي غيږ کې ماشوم او خوشاله زما مخې ته راشي، او تام خو نيويارک کې نورو ښځو سره لاره درلوده.

گرمي نيمايي ته رسيدلې وه، د هغوي کور نه راووتم. د لارې په سرد پترو لو پمپ سرو او شنو څراغونو روښانه کړی و. کله چې خپل ځای ته ورسيدم، موټر مې د خپل وړوکی کرایي کور په موټر تمځای کې ودراره او بهر راووتم. د يوې شيبې لپاره د کور مخې چمن کې ناست وم. باد خپل زور ازماوه، ونو هم خپل مقاومت ښوده خو تر منځ يې پاڼو چغې سورې وهلې. زه يو اځې نه وم. پنځوس شپيته متره لرې د گاوندې د بنگلې په کوټه کې يو کس ولاړ و. په ځير مې ورته وکتل، خپل دواړه لاسونه يې د پطلون په جیبونو ښاسلي وو. د هغه د دريدو انداز نه داسې ايسيدله چې همدا گيتس بي وي.

ما غوښتل هغې ته ورغږ کړم. آغلې بيکر د ډوډۍ پر مهال د هغې نوم اخیستی و، ما غوښتل ځان ورسره معرفي کړم. خو ما ورغږ نه کړ. هغې جیب نه لاسونه راوويستل او د تورو او بو په لور يې اشاره وکړه، زه ترې لرې وم خو زه پوهيدم چې هغه رپرديده. ما هم د هغې په اشاره اوبو ته وکتل خو د يو شين څراغ پرته چې د اوبو هغه بله خوا و، نور هيڅ نه تر سترگو کيدل. ما يو ځل بيا گيتس بي ته وکتل، خو هغه تللی و او زه يو ځل بيا د شور نه ډکه تياره کې يو اځې پاتې شوم.

دوهم څپرکی

د نیویارک او غربي جزیرې ترمنځ لاره کې د رېل پتلی او خام سرک د پخوا زمانو انځورونه راښودل. دا سیمه تقریبا ټوله تشه وه. دې ته د ایرو دره ویل کېده. په ریښتیا هم لکه یو صنعتي ځمکه، د بتیو لوگو نه ډکه، هر ځای کندي او نه ختمیدونکې د ایرو او لوگو نه ډکه هوا وه. دوږو او ستریا نه ډک مخونه یې وو، چې مزدورانو به په گرانه یو بل پیژندل او په خپلو کارونو به بوخت ول. په خوا کې تیریدونکو مسافرو به تر نیم ساعته د ایرو درې زړه بوږنونکې سیمې ننداره کوله. دلته یو وړوکی د ریل تمځای هم و، په همدې ځای کې می د ټام او د هغه یاره هم لیدلې وه.

که څه هم ټام ماته د هغې باره کې ډېر څه ویلي و خو ما بیا نه غوښتل چې ورسره وگورم. یو ماسپین له ټام سره په ریل موټر کې نیویارک ته روان شوم. د ایرو درې ته په رارسېدو سره یې په روانه کې ریل موټر نه ټوپ کړه.

- راځه راپسې، زه غواړم زما جینی سره وگورې.
ما فکر کاوه چې یو ښه ځای ته مې بوځي خو د یکشنبې ماسپینین و، بل څه پلان مې نه درلود، که نه ټام سره زه چیرته راتلم.
زه ورپسې شاته روان وم، د ریل پتلیو نه لږ لږې د سپینو کتارو نه ور تېر شو، هلته یو ودانۍ وه، چاپیره تری د زیرو خښتو وړوکی دیوال هم و، د درې دوکانونو نه یو د هوټل دپاره و چې ټوله شپه به خلاص و، یو خالي و او دریم د موټرو گراج (جورج بی ویلسن، د موټرو پیرل او پلورل)، زه ټام پسې همدلته ورننوتم. دننه ماحول ډېر گډوډ و، یو زوړ فورډ موټر په کونج کې ولاړ و چې دوو یې رنګ ورک کړی و. په دې کې د اپارتمان خښتن دفتر نه راووت، خپل لاسونه یې سره موبنل. هغه سپین، کمزوری، بی پروا او یو څه ښایسته و. هغې مونږ ولیدو، راروان شو، آبي سترگې یې له ورايه ځلیدې.
- سلام ویلسن، کاروبار څنګه دې؟ ټام ورته خوشالی نه په اوږه لاس کینښود.

- شکایت نشم کولای، کله راباندې موټر خرڅوي؟ ویلسن لکه قناعت چې یې تر لاسه نه کړ.

- راتلونکې اونۍ ته، زما سړي پرې کار کوي.

- کار یې ډېر ورو ندي روان؟ دا ولې؟

- نا هغه سست ندي، که ته داسې فکر کوي نو زه به یې په بل چا وپلورم. ټام ورته په ارامه ځواب ورکړه.

- زما د خبرې مقصد دا نه و، ما یواځې غوښتل ووايم... ویلسن د

خبرې صفایي ورکوله، د هغې غږ همداسې پسې ورک شو او ټام گراج

کې هاخوا دینخوا کتل. لږه شیبه وروسته زینو کې د ټک ټک غږ سره یوه

دیرش کلنه بنځه رابنکاره شوه، هغه لږه چاغه وه، توربخن لباس یې پر تن و، خو بنایسته بنکاریده او ډېر په ناز هم راروانه وه. هغې نری موسکا وکړه، د خپل خاوند خوا نه داسې تیره شوه لکه هیڅوک چې نه وي ولاړ، تام سره یې د لاس سترې مشي وکړه، په سترگو کې یې ورته وکتل. ما سره یې هم په دوه گوتو سترې مشي وکړه او راکتل یې هم نه، په خپلو شونډو یې ژبه تیره کړه او بیا یې خپل خاوند ته وکتل، په نرمه لهجه یې ورته وویل:

- څوکی خو راوړه، چې یو څوک خو پرې کیني.

- هو ولې نه ویلسن خبره واوریده او رهي شو، د ویلسن بنځه تام ته ورنږدې شوه.

- زه غواړم درسره وگورم، زموږ پسې بل ریل موټر کې راځه! تام ورته په غوږ کې وویل.

- سمه ده! هغې سر و خوځاوه او لرې ودریده، په دې کې جورج ویلسن هم دوه څوکیو سره رابنکاره شو.

د جولایي څلورمه نیټه وه، مونږ ورته لاندې په سرک ولاړوو، یو ماشوم ریل پټلی باندې ناهیلی ناست و، پیشو یې غیږ کې نیولې وه.

- ډارونکی ځای دی کنه؟

- ډېر بد ځای دی.

- هغې ته دا ښه ده چې دا ځای پرېږدي.

- ولې د هغې خاوند څه اعتراض نلري؟

- ویلسن؟ هغه فکر کوي چې میرمن یې نیویارک ته خپلې خور کره ځي. هغه بیرا دی، بیچاره په دې هم نه دي خبر چې هغه ژوندی دی.

زه، تام او د هغې جینی درې واړه نیویارک ته روان شوو، د ویلسن

بنځې نری تنگ کارتني لباس په تن و چې پلن کوناتي او د بدن هر اندام پکې له ورايه بنکاریده. سټیشن کې یې یو اخبار او یوه رنگینه مجله هم راواخېسته، او بل دوکان نه یې ایس کریم او یو څه خوشبوی هم راواخېسته.

- زه غواړم ددې سپیانو نه هم یو واخلم، زه غواړم یو ځان سره کورته یوسم، یو وړو کې کوکری، ډېر خوند کوي.

زور سړي ټول سپی په پنجره کې بند کړي وو.

- کومې نمونې لرې؟ آغلې ویلسن ورنه وپوښتل

- هره نمونه راسره شته، ستاسو کوم پکار دی، آغلې؟

- زه غواړم پولیسي سپې واخلم، زه پوهیږم هغه نه لرې.

زور سړي پنجرې ته په ځیر وکتل، لاس یې ورتنویسته او یو کوکری یې د څټ نه راوښو.

- دا خو پولیسي ندی. تام وویل.

- نه پولیسي ندی خود همغې په څېر به وي. زور سړي په ناهیلی ځواب ورکړ.

- رینستیا هم څومره بنایسته دی. دا په څو دی؟ آغلې ویلسن وپوښتل.

- همدا سپی؟ دا په لس ډالره دی. سړي په خوښۍ ځواب ورکړ. آغلې

ویلسن تری کوکری واخېسته، په ملا یې ورته لاس ووهه بیا یې وپوښتل.

- دا نردی که بنځه؟

- دا سپی؟ دا خو نردی. سړي وویل.

- بس مردار سپی دی، دا واخله پیسی او لس دانې پرې نور واخله.

تأم یې خبرې ورختمې کړې. لږ وړاندې چې لار ما وویل،

- صبر وکړئ، زه همدلته ښکته کیږم.

- نه، ته دلته نه شې ښکته کیدای. د مارټل زړه به خفه شي که څنگه

مارټل؟

- اووه...، ما خپلې خور کیتیرین ته ټیلیفون کړی، هغه هم اپارتمان ته

راځي، هغه خومې تالپاره راغونښتې ده. مارټل د مشورې په څېر وویل.

- ښه زه به ډېر خوښ شوی وم خو... "تأم په خپله خبره کلک ولاړو، زه

مجبور ورسره لارم، عجیبه غوندې اپارتمان و، وړه کوټه، وړه

اشفزانه او وړوکی تشناب او هر څه تنگ تنگ. په دې ځای کې مې په

خپل ژوند دوهم ځل لپاره شراب وڅکل بلکې په زوره راباندې وڅکل

شول، ما بیا هم کوبښښ وکه ترڅو له دې ځای نه لار شم خو تأم او کیتیرین

پرېښودم. تأم او اغلې ویلسن (مارټل) سره بلې کوټې ته لاړ، کیتیرین

راسره خواکې کیناسته، زما په اوږه یې لاس کینسود، یوه پښه یې زما

غیرکې کینسوده.

- ته هم غربي جزیره کې اوسېږي؟

- هو!

- ښه... یوه میاشت وړاندې هلته یو محفل ته تللې وم، هغه محفل یو

سړي جوړ کړی و، گیتس یې نومیده، ته یې پیژنې؟

- هو، زما گاونډي دی.

- ښه، خلک وايي د کایسر جرمني وراره یا بل څه خپلوان دی، ځکه

دومره ډېرې پیسې لري.

- ریښتیا...

هغې سر و خوځاوه. کوټه د لوگو نه ډکه وه. هر ځای د شرابو بوتلونه،

یو نیم کس به ته بل به راننوته، بیا هغه څه وشول چې کیدونکې ول. که

څوک یې د ژوند خوند بولي او که څوک یې د لوی گناه په خیر ارزوي.

نیمه شپه وه، د تأم او اغلې ویلسن غږونه رالور شول.

- زه به یې نوم اخلم، ډیزی... ډیزی... ډیزی...

تأم د غوسې نه په سوک ورته پوزه ووهله، هر ځای وینې پرته وې،

اغلې ویلسن بد رد ویل. زما شپه همداسې په بې خوبی تېره شوه. بهر

راووتم او د څلورو بجو ریل ته کیناستم.

دریم خپرکې

د گرمۍ په شپو کې د گاوندې د کورنه د تیزې موسیقۍ غږونه راتلل. د هغې د کور په شنو چمنونو کې انجونې، هلکان، سرې او ښځې د پتنگانو په خیرد شمپین شرابو بوتلونه په لاس کې نیولي وو تلل راتلل. د ماسپینین مهال کې به ځینې میلنو د سمندر غاړو کې یو نفري کښتۍ ځغلولې او څوک به د ساحل په غاړه لمر ته په شگو سر چپه پراته وو، لنډه دا چې هر چا څه غوښتل هغه یې کول. د گرمۍ شنبې او یکشنبې رخصتیاوو ورځو کې به دا محفل د سهار د نهو نه پیل تر نیمې شپې پورې دوام موند. د دوشنبې په سهار به اضافي صفاکاران راوبلل شول ترڅو د تېرې شپې وړانکارۍ ترمیم، د چمنونو نه چټلې صفا کړي، لنډا دا چې دا کور یو ځل بیا د پخوا په څیر صفا او د راتلونکې اونۍ میلنو ته تیار وي.

د هرې جمعې ورځ به پنځه غټ کارتنه نارنجان او لیموان د نیویارک نه راوړل کېدل او دوشنبه به همدغه د نارنجانو او لیموانو پوستکو

ډېرې د کور مخې ته پراته وو. هلته داسې یو ماشین و چې د یوې بټنې په فشار کولو سره به یې یواځې نیم ساعت کې تر دوه سوه لیموانو نه جوس جوړاوه او دا بټن تر دوه سوه ځله ډېر د اشپزانو د مشر له خوا کیکارل کیده.

هر دوه اونۍ وروسته به یو ډله خلک د کافي اندازه رنګ ډبو، رنګینه څراغونو سره راتلل ترڅو د گیتس بې کرسمس ونه پرې سینگار کړي.

د محفل پر مهال به د میزونو په سر هر رنګه خواړه، نیمه پخ شوي سورخي غوښه، د فیلمرغ غوښې نه نیولې تر رنګینه سلادونو پورې هر څه ایښودل شوي وو، خلکو به په خپله خوښه هر څه راخیستلای شو. منځنۍ سالون د موسیقۍ ډلې ته ځانگړې شوی و، ډېری میلمانه به پیغلې وې چې د شرابو گیلانو به یې لاس کې نیولي و، یوې بلې خوا تلل.

شاوخوا اووه بجې د موسیقۍ ډله راورسیده، ورسره شپیلۍ، واړه غټ ډولونه، دوه درې قسمه ستارونه او د سندرو لپاره هر رنګه آلات موجود و. ځینې نور د سمندر غاړې لمبلو نه وروسته په زینو بره روان وو، ترڅو جامې بدلې کړي، نویو میلنو خپل موټر پارک کول. هر ځای خنداگانې او د مستۍ چغې وهل کیدې. بهر چمن کې میزونو باندې رنګارنګ میوې ایښودل شوې وې، هلک او جینۍ چې په لمړي ځل به یې یو بل همدلته لیدل، په یو کونج کې ناست یو بل سره خبرې کولې او خنداگانې به یې کولې.

د لمر پرېوتو سره څراغونه ورو ورو روښانه کیدل، سازکونکو هم نرمې سندرې پیل کړې، خنداگانې پسې زیاتیدې. خلک لا روان وو،

ټول راغلي خلک يو اځې کوربه ته نه بلکې يو بل ته هم نا آشنا وو، محفل نو نور شروع شوی و.

هيڅوک مې نه پيژندل، بې موخې يوې بلې خوا گرځيدم. خو بيا مې هم هڅه کوله تر څو کوربه پيدا کړم. دوه درې کسانو نه مې پوښتنه وکړه خو هغوی برنډې برنډې راته کتل او اوږې به يې پورته اچولې. چمن کې ميزونو باندي ايښودل شويو ميوو خواته لاړم، دا يواځينی ځای چيرته چې يو اځې دريدل بې موخې يا يو اځې نه ښکاريدل.

زه همدلته ولاړ وم، چې دننه نه اغلي جوړډن بيکر په مرمرينو زينو کې ودریده، لږه په شالاره او بيا يې چمن ته بې خونده نظر وکتل.

- ښه راغلاست به ورته ووايم که نه، خو بيا هم يو څوک خو مې پيدا کړ چې ورسره پيژنم.

- هيلو! ما په زوره ورغږ کړ او د هغې خواته وروان شوم.

- ما فکر کاوه چې ته به همدلته يې. ماته ياد ول چې ته همدلته اوسيرې او دلته به راځې. هغې زما لاس ونيو لکه چې وايي کوربه توب دې نور زه کوم. دوه جينکې د اغلي بيکر خواته ودریدې، ورته يې وويل: - وبخښه... تا ونه گټله! اغلي بيکر تيره اونۍ کې د گولف پايلوبه بايللې وه.

د جوړډن بيکر نرم لاس زما په لاس کې و، دواړه زينو نه رابښکته او د چمن په لور لاړو، څو کيو کې کيناستو، خوا کې درې سړي او دوه جينکې هم ناستې وې، دوی د گيتس بې باره کې وويل چې گيتس بې نه غواړي هيچا سره ستونزه ولري. يوې جينۍ ويلې چې هغې کوم څوک وژلي. يو بل پکې ويل چې د جگرې په موده کې د جرمنيانو جاسوس و، هر چا د گيتس بې باره کې خپل نظر ورکاوه او د محفل په هر کونج کې د

هغې باره کې پس پسک روان و.

- راځه ووځو. بيکر راته په غوږ کې وويل، ما هم دا غوښتل ځکه نيم ساعت مې هسې تېر شو. مونږ پاڅيدو، هغې ويل راځه کوربه پيدا کړو. هغې ويل تر اوسه يې گيتس بې سره نه دي ليدلي، زه هم نور بې صبره شوی وم.

مونږ د گيتس بې په لټه شو، هغه برنډه کې نه و، دننه هم نه ترسترگو کيده، کتابخانې ته لاړو، دننه د گونگي سترگو والا يو پوخ عمر کتابخانې مشري په غاړه لرله، يوه شيبه مو کتابونو کې تيره کړه.

ښه شيبه ووت، زه لا بيکر سره وم، زما ساعت لږ تېر شو، بيرته بهر راووتو، ما هم ځان سره وړو کې گيلاس شمپين شراب راخيستي و، يو سړي راته د لري وکتل او موسکې شو او خواته مې راغی.

- ستا خبره راته آشنا ښکاري، د جگرې په موده کې ته په پنځمه فرقه کې نه وې؟ هغه ډېر په مودبانه لهجه رانه وپوښتل.

- ولې؟ هو... زه په اته ويشتم پياده ځواک کې وم.

- زه شپاړسم کې وم، د ۱۹۱۸ جون مياشتې پورې. زه پوهيدم چې ته مې چيرته ليدلی يې.

يوه شيبه مو د فرانسې ځينو زړه بوږنونکو سيمو باره کې خبرې وکړې. خبرو کې يې راته دا هم وويل چې همدلته اوسيرې او يو ښايسته موټر هم لري، او سهار ته يې پکې د چکر وهلو بلنه هم راکړه.

- غواړې راسره پکې چکر ووهې؟

- کله؟

- هرکله چې ستا زړه وي، زور ياره! همدا مهال مې ترې د نوم پوښتنه کوله چې بيکر راغله او موسکې شوه.

- ساعت دي تير دی نو. هغې وويل.

- مخکې نه بهتره. ما يو ځل بيا خپل نوي ملگري ته مخ واپوه.

- دا محفل ماته غير عادي ښکاري. ما لا تراوسه کوربه نه دی

ليدلی، زه هم هلته او سپرم.

ما خپلې جونگرې ته اشاره وکړه،

- او دا سپری، گيتيس بي نوميرې ماته يې بلنه راکړې او اوس خپله

نشته.

د يوې شپې لپاره هغې ماته داسې کتل لکه چې پوه شوی نه وي.

- زه گيتيس بي يم! هغه ناخاپه وويل

- څه؟ او ه... ډېره بخښنه غواړم! ما ورپسې زرو اضافه کړه.

- ما فکر کاوه تاسو ما پيژنئ، زور ياره! زه ويريږم لکه چې يو ښه

کوربه ثابت نه شوم. هغه موسکې شو، يانې هر څه يې درک کړي و،

دهغې موسکا کې چې ډېر کم خلک يې لري يو راحت بخښونکې راز

پروت و، چې تراوسه به مې خپل ژوند کې څلور پنځه ځله ليدلې وي. د

هغې عمر څه د پاسه ديرش کاله و. دهغې هره خبره د خوند او ادب نه ډکه

وه. که چيرې يې ځان راته معرفي کړې هم نه وای نو کيدای شي زه ورنه

ډېر متاثره شوی وای، د خولې نه راوتلې هره خبره يې د احتياط نه ډکه

وه.

يوه شيبه تېره نه وه چې د کارکونکو مشر راغی او گيتيس بي ته يې

غوږ کې وويل:

- شيکاگو نه ټيليفون دی.

هغه سر لږ ټيټ کړ، بښنه يې وغوښته.

- هر څه ته چې مو اړتيا وي، ويلي شي، زور ياره! وښئ زه لږ

وروسته بيا راځم.

هغه چې لا زرمې مخ بیکر ته واپوه، تر څو خپلې حيرانتيا باره کې

ورته ووايم. ما فکر کاوه چې گيتيس بي به يو چاغ او ځان ښودونکی

سپری وي.

- هغه څوک دی؟ ته خبره يې؟

- هغه بس يو سپری دی چې گيتيس بي نوميرې.

- هغه د کوم ځای دی؟ هغه څه کار کوي؟

- اوس نو تاته ښه موضوع په گوټو درغله، يو ځلې يې راته چا ويلي

و چې اکسفورډ کې يې درس ويلي دی. هغې دا خبرې په پيکه موسکا

کولې. د هغه ماضي شخصيت ماته تت غوندې ښکاره شو خو بيا يوه

شېبه کې بدل هم شو، ځکه هغه وويل.

- څو زه پرې باور نه لرم. بیکر وويل.

- ولې باور نه کوې؟

- زه نه يم خبره، بس زه فکر کوم چې هغه اکسفورډ ته هيڅ تللی ندی.

هغې په خپله خبره ټينگار وکړه ددې نه ماته د هغې بلې انجلې خبره

راياده شوه چې ويلي يې؛ زما په فکر څوک يې وژلي. زما په فکر کې

نورې پوښتنې هم راوتوکيدې. ما به د گيتيس بي باره کې دا خبرې په

اسانې منلې وای ايا دا هر څه د منل کيدو وړ هم و، لږ تر لږه زه په دې

خپلې نا څه تجربه ويلي شم چې ځوان خلک داسې نه کوي چې د يو نا

معلوم ځای نه راشي او په داسې ځای کې ديره شي.

- په هر حال هغه ډېری ستر محفلونه جوړوي. جوړډن بیکر وويل.

هغې موضوع بدلول غوښتل.

- او زما داسې محفلونه ډېر خوښ وي، ورو محفلونو کې دومره

شخصیت ساتنه نه کيږي

د ډول نه يو غټ ډنگ پورته شو او ورپسې سندرغاړي چغې شروع کړې، ويل يې د گيتس بي په غوښتنه سندرې وايي او بيا يې نور څه وويل تر څو خلک مست کړي، سندرې يې پيل کړه.

ما يو ځل بيا گيتس بي وليد، مرمينو زينو کې يو اځې ولاړ او هرې يوې ډلې ته يې بيا بيا کتل. هغه تازه ښکار يده، لنډ و بينسته لکه هره ورځ يې چې مشين کوي، څيره يې زړه رانښکونکې وه. ماته خو داسې گناهگار سړي ښکاره نه شو. سندرې چې ختمه شوه، ځينو ښځو د سر يو په اوږو سرو نه ايښي، ځيني جينکي د هلکانو په غيږ کې د خوښۍ نه بې حسه پرتې وې.

- بښنه غواړم! د گيتس بي د کار کونکو مشر ناڅاپه زمونږ مخې ته ودرېده.

- آغلې بيکر! بخښنه غواړم، ښاغلي گيتس بي غواړي تاسو سره يو اځې وگوري.

- ما سره؟ بيکر په حيراني وپوښتل.

- هو آغلې!

هغه په ورو پاڅيده، ماته يې وکتل خپلې وريځې يې په حيراني پورته واچولې او سړي پسې د بنگلې په لور روانه شوه. ما وليدل د هغې د شپې لباس پرتن و، د هغې په هر خوځښت کې يوه خوښې او خوند پروت و داسې لکه ښايسته سهار کې چې په لمړي ځل يې د گولف په چمن باندې قدم وهل زده کړي وي.

زه يو اځې وم، تقريبا دوه بجې وې، دننه لاړم، شا خوا مې وکتل د ډېرو ښځو خپلو ميرونو سره لانجې روانې وې.

د کتابخانې مخې ته ولاړم. دننه نه گيتس بي او بيکر يو ځای راووتل. گيتس بي ورته راوتو کې څه ويل خو ډله خلکو گيتس بي ته خدای پامانې لپاره نژدې راغلل او خبره يې نيمايي کې پاتې شوه.

د جوړډن بيکر ډله هم جوړډن ته منتظر وو او غږونه يې ورته کول، تر څو يو ځای بيرته لاړ شي. هغې ويل

- ما ډېر څه په زړه پورې واوريدل. زه څومره وخت دننه وم؟ ماته يې غوږ کې وويل.

- نيم ساعت، ولې؟

- ډېر په زړه پورې خبر دی، خو زه يې درته نه وایم، څوړوم دې پرې هغې اسويلي وويست.

- مهربانې وکه راشه، ما سره وگوره... کتابچه... د آغلې هارورډ په نوم... د هغې بيړه وه، په نيمايي خبرو يې پوه نه شوم.

که څه هم ما په لمړي ځل په دې محفل کې گډون کړی و، خو زه تر ډېره ناوخته هلته پاتې شوم. زه د گيتس بي د اخري ميلمنو د جملې نه وم، کوم چې دهغه شاوخوا راټول شوي وو. ما وغوښتل تر څو هغې ته روښانه کړم او بښنه ترې وغواړم چې هغه ما نه وپيژندلې.

- ذکر کول يې اړين نه دي، هيڅ خبره نه ده زور ياره! هغې په ډېرې ليوالتيا بښنې نه منع کړم. د بيا ډاډ را کولو لپاره يې خپل لاس زما په اوږه کښود.

- او هير دې نه شي، سبا سهار چکر ته وځو. يو ځل بيا د کار کونکو مشر رانښکاره شو، خپله زنه يې د هغې اوږې ته نژدې کړه،

- فيلاډيفيا غواړي تاسو سره خبرې وکړي، ښاغله!

- سمه ده، يوه دقيقه کې درځم، هغوي ته ووايه زه بيرته راځم... ښه

شپه.

- ښه شپه.

- ښه شپه هغه موسک شو، ښه شپه، زور یاره... ښه شپه!

زینو نه رابښکته شوم، ومې کتل چې محفل لا ختم نه دی. دروازې نه تقریبا پنځوس متره لرې، لسگونه موټرې گډوډ ولاړ دي، خراغونه یې روښانه دي، خلکو یو شور ماشور جوړ کړی و، د سرک غاړې لښتي کې د یو نوي ماډل موټر مخکې ټییر پروت و او موټر کور ولاړ و، لسگونه خلک ترې راچاپییر وو، د ځینو موټر چلونکو لاره چې بنده وه هغه ځای نه به یې چغی وهلې او هارنډونه به یې وهل او یو غالمغال یې جوړ کړی و.

یو سړي چې اوږده چپنه یې اغوستې وه، موټر نه رابښکته شو، په سرک ودرید او موټر ته یې په ځیر وکتل.

- وگورئ، دا خو په لښتي کې غورځیدلی. هغه خلکو ته ویل، خلک موټر چلونکي ته په غوسه وو.

- که موټر نه شې چلولې خو مه چلوه، د شپې پرې چل زده کوي. هغه بل ویل

- خود کوشي دې کوله ښه ده چې یو ټییر ترې وتلی دی. موټر چلونکې ویل،

- موټر زما دې خو ما نه چلوه. ځینې نور هم خپلو موټرو نه رابښکته شوو، پیغلو د ډېر شرابو څښلو او اوږدو سینډلوله کبله سم دریدل هم نه شو کولای. د موټرو هارنډونه وو چې یو بد حال یې جوړ کړی و.

په دې کې یو بل اوقی غوندې راغی، دواړه لاسونه یې په تشو کیښودل، ویې پوښتل؛

- څه خبره ده؟ تیل پکې ختم شوي دي؟ دوه درې کسانو موټر ته

اشاره وکړه، هغه یو ځل د موټر بیل شوي ټییر ته اوبیا بره وکتل لکه د اسمان نه چې راپریوتی وي. بیا یې وویل چې موټر چالان کړو او په شا به یې بوځو، یو ورته وویل؛

- ټایر یې نشته نو څنگه یې شاته بوځي؟ اوقی بیا وویل.

- خو څی یوه هڅه خوبه وکړو. په دې کې د شور او هارنډونه نور هم زیات شوو. زه هم د صحنې نه ووتم، یو ځل می شاته وکتل، د گیتیس بی کور د سپورمې په رڼا کې د محل په څیر ښکاریده، دهغې په کور کې عجیبه ناڅاپي خاموشي خوره شوې وه، خپله زینو کې ولاړ و او خلکو ته یې د خدای پامانې لپاره لاسونه خوځول.

ډېر وخت به مې کار کاوه. سهار وختي به کار ځای ته تلم. راسره کار کونکي مې هم یواځې په لمړي نومونو پیژندل. د غرمې ډوډۍ به مې هغوی سره په یو بیروباري هوټل کې خوړله، څه د غرمې ډوډۍ وه خو بس کوفته شوې غوښه، جوش کړي الوگان او قهوه به وه. جرسی ښار کې مې یوې جینۍ سره یارانان هم جوړه کړې وه خو د هغې ورور منځ کې خنډ شوی و، د جولای په میاشت کې په رخصتۍ لاړه، ما هم پرې پرې سست کړ.

نیویارک ښار مې یو څه خوښ شوی و، زه به اکثره پنځم واټ لاره باندي پیاده تلم، په لاره به مې خیال کې یو څو ښځې ځان سره ملگرې کړې او خپل تصور کې به د هغوی ژوند ته ورننوتم. کله کله به په خیال کې همدې ښځو پسې د هغوي کورونو پورې لارم، هغوی به کور ته ننوتو نه مخکې راوکتل او موسکۍ به شوې. دا هر څه زما د یواځیتوب

ښکارندوی وې، د نورو کار کونکو هم زما په څیر حال و، تر ډېره به هسې د کړکۍ مخې ته ولاړ وو، بیا به تیر مازیگرد ډوډۍ په بهانه له کار ځایه راووتل او د خپل ژوند دردونکې شیبې به یې ضایع کولې.

یو څه وخت لپاره مې جوړډن بیکر سره هم نه ولیدلې. بیا مې د گرمۍ نیمایي کې ولیدله. په لمړي سر کې ماته ځان داسې غوره مال ښکاریده، چې هغې سره یو ځای لار شم ځکه هغه د گولف لوبې اتله وه او هر چا پیژندله. خو دلته یو څه نورو و، په حقیقت کې زه میښنه وم، د خلکو پر وړاندې د هغې سلوک داسې مغرور غوندې و. جوړډن بیکر به اکثره د هوبنیارو خلکو نه ډډه کوله. ځاني بې اعتباره وه. هغې داسې هیڅ نه شو زغملای چې د هغې پکې تاوان وي. زما په فکر خپل احساسات نه ښکاره کوي. دنیا والو ته یې خپلې بدغونې موسکا سره خپلو غوښتنو او ځان ښودونکې بدن ته قناعت ورکاوه. خو ما ته یې هیڅ فرق نه کاوه. بې اعتباري داسې شی نه دی چې یو سړی دې پرې ښځه ملامته کړي. ما دا هر څه هغه وخت درک کړه کله چې مونږ یو ځای د یو محفل نه راتلو او هغې موټر چلاوه. په لاره کې یې د مزدورانو خوا کې موټر دومره نږدې وځغلاوه چې دهغې سړي کورنۍ زمونږد موټر بانټ باندې ولگیده.

- دا څنگه موټر چلوې؟ یا خو باید ډېر احتیاط وکړې او یا هیڅ موټر

ونه چلوې.

- زه احتیاط کوم!

- دا څنگه احتیاط دی؟

- ښه... نو دا نور خلک دې احتیاط کوي.

- دا نو څنگه خبره شوه.

- هغوی احتیاط کوي او زما موټر مخې ته نه راځي، او د یو ټکر کیدو لپاره باید دواړه خواوې بې احتیاطه و اوسي. هغې خپله خبره باندې ټینگار کاوه.

- کیدای شي تا هم د ځان په څیر کوم سړي سره وخت تیر کړی وي.

- زه امید لرم چې هیڅکله نه، بې پروا خلک مې ډېر بدې شي، نو ځکه خو ته راباندې گران یې.

د هغې څرنگه سترگې په سرک وې، خو هغې زمونږدواړو اړیکې ته نوم ورکړ. د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې زه پرې میښنه شوې یم. خو زه هر کله په آرامه مغزو فکر کوم او زما دننه قانون زما د خواهشاتو لپاره د خنډونو په څیر کار کوي. په اونۍ کې یو ځل به مې ورته لیکونه هم لیرل او لاندې به مې ورته لیکل، (په مینه... نیک)

هر یو کس په ځان کې دننه یو حقیقي ښه والی گوري او زما داؤ.

زه د گوتو په شمېر ایماندارو خلکو د جملې نه یم، تر کوم حده چې

ماته ځان معلوم و.

څلورم څپرکی

د جولایي میاشت سهار نهه بجې وې، د گیتس بي بنایسته موټر زما د کور په دروازه په تیزی راننوته او درې غږه هارنډونه یې شروع کړه. دا لمړی ځل و چې هغه زما خواته راغی که څه هم ما یې یواځې دوه محفلونو کې برخه اخستې وه. ماته یې خپل موټر کې د چکر وهلو بلنه هم راکړې وه.

- سهار په خیر. زور یاره! د غرمې ډوډۍ به نن ماسره خورې او زه فکر کوم یو ځای به لاړ شو. د هغه هر یو انداز د یو بې جوړې شخصیت څرگندونه کوله. د هغې دغه خاصیت په متواتره توګه د هغې محتاط خوی له کبله چې د بې کرایې په شکل کې پروت و، ماتیده. خپل موټر کې ناست و، هغې ځای نه یې په خوښۍ راکتل،

- بنایسته دی کنه، زور یاره؟ تا مخکې دا نه و لیدلی؟ هغه د موټر نه رابنکته شو، یواځې ما نه بلکې هر چا لیدلی و، طلایي زیپرنګ، د نکل پواسطه روښانه شوی، دواړه خواوو ته پلن شوی او اوږد شوی او د

هر چا نظر رابنکونکې پرانستی موټرو.

په تېره میاشت کې مې ورسره څلور پنځه ځله لیدلي و، هغه لږ غږیده، زما په لومړي ځل لیدلو، هغه د نه تعریف کیدونکې ځانګړتیاو څښتن و، خو وروسته زما په اند لږت شوی، اوس هغه یو ساده سپری، زما ګاونډي د یو محل څښتن و.

او بیا د زحمت نه ډک چکر پیل شو، گیتس بي خپلې خوږې خبرې پیل کړې، د خبرو په منځ کې به یې خپل ورون په څپیره هم وهه. هغې په منځ کې دا خبره راواچوله؛

- ګوره زور یاره! زما باره کې ستا څه نظر دی؟ په هر حال ما غوښتل د پوښتنې ځواب ته عمومیت ورکړم، لږ فکر کې شوم. وړاندې تر دې چې ځواب ورکړم.

- ښه... زه به درته ځان باره کې یو څه ووايم. زه نه غواړم زما باره کې کوم غلط نظر ولرې. نو هغه لکه چې د خیالي تهمتو نه خبر و، کوم چې به ډېری وخت د هغه محفلونو پرمهال خلکو خپلو منځو کې پرې بحثونه کول.

- په خدای زه به درته ریښتیا خبره وکړم، منځني لویدیځ کې زه د شتمني کورنۍ ځوی يم. اوس ټول مړه دي. بیا امریکا ته راوستل شوی وم، خو خپل تعلیم مې اکسفورډ کې تر سره کړ ځکه زما ټول نیکونه تعلیم یافته وو. تعلیم کول زموږ د کورنۍ یو دود دی.

هغه ماته مخ راواړوه او ویل یې؛ زه پوه شوی وم چې ولې جوړېدن بیکر په دې باوري وه چې هغه دروغ وایي. هغه اکسفورډ کې تعلیم کولو خبره ډېره په تیزی وکړه او یا یې بیخي تېره کړه، داسې لکه مخکې یې هم دا خبره مزاحم شوې وه او په دې بې باوري کې د هغه ټولې خبرې تیت

شوي.

- د منځني لوديځ د کومې برخې يې؟ ما ترې سمدلاسه وپوښتل.

- سن فرانسسکو.

- ښه...

- زما د کورنۍ ټول غړي مړه شوو نو ځکه ټوله شتمني ماته پاتې شوه. د هغې غږ کې ريښتینولي وه، داسې لکه د کورنۍ ټول غړي ناڅاپي د لاسه ورکول يې اوس هم ځوروي. يوې شيبې لپاره شکي شوم لکه زما پښه چې کښوي خو هغې ته يو ځل کتلو سره مې قناعت تر لاسه کړې.

- هغې نه وروسته زه د يو ځوان راجا په څير د اروپا په ټولو هيوادونو کې گرځيدم او د سرو زرو، غوره ډول ياقوت، لويو لوبو ته تلل، يو څه رسامي او دا هر څه زما د ځان لپاره ول او کوبښن مې کاوه تر څو د پخوا نه راپاتې خفگان پرې هېر کړم.

د هغه په خبرو زما باور نه و، ځکه مې ځان هغه پسې خندا نه راقابو کړې.

- بيا نو جگړه پيل شوه، زور ياره. دا نو زما لپاره يوه هوسايي وه او د زړه نه مې غوښتل چې پکې مړ شم، خو بيا ماته ښکاره شول چې دا خپل خوږ ژوند تېر کړم. جگړې ته په ورتلو سره لومړی بريد من شوم. د ارگونا په ځنگل کې چې زمونږ ليو او کې څومره سلا وه، ما راواخسته او همدا سې پرې مخکې لاړم، زمونږ او دښمن تر منځ يو اځې نيم مايل فاصله وه، هلته پياده عسکر نه شو ورتلای. هلته مونږ دوه ورځې او شپې پاتې شوو، مونږ ۱۳۰ عسکر او شپاړس ليو س ټوپکې وې. او کله چې پياده ځواک راغی نو د دريو جرمني فرقو ټول عسکر وژل شوي وو.

نو بيا يې ماته د تورن رتبه را کړه او هريو متحد دولتونو ماته مډالونه را کړه اوله کې د هغه خبرې راته دروغ ښکاريدې خو اوس يې راته خوند را کاوه. هغې خپل جيب ته لاس کړ او يو گلابي رنگ او سپنيزه ټوټه يې زما ورغوي کې کيښوده.

- دغه مډال د مونږي نگرې حکومت له خوا را کړل شوی دی.

زه حيران شوم، دغه شی خو په ريښتيا هم فوق العاده او اصل ښکاريده. گرد چاپيره د دايرې په شکل پرې ليکل شوي ول، (مونږي نگرې نيکولس ريکس).

- هغه بل مخ يې وگوره!

- تورن چې گيتيس يې، د فوق العاده کارنامو لپاره. ما ولوستل.

- دلته يو بل شی دی چې زه يې له ځان سره تل ساتم، د اکسفورډ د ورځو يادابنت، چې لاس ته ولاړ سړي نوبل جايزه تر لاسه کړې وه. دا يو انځور و، بې شميره ځوانانو سپورتي لباس په تن و، عکس کې گيتيس يې هم و، خو وړوکی او ځوان ښکاريده او يو د کرکټ بيت يې لاس کې نيولی و.

اوس دا هر څه ماته ريښتيا ښکاره شول، د هغې په کور کې مې د پيرانگانو څرمنې ليدلې وې، الماری کې دننه ياقوت او لعلونه يې راته هم ښودلي وو. د هغه زړه نا کراره او مات شوی ښکاريده.

- نن درنه يوه غټه غوښتنه لرم. هغه وويل، خپل يادگاري عکس يې جيب کې ننويست.

- نو ما فکر وکړ چې ته بايد زما باره کې پوی شې، زه نه غواړم زما باره کې داسې فکر وکړې چې زه هيڅ شی وم يا يم، زه د نا آشنا خلکو تر منځ راگير يم، نو ځکه کله دلته کله هلته، زه غواړم خپل تېر خفگان

پرې هیر کړم. نن ماسپښین به زما خفگان نه خبر شي.

- غرمې ډوډۍ کې؟

- نا ماسپښین، زه خبر شوی يم چې ته آغلې بیکر سره کله کله چایو

ته وځې.

- ته دا ویل غواړې، یانې ته آغلې بیکر سره مینه لري؟

- نه زور یاره! زه مېن نه يم. خو آغلې بیکر به تا سره د موضوع په اړه

خبرې وکړي.

زه هیڅ پوی نه شوم چې د (موضوع په اړه) خبرې نه د هغه مطلب څه

و، خو زه د لیوالتیا نه ډېر وار خطا شوم. ما آغلې بیکر د دې لپاره نه وه

بوتلې چې زه ورسره د گیتس بی باره کې خبرې وکړم. زه ډاډمن وم چې د

هغې غوښتنه به په زړه پورې وي خو شیبه وروسته زه په دې پښیمانه وم

چې ما ولې د هغه گڼه گونې کور کې پښه اینسې وه. هغه نور هیڅ ونه

ویل، مونږ د ایرو درې نه تېرېدو کې و، یو نظر مې آغلې ویلسن هم

ولیده. موټر ډېر په سرعت روان و، د هوایي پل سره تېرېدو کې یو موټر

سیکل ډوله شی زموږ د موټر مخکینی کونج سره یوځای شو، یو

ترافیکي پولیس پرې سپور و.

- سمه ده زور یاره! سرعت به لږ کم کړو. خپلې بتوې نه یې سپین

کارت راوویست او د پولیس مخې ته یې ونيوه. پولیس هم سترگې ځیر

کړې،

- ښه تاسو یې، بل ځل به مو پیژنم، ډېر وبخښئ، ښاغلي گیتس یې!

پولیس وار سره سر و خو ځاوه، خپله ترافیکي خولی یې په احترام لږه

تیته کړه او خپله مخه یې ونيوله.

- دا څه و؟ ما وپوښتل.

- کمشنر سره مې یوځل ښه کړی و او اوس راته هر کال د کرسمس

کارت رالیرې.

د پل نه ښار داسې ښکاریده لکه په لومړې ځل چې ورته گوري او د

دنیا ښایست همدې ښار کې راټول شوی دی. کله چې د بلیک ویلې

جزیرې نه تېرېدو، یو لیمو ډوله موټر زموږ خوا کې تېرېده، موټروان

سپین موټر چلونکی لباس پرتن و، شاته درې سټایلش توریان او

ورسره یوه جینی ناسته وه. ما په زوره وخنډل، هغوی موږ ته داسې بد

راکتل لکه د هغوی د موټر سیالي چې مو ورخاږه کړي وي.

غوریدونکې غرمه وه، د گیتس بی د غرمی اراده وه. یوځای ته

ورننوتو،

- ښاغلي کیروي! دا زما ملگرې ښاغلي وولف شیم دی.

یوه شېبه مې وولف شیم سره خبرې وکړې. گیتس یې هم بل خوا تللی

و، بیا راغی.

- دیکخوا وگوره، زور یاره! نن سهار مې لکه چې په غوسه کړې او بیا

یې هم هماغه موسکا وکړه.

- زما راز او پټه شیان نه خوښیږي. زه پوی نه شوم چې ته ولې ماته د

یو ملگرې په څېر هر څه روښانه نه وایې، ولې دا هر څه آغلې بیکر پورې

تړي؟

- اوه... داسې څه خاص خبره نشته، آغلې بیکر یوه لوبغاړې ده او ته

پوهیږې هغه به هیڅکله داسې کوم کار ترسره نه کړي چې هغه غلط وي.

ناڅاپه یې خپل لاسي ساعت ته وکتل، پاڅید، زه یې وولف شیم سره

پریښودم

- هغه چاته زنگ وهي، راځي. وولف شیم دا وویل او هغه پسې یې

شاته کتل.

- ښه سپری دی کنه؟ ښایسته هم او ځوان هم
- هو...

- هغه... اکسفورډ کې درس ویلی.

- ښه...

- د اکسفورډ کالج نوم خو دې اوریدلی کنه؟

- هو... نوم مې اوریدلی.

- د نړۍ نامتو کالجونو نه یو دی.

- گیتس بې د څه وخت راهیسې پیژنې؟ ما ترې وپوښتل.

- یو څو کاله کیږي. هغه په قناعت بخش ډول ځواب راکه؛ هغه سره

مې د جگړې وروسته وپیژندل او ملگری مې شو. یو ساعت خبرې مې

ورسره کړې وې او ما پیژندلی وچې کره نسل سپری دې پیدا کړي. ما ځان

سره وویل؛ که دومره دې خوښ وي، نو کور ته یې بوځه او خپلې خور او

مور سره یې معرفي کړه.

- زما تاته خیال دی، ته زما د لستونو تڼیو ته گوري ما یې تڼیو ته نه

کتل خو اوس یې ورته زما پام که،

- خالص انساني غاښونو نه جوړې دي.

- ښه... «ما له نږدې وکتل» ډېر ښه سوچ دې کړی دی.

- هو... خپل لستونې یې بد وهل.

- هو... گیتس بې د ښځو باره کې ډېر احتیاط کوي، هغه د خپل

ملگري ښځې ته هم نه گوري. په دې وخت کې گیتس بې هم بیرته راغی.

ښاغلي وولف شیم خپله قهوه وڅښله او په یوه جتکه کې پاڅید.

- ما خپله ډوډۍ وخوره، تاسو دواړه ځوانان ماته اجازه راکړئ.

- څه ناوخته دی درباندي؟ "گیتس بې ترې بیخونده لهجه کې وویل.

ښاغلي وولف شیم د دعا په څېر خپل لاسونه پورته کړه.

- ته ډېر مواد به یې او زه د یو بل نسل پورې اړه لرم. ته همدلته کېنه،

خپلو لوبو باره کې وغږیږه، پیغلې انجونې او... او... زما لپاره، زه خو

پنځوس کلن یم، زه به اوس څه تاسو سره ځان برابر وم. مونږ ته یې لاس

راکړ، خپله نمونه یې پوزه یې کش کړه او لاړ. زه حیران شوم لکه چې ما

دهغه باره کې څه بد ویلي ول.

- هغه کله کله ډېر احساساتي کیږي، دا ورځې اوس د هغه د

احساساتي کیدو دي.

- څوک دی هغه، په هر حال، فلمي لوبغاړی دی؟

- نه

- د غاښونو ډاکټر دی؟

- څوک؟ وولف شیم؟ نه هغه قمار باز دی. هغه زړه نازړه شو او بیا یې

په ارامه پسې اوږده کړه،

- دا هغه سپری دی چې د ۱۹۱۹ کال نړیوالې لوبې یې فیکس کړې وې.

- لوبې یې فیکس کړې وې؟ ما د هغه خبره تکرار کړه. زما ښه یاد شي

چې ۱۹۱۹ کال کې داسې څه پېښ شوي ول. یوه شېبه وروسته مې ترې بیا

و پوښتل.

- هغه دا کار څنگه کړی و؟

- "بس هغه موقع نه گټه اخستې وه.

- نو بیا یې پولیس ولې نه نیسي؟

- هیڅوک یې نه شي نیولای، زور یاره! هغه ډېر هوښیار سپری دی. ما

ټینگار وکه او د ډوډۍ پیسې ما ورکړې، خدمتگار چې زما باقي پیسې

راوړې، ما ولیدل چې تآم بکنن هم د کوټې نه راووت. ما گیتس بی ته وویل.

-زه ورځم یو چاته باید سلام ووايم.

کله چې تآم مونږ ولیدو، زموږ خواته په تیزی راروان شو.

-ته چیرته وې؟ ډیزي وارخطا وه، تا تراوسه ټیلیفون نه وکړی.

-دا بناغلي گیتس بی دی، بناغلي تآم بکنن.

دوی په لنډه توگه سره لاسونه ورکړل. د گیتس بی مخ کې نا اشنا غوندې شرم راڅرگند شو.

-ته چیرته وې. په هر حال، دومره لرې ډوډی خورلو ته څنگه راځې؟ تآم رانه وپوښتل.

-بناغلي گیتس بی سره ډوډی خورلو ته راغلي وم.

ما گیتس بی ته وکتل خو هغه تللی و.

د اکتوبر میاشت، ۱۹۱۹ کې جوړډن بیکر د پلازه هوټل په څوکی ناسته خپله کیسه بی شروع کړه:

-د یوځای نه بل ځای ته پیاده روانه وم، ما ته به چمن کې گرځیدو خوند راکاوه. ځکه زما بوتان د انگلستان نه وو، چې په پوخ سرک به اکثره بنویدل، د ټولو نه غټ چمن هغه وخت کې د ډیزي فی په کور کې و، هغه اتلس کلنه وه یواځې دوه کاله مانه مشره وه. د لیوز ویلي د ټولو نه نامتو جینی وه. سپین لباس یې پرتن و، یو سپین سپورتی موټر یې هم درلود، په ټوله ورځ کې یو ټیلیفون زنگ راغلی و، یو څو هیجاني ځوان افسران د کیمپ نه راغلي وو. هغوی غوښتنه کړې وه ترڅو ډیزي سره په یواځې وگوري.

کله چې د هغې کورنه تېرېدم، د هغې سپین سپورتی موټر د سرک غاړه کې ولاړ و او هغه یو تورن جنرال سره موټر کې ناسته وه چې ما لا تراوسه نه و لیدلی. د یو بل خبرو کې داسې ورک وو چې ماته یې هیڅ پام نه و ترڅو زه پنځه فوټه ورنږدې شوم.

-سلام جوړډن، مهرباني وکه راځه! هغې ناڅاپي وویل،

هغې غوښتل ما سره خبرې وکړي، ځکه د هغې ټولو همزولو کې ما نه ډېره متاثره وه. هغې ما نه وپوښتل که ریډ کراس سره کار کول غواړې، نوزه یې کار ورسمولای شم. هغې ما سره خبرې کولې او بناغلي افسر د ډیزي خولې ته کتل.

افسر ورته په داسې انداز کې کتل چې هره پیغله غواړي یو څوک ورته داسې وگوري. ما ته هم عاشقانه غوندې چاپیریال ښکاره شو، ځکه تر اوسه مې هغه صحنه یاده ده. د هغې نوم گیتس بی و چې بیا مې ترڅلورو کالو پورې ونه لید. که څه هم ما هغه شپه محفل کې ولید خو ما فکر نه کاوه چې دا دې هماغه سړی وي.

دا مهال نو ۱۹۱۹ کال و، راتلونکې کال لپاره مې څلور رسامی هم کړې وې او تورنمنت کې مې هم برخه اخستې وه، نو ما به ډېری وخت ډیزي سره نه لیدل. د هغې باره کې وحشي افواگانې خپرېدې، د ژمي یوه شپه ډیزي خپل سامانونه ټولول ترڅو نیویارک ته لاړه شي او خپل میین افسر ته خدای پاماني ووايي، مور یې پرېښوده چې لاړه شي، خو بیا ترڅو اونیو پورې یې د کور هیڅ غړي سره خبرې نه وې کړې. بیا یې افسر سره ونه کتل او په سیمه کې هم هاغه ځوانان پاتې ول کوم چې د عسکری جوگه نه وو او هسې خوشې گرځیدل.

خو راتلونکې مني پورې بیرته خوشاله شوه، لکه د پخوا په څېر خوشاله.

د جگړې اوربند نه وروسته مې واوريدل چې نيو اورليون کې يو چا سره کوژده کړې، خوبيا د بې د جون په مياشت کې د شيکاگو نه تآم بکنن سره واده وکړ. هغې ډولۍ پسې سلگونه خلک خپلو شخصي موټرو کې راغلي وو او واده لپاره يې د ملباک په نوم د يو هوټل حال هم نيولی و. د واده نه يوه ورځ وړاندې ورته تآم بکنن د ملغلرو يو هار چې درې سوه پنځوس زره ډالره ارزښت يې درلود، ډيزي ته ورکړ.

زه د ناوې ملگرې وم، واده خلکو ته ډوډۍ ورکولو نه نيم ساعت وړاندې د هغې کوټې ته ورغلم. هغه د خپل گلابي لباس په څېر بنايسته په خپل کټ کې بې خوده پرته وه. هغې يولاس کې د شرابو بوتل او بل لاس کې يو خط نيولی و. هغې په ورو وويل،

-ماته مبارکي راکړه، تر اوسه مې شراب نه دي څښلي، خو اوس ترې ډېر خوند اخلم.

-څه خبره ده؟ ډيزي... زه ويريدي چې م او زه ويلى شم چې ما تر اوسه داسې جينۍ نه وه ليدلې. هغه کټ کې کېناسته او د غاړې هاريې وشکوه او د ملغلرو دانې په فرش تيت شوې،

-دالاندي ويسه، د چا چې وي همغې ته يې ورکړه او ورته ووايه ډيزي خپله پريکړه بدله کړه... ډيزي خپله پريکړه بدله کړه. هغې په ژړا پيل وکړ، هغې ژړل او پسې ژړل يې زه ووتم او د هغې د مور مزدوره مې پيدا کړه. مونږ دواړو دروازه بنده کړه او هغه مو په يخو او بو ولمبوله. هغې د ماشومانو په څېر لا خط لاس کې نيولی و، خط يې ځان سره تشناب ته هم يوړ او د لمبلو وخت کې يې لاس کې کلک نيولی او زيبښل شوی و، هغې هغه وخت خپل موټې خلاص کړ چې پوی شوه خط د او بو سره ټوټې شوی دی او نورد لوستو وړندی.

خو هغې نور هيڅ ونه ويل، يو څه يخ مود هغې په تندي کيښود او کالي مو ورته بدل کړل. نيم ساعت وروسته کوټې نه راووتو، د ملغلرو هاريې غاړه کې پروت او پېښه نوره پای ته رسيدلې وه.

راتلونکې سهار پنځه بجې يې تآم بکنن سره واده وکړ، پرته د کومې لېزې نه، جنوبي سمندر خواته يې درې مياشتينی سفر پيل کړ.

کله چې بيرته راغلل نو ما هغوی دواړه په ساتتا باربره کې وليدل. ما تر اوسه داسې ښځه نده ليدلې چې خپل خاوند سره داسې چلند کوي، که چيرته به هغه د کوټې نه هم بهر وتلو نو هغه به بې کراره کيده او پوښتل به يې؛ تآم چيرته لاړ؟ تر هغې چې به تآم کوټې ته راتنوت نو د هغې حالت به همدا سې و.

ډيزي به په شگو کې ناسته او تآم به ورته غير کې سر ايښی و، ډيزي به يې سترگې موبلې او هغې ته به يې په خوبۍ کتل. دا وخت د اگست مياشت وه.

راتلونکې اپريل ډيزي وره لوروز پروله او يو کال دپاره فرانسې ته لاړل. دوی مې بيا کينز او بيا وروسته ډې ويلې کې هم وليدل، بيا وروسته شيکاگو ته راغلل. لکه څنگه چې ته خبر يې ډيزي شيکاگو کې ډېره مشهوره وه. که څه هم هلته شتمن او وحشي ځوانان ول خو ډيزي پکې خپل عزت و ساته دا ځکه چې ډيزي شراب نه څښل او دا ډېره گټوره وي چې د شاوخوا شرايانو منځ کې څوک شراب ونه څښي. او ډيزي هم کوم هلک سره ياران نه وه جوړه کړې.

نودادی شپږ اونۍ وړاندې يې د ډېرو کلونو وروسته د گيتس بې نوم يو ځل بيا واوريد. هغه وخت چې ما درنه د گيتس بې پوښتنه وکړه، تاته ياد شي؟ غريبې جزيره کې گيتس بې پيژنې؟ کله چې ته لاړې، ډيزي زما کوټې ته راغلي وه، زه يې له خوبه پاڅولې وم او ما نه يې پوښتلي ول.

-تاسو د کوم گيتس بې باره کې خبرې کولې؟ زه نيمه ويده وم. هغې خپل

ناشنا غږ کې داسې څه وویل لکه په دې نوم سړی یې چې پیژنده گیتس یې
هماغه افسر و چې پنځه کاله وړاندې یې دهغې په سپورټې موټر کې ورسره
خوا په خوالیدلي و.

کله چې جوړډن بیکر کیسه واوروله نومونږ پلازه هوټل نه نیم ساعت
وړاندې راوتلي وو. لمر هم یواځې د جگو ودانیو په څو کو کې بنسکاریده او د
ماشومانو غږونه لکه په چمن کې د چیمچارانو په څېر،

- دا خو ډېر عجیبه تصادف و. ما وویل

- خو دا هر څه تصادفي نه دي

- ولې نه

- گیتس یې دا کور ځکه اخستی چې ډیزې مخامخ د اوبو هاغاړه
اوسېږي

دا یواځې ستوري نه ول چې هغې خپلې هیلې او غوښتنې وربښولې،
هغه زما مخې ته یو ځل بیا ژوندی راغی، هغه غواړي پوه شي، که ته چیرته
ډیزې ته خپل کور کې د چایو یا ډوډۍ بلنه ورکړې او بیا گیتس یې هلته
درشي.

ددې غوښتنې محبوبیت زه ډېر حیران کړم. هغې پنځه کاله انتظار کړی و
او یوه بنگله یې اخستې وه. چیرته چې هغې غوښتل د ستورو رڼا د تصادفي
پتنگانو په څېر ویني او یو وخت هغه د یو نا آشنا باغ ته لاړ شي،

- آیا دا اړینه وه چې تاماته دا هر څه ویلي ول ترڅو د هغه دومره وپروکې
عرض پوره کړم

- هغه ویریدلی دی، هغه ډېر انتظار کړی دی، هغه فکر کاوه چې ته به یې
ونه مني.

ذهن کې مې یوه بله پوښتنه وزېږیده،

- هغې ولې تاته ونه ویل ترڅو دا کار وکړي؟

- هغه غواړي چې خپل کور وروښايي او ته د هغه گاونډی یې. نو ځکه...

بیا یې خلکو نه پوښتنې شروع کړې که څوک ډیزې وپیژني او زه لومړنی کس
وم چې هغه وموندلم. ما ورته هماغه وخت وړاندیز وکړ چې زه به یې نیویارک
کې کوم هوټل ته بوځم او ته هم هلته راشه هغه راته ویل

- زه نه غواړم هغه هوټل کې وگورم، زه غواړم همدلته نږدې یې وگورم زما
د کور خوا کې. کله چې مې ورته وویل چې ته د ټام ملگری یې او ډیزې ستا
خپلوانه ده نو هغه خپله نظریه بدله کړه. هغه ټام دومره خاص نه پیژني، که څه
هم هغه به هر وخت د شیکاگو اخبار ددې لپاره اخسته که چیرې پکې ډیزې
نوم راڅرگند شي.

نور ما بنام شوی و، د یو وپروکي پل لاندې تېرېدو، ما خپل لاس د هغې د
شانه راچاپېرکه او د ما بنام ډوډۍ مې ورته وویل، نور ما د ډیزې او گیتس
بې باره کې فکر نه کاوه، دا پاک، نرم، محدود شخص چې جهاني شکاکیت
سره تړاؤ لري، کوم شخصیت چې اوس مهال یې ملازما په مړوند راگیره ده.
- او ډیزې باید خپل ژوند کې څه ولري؟ زما په غوږ کې پس پسک
ووایل،

- ایا هغه غواړي گیتس یې سره وگوري؟

- هغه لاندې خبره، او گیتس یې نه غواړي هغه خبره شي. بس ته ورته د
چایو لپاره بلنه ورکړه.

مونږ د گڼو ونو خوا کې تېر شوو، هغې زما لاسونه کلکول د هغې خفه،
ستړې او کرکې څیره کې مسکارا غله نوزه ورته نور هم نږدې شوم، دا ځلې د
مخ په لور...

پنځم څپرکې

په هغه شپه چې کله غربي جزيرې ته راغلم، دلرې مې وليدل داسې راته ښکاره شوه چې کور مې اور اخستی دی، دوه بجې به وې، د ټاپو هماغه کونج نه د څراغونو شغلې تر سرکه رارسيدلې وې. په کونج کې راتا و شوم چې ومې ليدل د گيتس بي کور دی، د سر نه تر بيخ پورې يو سپين پرق و. په لومړي ځل ليدو مې داسې وانگيرله لکه چې بيا کوم محفل جوړ دی، يا پکې خلک پټ پټونې کوي او ټول کور د لوبو لپاره تيار شوی دی. خو هلته هيڅ کوم غږ نه و. هلته يواځې باد و چې د ونو سره يې ډغرې وهلې. کله چې زه ټيکسي خپلځای ته رارسولم، ومې ليدل چې گيتس زما په لور راروان دی، خدای خبر د کله نه به يې زما لاره څارله.

- ستا کور خو ډير روښانه ښکاري. ما ورته وويل.

- ريښتيا...؟ هغه خپلې سترگې ښکلې ته واړولې؛ ما خو پکې يو څو

کوټو ته کتل، راځه لار شو کاني جزيرې ته، زور ياره! زما موټر کې.

- ډېر ناوخته دی.

- نو بيا راځه يوه شيبه خپل حوض کې ولامبو. په ټول اوږي کې مې

پکې نه دي لمبلي.

- زه ځم ويده کيرم!

- سمه ده.

هغه منتظر و، ماته يې په ځپونکي نظر وکتل. يوه شيبه وروسته مې

ورته وويل،

- ما اغلې بيکر سره خبرې وکړې، سبا ته ډيزي ته زنگ وهم او د

چايو لپاره ورته بلنه ورکوم.

- اوه... ښه خبره ده! هغه په بې پروايې وويل: زه نه غواړم تاته کومه

ستونزه جوړه شي.

- کومه ورځ تا لپاره غوره ده؟

- هره ورځ چې ستا خوښه وي. هغه بيا وويل "زه نه غواړم تاته کومه

ستونزه جوړه شي.

- سبا نه بله ورځ څنگه ده؟

هغه يوه شيبه فکر وکړ، بيا يې بې ميله وويل: زه غواړم د کور مخې

چمن دې برابر کړم.

مونږ دواړو د چمن وښو ته وکتل.

- يوه بله وره خبره هم ده. هغه زړه نا زړه وويل.

- ولې؟ که ته غواړې يو څو ورځې وروسته به يې راوغواړم.

- اوه... دا خبره نه ده. هغه لالهانده غوندي ښکاريده؛

- ما فکر کاوه... دلته ماته وگوره... زور ياره! ته ډېرې پيسې نه گټي

کنه؟

- دومره نه. ددې خبرې په اوریدو لږ ډاډمن شو.

- ما هم دا فکر کاوه، بخښنه غواړم، ته خو گورې کنه، زه یو وړوکی غوندې تجارت کوم، ته خو پوهیږې کنه، نو ما فکر کاوه چې ته هسې هم ډېرې پیسې نه گټې... ته بانډونه خرڅوې کنه، زور یاره!
- بس خپله هڅه کوم.

- ښه... دا به ستا لپاره گټوره وي او ستا وخت به هم کم مصرفیږي او پیسې به هم ډېرې وي، دا به زما او ستا ترمنځ وي.

زه اوس پوه شوم، د مختلفو حالاتو تر سیوري لاندې دا مذاکره زما د ژوند یو بحران څرگندوي، خو دا وړاندیز په ښکاره ډول د یو خدمت په بدل کې و. ما سره هم بله لاره نه وه نو د هغه خبرې مې ورپرې کړې.
- زما لاسونه ډک دي، زه درنه ډېر منندوی يم. خو زه د خپل کار پرته نور څه نشم کولای.

- زه درته داسې نه وایم چې ته وولف شیم سره تجارت شروع کړه. ما هغه په دې وپوهوه چې خپلې خبرې نه نه اوړم. هغه تر ډېره منتظر و او هیله من و چې زه به بیا خبرې شروع کړم، خو بیا لږه شېبه وروسته مجبور شو او په نه زړه کور ته روان شو.

هغه ما سخوتن زما سر لږ غوندې سپک شو او لږ خوشاله هم وم. زه فکر کوم کوټې ته راننوتو سره په ډوب خوب ویده شوی وم. نوزه نه يم خبر چې گیتس به کاني جزیرې ته تللی و او که هماغسې ولاړ به یې دخپل کور کوټو ته کتل.

راتلونکې سهار وختي مې دفتر نه ډيزي ته ټیلیفون وکړ او هغې ته مې د چایو بلنه ورکړه.

- ټام ځان سره مه راوله. ما هغې ته خبرداری ورکړې.

- څه...؟

- ټام ځان سره مه راوله.

- ټام څوک دی؟ هغې په معصومه لهجه وویل.

هغه ورځ ډېر تیز باران و، تقریبا د غرمې یوولس بجې به وې چې ډله سړي زما انگرې ته چې باراني کوټونه یې اغوستي وورانتوتل، گیتس یې مخکې او لس دولس مزدور کاران ورپسې، گیتس یې خلکو ته لارښوونه وکړه ترڅو واښه وریږي او د چمن خواو شا سیمې صفا کړي. هغه بیرته لاړ. ماسپښین دوه بجې وې، د گیتس یې له خوا د چایو اړوند بی شمیره لوبښي راوړل شول. یو ساعت وروسته دروازه په زوره پرانستل شوه او گیتس یې ورپن ټوکر نه جوړه دریشي، نقره یې شرت، طلايي نیکتایي غاړه کې، ترور دننه راننوت. د هغه رنگ سپین تبتیدلی و او په مخ کې یې د بې خوبی نښې له ورايه ښکاریدې،

- هر څه خو سم دي کنه؟ هغه زرو پوښتل.

- هو، ستا خلکو ښه کار کړی دی. چمن یې هم ښه برابر کړی دی.

- کوم چمن؟ هغه زرو پوښتل... ښه... ستا د کور چمن. هغه د کرکې نه بهر وکتل، خو هغه ته په کتلو راته داسې څرگندیدله چې هیڅ نه گوري.

- ډېر ښه ښکاري. هغه بیا په نا اړونده توگه وویل؛ یو اخبار کې ویل شوي چې کیدای شي باران تر څلورو بجو ودریږي، تا هر څه تر لاسه کړي؟ د چایو لپاره خو ټول لوازم پوره دي کنه؟ هغه مې د لوبښو خونې ته بوتله. بیا مونږ یوځای د خوړو دوکان ته لاړو او هغې نه مو لیموي کیک راواخیست.

- دا به بس وي کنه؟ ما وپوښتل.

- هو ډېر دی... ډېر ښه دی... زور یاره!

تر درې نیمو پورې باران یو څه ورو شوی و، خو بیا هم نري نري څاڅکي د پرځې په څېر د ځمکې په لور راروان وو. گیتس بي په کراره نه شو کیناستی. شېبه وروسته به یې د کړکۍ نه بهر کتل. اخر له ځایه پاڅید او ماته یې په غیر عادي لهجه کې وویل:

- زه ځم نور...

- ولې...؟

- چایو ته هیڅوک نه راځي. ډېر ناوخته شو. هغه خپل لاسي ساعت ته

وکتل.

- زه ټوله ورځ انتظار نشم کولای.

- ځان نه ساده مه جوړوه. د څلورو نه خو یواځې دوه دقیقې تېرې دي.

هغه بیرته غمجن کېناست لکه ما چې په زوره حصار کړی وي، په

همدې کې د بهر نه د موټر غبراغی چې زما د کورانگر ته راداخل شو،

مونږ دواړو خیز کړ. زه بهر ورووتم.

د لغړو ونو لاندې یو موټر راروان و، ډيزي شاته سیت کې ناسته وه،

درې کونجه یو ډول سنبلې خولۍ یې په سر وه او د همغې ځای نه ليواله

موسکۍ شوه،

- په ما گرانه! په همدې ځای کې او سپرې؟ د هغې غبرد باران ټک

ټک سره یو ځای شو، ما هم خپل غوږونه ورڅک کړل. د زلفو یوه برخه

یې لمده تر زړې رارسیدلې وه. ما یې لاس ونیو ترڅو موټر نه رانښکته

کیدو کې ورسره مرسته وکړم.

- ته خو په ما میښ شوی نه یې؟ ماته یې غوږ کې په ورو وویل... نو

بیا ولې زه باید یواځې راشم؟

- دا د کیسل ایکنټ یو راز دی، خپل موټر چلونکي ته ووايه چې لاړ

شي او یو ساعت وروسته درېسې راشي.

- فردي! یو ساعت وروسته راشه!

مونږ دننه لاړو، دننه یوه درنده او حیرانونکې صحنه رامنځته

کیدونکې وه.

- ښه نو... دا ډېره خندونکې خبره ده!

- څه شی خندونکي دی؟

هغې مخ راواړوه، په کې دروازه هم وټکیده، زه دروازي ته ورغلم،

گورم چې گیتس بی ولاړ دی، په شاته دروازه بیرته بهر تللی و، رنگ یې

مرغونی سپین تنبیدلی لکه هیڅ وینه چې ونه لري. خپل لاسونه یې د

کوټ په جیبونو کې ننباسلي او باران لوند خيشت کړی دی. زه مخکې

هغه راپسې دهلیز ته راننوت، لایې زړه نه ښه کاوه چې کوټې ته ننوځي.

په زوره مې دننه ولیږه، ما د دهلیز دروازه بنده کړه ځکه باران بیا زور

اخیستی و.

تر یوې شیبې پورې هیڅ خبرې نه وې شوې بیا مې نری پس پسک

واوریده، زه هم دهلیز کې یې موځې ولاړوم. زه هم دننه ورغلم.

گیتس بي لا تر اوسه لاسونه جیب کې ننباسلي، دیوالي بخاري

دپاسه الماری باندې یې ډډه وهلی ولاړ و. هغې خپلو پښو ته کتل. سر

یې راپورته کړ ترڅو یو نظر ډيزي ته وگوري. الماری په سر ایښودل

شوې ساعت یې سر سره ټکر شو او لاندې راوغورځید، په خپلو

لږزیدلو لاسونو یې د نیولو ناکامه کوښښ وکړه.

- مونږ مخکې سره لیدلي ول. گیتس بي ورو وویل، ماته یې یو نظر

وکتل او د هغه شونډو د خندا یوه ناکامه هڅه وکړه. د مات شوي ساعت

جوړولو هڅه یې وکړه خو بیرته په خپل سم ځای کینښودل شو، بیا هغه کیناست، څنگل یې په صوفه او د زني لاندې یې لاس کینښود او نیغ کیناست.

- د ساعت ماتولو لپاره بڅښنه غواړم. هغه وویل.

- زور ساعت و. ما ورته په احمقانه لهجه وویل، زه فکر کوم مونږ درې واړه په دې باوري وو چې ساعت په ځمکه غورځیدو سره ټوټه ټوټه شوی و.

- مونږ ډېر کلونه یو بل سره نه دي لیدلي. ډيزي وویل

- راتلونکې نومبر میاشت پنځه کاله پوره کیږي. د گیتس بی غیر ارادي ځواب مونږ یو ځل بیا د خاموشۍ په لور بوتلو. زه ووتم تر څو دوی ته چای راوړم. چای تیار هلته ایښی و. گیتس بی غلی ناست و، ما او ډيزي خبرې کولې، هغې په عصبانیت کله ماته او کله ډيزي ته کتل. کله کله چوپتیا هم د هرڅه ځواب نه شي ویلای نو ځکه ما بښنه وغوښته او پاڅیدم.

- ته چیرته ځي؟ گیتس بی زرو پوښتل.

- زه بیرته راځم.

- مخکې تر دې چې له دې ځایه لاړ شي، تاسره مې کار دی. هغه ما پسې تر اشیپزخانې راغی، دروازه یې بنده کړه او پس پسک کې یې خبرې پیل کړې:

- څه خبره ده؟

- ته ډېره غټه سهوه کوي. هغه وویل، سر یې د نه په ډول بڼي چې لور

ته اړوه،

- دا غټه سهوه کوي، غټه سهوه.

- هیڅ خبره نده، ته شرمیږي؟" له نیکه مرغه ما ورسره دا هم ورزیاته کړه؛ ډيزي هم شرمیږي... د هغه لکه چې باور راغی؛

- ډيزي هم شرمیږي...؟

- څومره چې ته شرمیږي، هغومره هغه هم...

- لږ په ورو غږیږه...

- ته د ماشومانو په څېر کارونه مه کوه. ما یې خبره ورپرې کړه: یواځې دا هم نه، ته سپین سترگي توب کوي، ډيزي هلته یواځې ناسته ده... هغه خپل لاس او چت کړ لکه ماته چې وایي بس دی، ماته یې وکتل او د کوټې دروازه یې په احتیاط پرانسته او یو ځل بیا کوټې ته ننوت.

زه د کور شا دروازه باندې بهر ووتم، په کومه دروازه چې گیتس بی د ډيزي په راتلو وتلی و، تر څو خپل احساسات قابو کې راوړي، هغه خو خپل ټول ځان باران کې لوند کړی و. باران یو ځل بیا بڼه تیز شوی و. زه لاړم د خپل کور چمن کې یوې غټې ونې لاندې ودریدم، د هغه ځای نه یواځې د گیتس بی بنگله ښکاریده. د باران څآڅکي به د ونو پاڼو کې سره یو ځای کیدل او لاندې ورته زه ولاړوم.

تقریباً نیم ساعت وروسته لمر هم د وریځو تر منځ سر راښکاره کړ. د خوراکي توکو ډک موټر د گیتس بی کور ته تاو شو، زه فکر کوم چې دې خوراکونو نه خپله گیتس بی ډېر کم خوري. زه بیرته دننه لاړم، باران ودریدو سره د هغوی پس پسک دهلیز کې هم اوریدل کیده. غږونه ورو ورو د احساساتو سیلۍ سره تیزیدل، خو د باران ودریدو سره ټول کور کې چوپتیا خپره وه. اشیپزخانه کې مې تر خپلې وسې لوبښي یو بل سره ووهل او څه شور مې جوړ کړ، خو هغوی هیڅ نه اوریدل. هغوی دواړه د کوچ دواړو څنډو کې یو بل ته مخامخ داسې ناست ول لکه د یو چا نه

چې ازموینه اخستل کېږي او د شرم هغه پل اوس له مینځه تللی و.
 د ډیزي مخ د اوبنکو نه ډک و او کله چې دننه ورغلم نو یو څه په زوره
 مې ټوخی وکه، نو پوی شول، ډیزي زر پاڅیده او د آينې مخې ته ودریده
 او د شمال باندې یې خپل اوبنکې پاکولې. خو گیتس بې ترور غوندې
 بنکاریده، خو په لفظي ډول هغه ځلیده، پرته د څه ویلو او یا لاسونو
 خوځولو نه یې د ویار شغلي رابهر کیدې او دا وړه کوټه پرې ډکیدله.
 - او ه... سلام... زور یاره! هغه وویل، لکه د څو کالو راهیسې یې چې
 راسره نه وي لیدلي، ما خو فکر وکه کیدای شي لاسي سترې مشي هم
 راسره وکړي.

- باران خو ودریدلی دی.

- ودریدلې؟ کله چې هغه پوه شو چې زه د څه باره کې غږېږم نو پام یې
 شو چې د لمر وړانګې کوټې ته هم راننوتې دي. هغه د هوا حالاتو
 پیژندونکي په څېر وویل، ډیزي ته یې مخ واره،
 - ته دې باره کې څه فکر کوې؟ باران خو ودریدلی.

- زه ډېره خوشاله یم، جی. د هغې ستونزې د خفګان او درد نه ډک و. د
 ډېرې خوښۍ نه یې په غیر ارادي ډول وویل.

- زه غواړم چې ته او ډیزي زما کور ته راشئ، زه غواړم ډیزي ته خپل
 کور وښایم.

- په رینستیا غواړې چې زه هم درشم؟

- د زړه نه یې وایم، زور یاره!

ډیزي بره لاره تر څو خپل مخ پریمینځي. زما ډېر وروسته پام شو چې
 هلته به ځان پاک هم نه وي. ما او گیتس بې لاندې چمن کې د هغې
 انتظار کاوه.

«زما کور خو ښایسته ښکاري کنه، وگوره! لکه خراغ ښکاري»
 گیتس بې وویل او زه هم ورسره موافق وم، کور په رینستیا ډېر
 ښایسته ښکاریده.

- هو... ښایسته دی. هغه خپل کور ته بیا بیا کتل.

- یواځې مې درې کالو کې دومره پیسې ترلاسه کړې تر څو پرې دا
 کور واخلم.

- ما فکر کاوه تاته دا دومره پیسې د میراث نه پاتې دي.

- ماته پاتې وې، زور یاره! خو ما ټولې پیسې د جگړې له وجې له
 لاسه ورکړې. د جگړې له ویرې... هغه وویل.

زه فکر کوم هغه په مشکله پوهیده چې هغه څه وایي، کله چې ما ورته
 وپوښتل چې څه کاروبار کوي نو د هغه ځواب په زغرده لهجه کې و.

- دا زما شخصي چارې دي. وړاندې تردې چې خپل ځواب ته فکر
 وکړي چې دا یو ښه ځواب نه و،

- او ه... زه د ډېرو شیانو سوداګري کوم. هغه ته د خپلې بدځوابۍ
 احساس وشو،

- لومړي سر کې مې د درملو سوداګري کوله، بیا وروسته د تیلو
 کاروبار او اوس یو هم نه کوم. هغه ماته په ځیر کتل چې گني خفه شوی

نه وي.

- زه فکر کوم ته د هغه شپې باره کې خبرې وکړې، ما چې درته کوم
 وړاندیز کړی و؟ وړاندې تردې چې زه ځواب ورکړم، ډیزي دننه نه

راووته. د هغې د کمیس تنۍ له ورايه د لمر په رڼا کې پرقیدې.

- دا غټ ځای؟ ډیزي په ژرغوني غږ کې وویل.

- ستا خوښ شو؟

- ډېر مې خوښ شو، خو زه نه پوهېږم ته پکې څنگه یواځې اوسېږې؟
- زه یې تل په زړه پورې خلکو نه ډک ساتم. شپه او ورځ، هغه خلک چې په زړه پورې کارونه کوي. لمانځونکي خلک...

پر ځای ددې چې بنگلې ته لنډ ورننوځو، مونږ د لاندې سرک د لارې د شا په دروازه دننه ورغلو، ډيزي هم د خوښۍ نه حیرانه پاتې وه. مرمړینو زینو پورې ورسیدو، د مرغیو پرته بل کوم غږ نه اوریدل کیده. ما فکر کاوه چې دلته دننه د هرې صوفې او میز شاته میلمانه ناست دي، د یوې ځانگړې قوماندې لاندې ټول غلي وي ترڅو مونږ تېر شو. مونږ به لارو، پرله پسې د خوب خونې وې، هره خونه د گلابو او سنبلي ورینسمو او په تازه نوي گلانو سینگار شوې وي. بیا ورپسې د کالو بدلولو خونې، تشنابونو کې دننه وړې کوتي چې دیني ناروغ خلک پکې خپل ورزش هم کولای شي. هغه د یوې شیبې لپاره هم ډيزي نه مخ نه اړوه. زما په فکر گیتس بی هر څه ددې جوگه کړي و ترڅو د هغې بنایسته سترگې پرې ډکې شي او تقریبا هر څه د ډيزي د خوښۍ وړ وگرځیدل.

گیتس بی لکه د پخوا یې چې دا هرڅه پلان کړي وو. هغه ډېر خوشاله بریښېده، لکه د ډېرو کلونو موخې ته چې رسیدونکی وي او د خپل هدف تر لاسه کونکی وي. ډيزي هملته ولاړه، گیتس بی به روان، هغې ویل لندن کې یو کس لري چې د هر موسم جامې ورته لیږي، یوه یوه الماری به یې خلاصوله او هغې نه یې شرتونه، دریشي، نکتایانې چې د هر یو لپاره بیله بیله الماری وه. بیا د بنځو د جامو الماری شروع شوې، بندل به یې راخپسته او یو یو به یې لاندې ډيزي په لور غورځاوه. ډيزي هم د خدا نه شنه وه او د یو یو رانیولو هڅه به یې کوله، اخر لاندې ځای

د کالو نه ډک شو او ډيزي پرې سر کینښود او په ژړا شوه.
- دا څومره بڼکلي کالي دي، زه ډېره خفه کېږم ځکه تر اوسه مې داسې بنایسته کالي نه دي لیدلي.

د کور لیدو نه وروسته بهر راووتو، تر څو راته چمنونه او د لمبلو حوض او نوي موسمي گلونه راوښی. زمونږ او تلو سره باران شروع شو.

- که دا لږه نه وي نو ستا کور د همدې ځای نه بڼکاري، ستاسو کور مخې ته تل یو شین څراغ بل وي. گیتس بی وویل.

ناڅاپه ډيزي خپل مړوند د هغې نه راچاپیر کړ خو گیتس بی د تیرې خبرې باره کې سوچ کاوه، لکه د هغه شین څراغ ارزښت ورته د تل لپاره بې ارزښته شوی وي. هغه یوه لاره چې دوی دواړه یې سره جلا کړي وو اوس د دوی ترمنځ یواځې اوبه او یو شین څراغ پروت و.

زه ترې هاخوا لارم، هاخوا د گیتس بی د ماشومتوب انځور څوړند و، د بېرې، تفریحې لباس یې پر تن و. هغه خپل سر شاته بې پروا نیولې و. هغه وخت تقریبا اتلس کلن بڼکاریده، ډيزي وویل.

- زما ډېر خوښ شو، ستا دا پیکې! تا خو ماته نه وو ویلي چې تا یو وخت پیکې هم درلود او د تفریح بېرې باره کې...؟

- دلته وگوره! گیتس بی زر وویل، ستا باره کې ډېرې سپینې ورقې تورې شوې دي. دوي خوا په خوا ولاړ انځور ته کتل. ما غوښتل لاجورد باره کې ترې وپوښتم په دې کې د ټیلیفون زنگ راغی، گیتس بی خپله غوږې پورته کړې،

- هو... ښه... زه اوس خبرې نشم کولای... زه اوس نه شم کولای دې باره کې خبرې وکړم... ما ورته ویلي و یو وړوکی ښارگوټی... هغه باید پوه شي

چې وړوکی بناړگوتی څه مطلب لري... بڼه، نو هغه زمونږندی پکار که ډیترایتد هغه نظر وي، د وړوکی بناړگوتی...“
هغه غوږې کینود.

- دلته راشه، زر... ډیزي کړکی کې ولاړه، ویل یې؛ باران اوس هم ورپرې تیاره د غرب خواته ډېره ده او دلته سمندر د پاسه ځګن وریځې ګلابي او طلايي بناړي.

- هلته وگوره... گیتس یې ورته په ورو وویل،
- زه غواړم هغه ګلابي وریځې راو نیسم او تا پکې ونغاړم... ډیزي وویل.

ما غوښتل چې لار شم خو هغوی دواړو زما خبره هیڅ وانه وریده. خو کیدای شي دلیل یې دا و چې زما شتون د هغوی یواځیوالي لپاره قناعت بخش و.

- زه پوهیږم چې نور څه وکړو؟ گیتس بی وویل؛ بساغلی کلپ سپرنګر به راو لم چې مونږ ته پیاو و غږوي “هغه د کوتې نه ووت، پونګ ته یې غږ کړل تر څو کلپ سپرنګر راوغواړي، هغه یوه شیبه کې راغی.
- ستا د تمریناتو مزاحم شوي خو نه یو؟ ډیزي په مودبانه لهجه کې ترې وپوښتل.

- زه ویده وم... زه ویده وم، خو اوس راپاڅیدم.
- کلپ سپرنګر به پیاو و غږوي. گیتس یې د هغه خبرې ورپرې کړې.
- زه بڼه پیاو نه شم غږولای، ډېر وخت کیږي تمرین مې نه دی کړی...“
- لاندې به لاړ شو. گیتس یې یو ځل بیا خبرې ورپرې کړې. هغه یوه بټنه کیکارله، خړې کړې. خراغونو بندیدو سره روښانه شوې، د گیتس یې موسیقی. کوټه کې پیاو سره خوا کې یوه ډیوه هم بله وه.

هغه اورلګید راواخست او د ډیزي لپاره یې پرې سګرټ بل کړ او په یو کونج کې ورسره خوا کې کیناست. د کوتې فرش باندې یواځې باندینی رڼا انعکاس کاوه. کله چې کلپ سپرنګر پیاو غږول شروع کړل، شیبه وروسته په ناخوښۍ د گیتس یې په لټه شو،

- گوره زما تمرین نشته، ته غوړې، ما درته وویل چې زه نه شم غږولای. زما تمرین...

- ډېرې خبرې مه کوه... غږوه... گیتس یې ورته په دریم ځل خبره خوله کې وچه کړه.

کله چې ما گیتس یې ته د خدای پامانۍ لپاره وویل، د هغه په مخ کې مې د وارخطایې نښې ولیدې اگر چې یو شکمن پرکالتوب د هغې په خوشبیننه څیره کې راڅرګند شو. تقریباً تر پنځه کالو، د ډیزي خوبونه نیمګړي پاتې شوي وو. دا د هغې غلطې هم نه وه او یا د گیتس یې د سترژوند هڅونه وو، گیتس یې یې د خپلو نوښتګرو جذبو ترمنځ غورځولی و چې د وخت په تېرېدو پکې ورزیاتیدل.

هیڅ کوم اوریا تازه والی ددې چلینج نه شي ورکولای چې د یو سړي اروایی زړه تر کومه حده زیرمې ساتلی شي. ما چې کله هغه ته وکتل لږ مې ځان برابر کړی و. د ډیزي لاس یې کلک نیولی و، لکه ډیزي چې ورته غوږې کې څه وایي او د احساساتو ډک زړه یې د هغه په لور کور شوی وي. هغوی دواړو زه هیر کړی وم، خو ډیزي بره وکتل او لاس یې راکړ خو گیتس یې زه بیخي نه پیژندم. ما یو ځل بیا هغوی ته او هغوی ماته وکتل. او بیا زه د کوتې نه راووتم او لاندې مرمرینو زینو کې باران ته یوه شپبه ودریدم او هغوی مې هملته ځانته پرېښودل.

شپږم خپر کې

جيمز گيتيز يې خپل اصلي نوم و. هغه خپل نوم او وه لس کلنۍ کې بدل کړی و. هغه وخت يې د خپل مسلک شروعات وکړه کله چې ډان کوډي د خپلې تفريحي بيړۍ سره د سمندر طوفاني او بو تر منځ راگير شوی و، هغه وخت جيمز گيتيز د ساحل په خوا کې د خپل شلیدلي جرسې او د لمبلو لباس کې گرځیده. ريښتيا هغه وخت يې نوم گيتيس بې شو. هغه يوه کښتۍ له چانه پور کړې وه او کرايه به يې ورکوله په هماغه ماسپين کې يې ډان کوډي د سمندري طوفان نه ژغورلی و. د هغه مور او پلار پرديو پتيو کې کار کوه، خو د هغه خيالاتو دا هرڅه نه شول زغملای او خپل مور او پلار يې هم نه شول قبلولای.

يو کال کې جنوبي ساحل سویرير ډنډ پورې ورسیده او بيا پنځه کالو پورې ډان کوډي سره پاتې شو. ډان کوډي پنځوس کلن ميلونر او عياش سړی و. يوه ورځ ځوان گيتيس يې د بيړۍ په راشپيل ناست او بره د بيړۍ عرشي ته گوري، هغه ډان کوډي ته موسک شو، هغه په دې پوه

شوی و چې هغه چاته هم وگوري نو په هغه سړي بيا گرانيرې. يو څو ورځې وروسته يې ورته نوې آبي رنگه کورتۍ، شپږ جوړه پتلونونه او کښتۍ خولۍ واخستل.

گيتيس يې خپل دهليز کې ولاړ او دهغه کيسې کولې، هغه ويل،
- هغه ما ته هر څه رازده کړي وو، څنگه کالي واغوندم او څنگه د يو
بناغلي په څېر عمل او خبرې وکړم.

گيتيس يې ته دا ټولې پيسې ډان کوډي نه په ميراث پاتې شوې وې. هماغه وخت کې تقريبا پنځه ويشت زره ډالره کيدل، خو هغې پيسې وانه خستې، د امريکا هر اخبار همدا سر خط جوړ کړی و او مختلفې افواگانې يې خپرولې. چې گيتيس يې سره دا دومره پيسې د کومه راغلي. هغه ماته دا هر څه ډېر وروسته وويل. دهغې لنډه دمه چې د اسويلي ويستلو يا د غلط فهمۍ لري کولو لپاره فکر کاوه. ما ترې گټه اخسته او د هغه لومړنيو افواگانو باره کې مې فکر کاوه چې يو يې هم سم نه ول.

په څرگند ډول د ډيزي بهر ته يو اځي تلل تام ځوراوه. نو ځکه د شنبې ورځې د گيتيس يې محفل کې ډيزي سره تام هم رانېکاره شو. کيدای شي د هغه شتون په دې محفل کې فشار راوړونکی ثابت شو. دا ځل بيا هماغه خلک يا هماغه شان خلک دې محفل ته راغلي ول. خو ماته يې دا ځل د پخوا په څېر خوند نه راکاوه او يا کيدای شي زه ورسره روږدی شوی وم او يا کيدای شي چې ما ورته د ډيزي د سترگو له مخې کتل او دا په ثابت ډول خفه کونکي وي چې يو څوک د بل په نظر گوري. هغوی مازيگر تېر راورسيدل او مونږ د سلگونو خلکو تر منځ

گرڻيدو، ڏيڙي خوبني نه وويل،

- دا څومره خوند کوي. هغې غلي غوندي ماته وويل،

- که ته غواڙي ما بنڪل ڪڙي، ماسخوتن هر مهال غڙ ڪولاي شي، زه

تياره يم. يواڄي زما نوم واخله.

- خوا او شا وگوره! گيتس بي ورته وړانديز وڪڙي.

- زه گورم، ڊپر حيرانونڪي چا پيريال دي...

- ته ڪولاي شي دهغه چا چي يواڄي نوم دي اوريدلي وي دلته

وگوري.

تام په مغوره سترگو ورو ڪتل، ويبي ويل،

- مونڙ ڊپر نه گرڻو. او حقيقت خودا دي چي زه خودلته هيڻوڪ نه

پيڙم.

- ڪيداي شي هغه بنڄه وپيڙني... گيتس بي د شفتالو ونڀي لاندې

بنڄو په لور اشاره وڪڙي، تام او ڏيڙي دواڙو ورو ڪتل، غير حقيقي

احساسات ورسره مل و ترڅو د فلم نامتو ستوري په ليدلو يي باور

راشي.

- هغه ڊپر نه بنايسته ده. ڏيڙي وويل.

- او هغه کس چي خوا ڪي ورسره ناست دي يو نامتو ڊايرڪٽر دي.

گيتس بي هغوي ٽولو ته ورو پيڙندل.

- دا بناغلي بکنن... او دا آغلي بکنن... يوه شيبه زره نازره شو بيا يي

وويل: بناغلي بکنن د پولو لوبغاڙي دي...

- اوه... نه، زه نه يم. تام نيوڪه وڪڙي.

خو حقيقت ڪي د گيتس بي په دي خبره؛ د پولو لوبغاڙي. تام ته ڊپر

خوند وڪڙي.

- ما تر اوسه دومره فلمي لوبغاڙي نه وو ليدلي. زما هغه سڙي هم ڊپر

خوبن دي، ڇه نوميري؟ ڏيڙي وويل.

گيتس بي هغه هم ورو پيڙنده او دا يي ورته وويل چي هغه د فلم

توليدونڪي هم دي.

- زه که ڇه هم د پولو لوبغاڙي په ڇپر نه بنڪارم. تام په خوبني وويل.

گيتس بي او ڏيڙي نڄا ڪوله، هغه مي تر اوسه په نڄا نه وو ليدلي.

بيا هغوي زما کور ته لاپل او هملته تر نيم ساعته زينو ڪي ناست وو. د

ڏيڙي په غوبننه زه هملته باغ ڪي د څو ڪيدار غوندي ولاڙوم. هغې ويل

که چيرته سيلاب يا اوريا بل ڇه خدايي افت راشي چي له مخڪي نه

مونڙ ته خبر راڪڙي.

تام هم رانڪاره شو، مونڙ مانڀامني. ڊوڊي باندي ناست وو.

- خفه ڪيريءَ خونه چي زه هلته نورو خلڪو سره ڊوڊي وخورم، هغوي

ڊپر مزاحيه سڙي دي.

ما وويل: ورڇه... ڏيڙي په مهرباني وويل؛ او که چيرته د کومي

انجلي نه د کور پته اخلي نو ماسره يو ورو ڪي غوندي پنسل شته.

اخيري ڄاي چي زما ياد شي زه ڏيڙي سره ولاڙوم، د فلم ڊايرڪٽر او

نور فلمي لوبغاڙي لا اوس هم د شفتالو ونڀي لاندې ناست وو. زه هملته

مخڪينو زينو ڪي ناست وم. زما ملگري هم خپلو موٽرو ته منتظر ول،

ماسره يو ڄاي کينا ستل. بهر تياره خپره شوې وه. د گيتس بي د جامو

اغوستلو خونه ڪي مي يو سيوري وليد، ورپسي بل سيوري...

- هسي دا گيتس بي څوڪ دي؟ په هر حال تام پونبته وڪڙي.. ماته خو

کوم غٽ قاچا قبر بنڪاري.

- دا دي چيرته واوريدل؟ ما ترې وپونبتل.

- چا نه مې نه دي اوریدلي. ما ته داسې ښکاري. دا ټول نوي شتمن شوي خلک ټول غیر قانوني کارونه کوي، ته خو پوهیږې.

- گیتس بې هغې ډله کې نه دی. ما په لنډ ډول ورته وویل.

هغه هم د یوې شپې لپاره غلی و. په ولاړه سترې غونډې شو، یوې بلې خواته کړیده، د پښو لاندې ورو تېرو کړنچار کوه.

- ښه، بیا کیدای شي د ډېرو هڅو جذبه وي چې دا ژوي یې سره راټول کړي دي.

یو نري شمال د ډيزي پوستین کالر ورپاوه.

- لږ تر لږه د هغه خلکو نه خو ښه دی کوم چې مونږ پیژنو. ډيزي وویل.

- ته خو خوشاله نه ښکاري...

- زه خوشاله وم.

ټام وخنډل او ماته یې وکتل.

- ستا د ډيزي مخ ته پام و چې هغه جینی ورته ویل په یخو او بوډې لمبوم.

- ډېری خلک چې دلته راځي، هغوي ته بلنه نه ورکول کیږي، هغې جینی ته هم بلنه نه وه ورکړل شوې. هغوی بس په خپل زړه دلته راځي او گیتس یې دومره مواد به دی چې هغوی باندې نیوکه هم نه کوي.

- زه غواړم چې پوه شم چې هغه څوک دی او هغه څه کوي؟ ټام ټینگار وکړ.... او زه فکر کوم چې زر به ترینه ځان خبر هم کړم.

- زه یې درته همدا اوس ویلی شم؛ ډيزي ځواب ورکړ. هغه درمل ځایونه لري، بلکې د ډېرو درملځایونو څښتن دی. هغه هر څه خپله جوړ کړي دي.

لیمو موټر رانښکاره شو.

- ښه شپه، نیک! ډيزي وویل.

په هماغه شپه تر ډېره هملته پاتې شوم، گیتس بې راته ویلي و چې همدلته اوسم تر څو هغه وزگار شي. زه هم باغ کې ورته کیناستم. د حوض لمبلو غویمند هم پای ته رسیدلی. کله چې هغه زینو کې رانښکته کیده، سترگې یې ځلیدونکې او سترې ښکاریدې.

- دهغې محفل خو ښه نه شو؟

- بالکل یې خو ښه شو.

- د هغې خو ښه نه شو. هغه ټینگار وکړه، د هغې دلته ساعت تېر نه شو. هغه غلی و او ما د هغې نه ختمیدونکي خفگان باره کې فکر کاوه.

- ځان د هغې نه ډېر لرې محسو سوم. د هغې پوهول به ډېر گران شي.

- ته د نڅا باره کې خبرې کوي؟

- "نڅا؟ زوړ یاره! نڅا ضروري نه ده. هغه ددې نه کم نه غوښتل تر څو ډيزي لاړه شي او ټام ته په څغرده وایي "ما تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې" ډيزي باید هغې سره څلور تېر کړي کلونه د خپل ژوند نه وتوړي او په همدې یوه جمله هر څه ورختم کړي. او لږ څه نور یې هم زړه غوښتل او هغه دا چې کله ټام سره معامله ختمه کړي، یو ځل بیا لیوز ویلي ته د ډيزي کور ته لاړ شي او هلته ورسره واده وکړي. لکه اوس وخت چې پنځه کاله وړاندې وي او هیڅ هم نه وي شوي.

- هغه به پوه نه شي. هغه هڅه کوي چې یو څه ځان پوه کړي، مونږ په ساعتونو ساعتونو ناست وو او...

دهغې خبرې نیمايي شوې، همدا سې بره او ښکته یې قدم وهه.

- ما به هغې نه ډېر څه نه ول غوښتي.. ما جرأت وکړ؛ ته ماضي نه شي تکرارولی.

- ماضي نه شم تکرار ولی؟ سترګې یې ډکې شوې. ولې نه... ماضي تکراریدای شي... زه به هر څه د پخوا په څېر جوړ کړم. هغه به یې گوري. هغه خپل سر خوځاوه.

هغه به د ماضي باره کې ډېر غږیده او یو څه تېرې شوې تېروتنې یې بیرته سمول غوښتل. هغه ډيزي سره مینه کړې وه. د هغه ژوند د هماغې ورځې نه گډوډ شوی و. او که هغه یو ځل بیا د سره پیل وکړي او ورو ورو راروان شي نو ورته به ځنډین ځای معلوم شي...

... پنځه کاله وړاندې د مني شپه وه، یو ماښام په سرک روان و، د ونو زیرو پانیو ټول سرک لرلی و او دوی هغه ځای ته لارل چیرته چې ونې او پانې نه وې او سرک د سپوږمۍ رڼا کې ښکاریده، هغوی هملته یو بل ته مخامخ پرته د څه ویلو ودریدل.

د هغه زړه درزا به پسې زیاتیده، کله چې به یې د ډيزي مخ ته کتل. هغه پوهیده که هغه جینی یې مچو کړې وی. هغه انتظار کړی و. شیبه وروسته یې مچو کړې وه، د هغې سرې شونډو جنګولو سره لکه د گل غوتۍ په څېر پرانستل شي او مجسم کول پای ته ورسیري.

اووم خپرکې

د گیتس بی پروړاندې پوښتنې هله راپورته شوې کله چې د شنبې په شپه د هغې کور کې هیڅ کوم څراغ روښانه نه شو، ما لیدل چې ډله ډله کسان خپلو موټرو کې د هغه د کور مخې ته ودریدل او شپبه وروسته به په ناهیلۍ بیرته ستنېدل، زه حیران وم چې هغه به ناروغ وي که څنگه؟ د هغه کور ته لارم. یو نا آشنا ناظر دروازې ته راغی او وړانکارې غوندې خیره یې درلوده، ماته یې په بدگمانۍ وکتل.

- ښاغلي گیتس بی ناروغ دی؟

- نه... لږ ځنډ وروسته یې وویل؛ ښاغلیه!

- هغه مې ډېرې ورځې کیږي نه دی لیدلی، هغه ته ووايه چې ښاغلی کیرووي راغلی و.

- څوک؟" شپل غوندې انداز کي یې وپوښتل.

- کیرووي...

- کیرووي، سمه ده، زه به ورته ووايم. په زوره یې دروازه بنده کړه.

زما بنځینه کارو کونکې ماته ویلي ول چې گیتس بی یوه اونۍ وړاندې خپل ټول کارو کونکي شړلي او په ځای یې نور راوستي دي. خواړه راوړونکي هلک ویلي و چې هغوی اوس خوراكي شيان هم نه اخلي.

راتلونکې ورځ راته گیتس بی ټیلیفون وکړ

- چیرته روان یې؟ ما ترې وپوښتل.

- نه... زوړ یاره!

- ما اوریدلي تا ټول کارو کونکي شړلي؟

- زما داسې کسان پکار دي چې اوازي نه خپروي او د کور خبرې بهر نه وباسي، ډيزي به کله کله ماسپښيني دلته راتله. بڼه نو دا کاروان سرای د ډيزي له خوا رد شوی و.

- بڼه...

- اوس خبره تر رسنیو هم رسیدلې وه. چې گیتس بی د کومې جینۍ سره اړیکې لري. هغه د ډيزي په غوښتنه ماته زنگ و هلی و. ډيزي غواړي که کولای شي سبا غرمې ډوډۍ ته راشي. آغلې بیکر به هم راشي. نیم ساعت وروسته ډيزي خپله هم زنگ ووهه ترڅو پوه شي چې زه ورځم که نه یو څه خوروان وو. خو زما باور نه شي چې دومره زر هغوی دا صحنه رامنځته کړي. په ځانگړې توگه هغه صحنه چې گیتس بی یې تېره شپه یادونه کړې وه.

راتلونکې ورځ ډېره گرمه وه. په یقیني توگه لکه د اوړي اخري ورځ وي.

د ټام بکنن د کور په دهلیز کې نری باد لگیده. دننه کوټه هم یخه او تیاره وه. ډيزي او جورډن په یو اوږد کوچ باندې پرتې وې لکه د نقره یي

مجسمو په څېر، سپین کمیسونه یې د پکې باد هاخوا ديخوا کول. - مونږ خو خوځیدی نه شو... هغوی دواړو په یوه خوله وویل. - بڼاغلې تومس بکنن، هغه د پولو لوبغاړی چیرته دی؟ ما وپوښتل، په همدې کې یو غټ او دروند او ازدهلیز کې واوریدل شو.

گیتس بی د سرې قالینې منځ کې ودرید او په لیواله نظر یې څیر څیر کتل. ډيزي هغې ته وکتل او په خندا شوه، د هغې خواړه او زړه راښکونکې خندا.

- انگازې داسې دي چې ټام ټیلیفون کې خپلې یارې سره خبرې کوي. جورډن رانږدې شوه او ماته یې غوږ کې وویل. مونږ چپ وو، د ټام غږ هر ځای کې اوریدل کیده.

- سمه ده، زه درباندي خپل موټر نه خرڅوم... ما تاته هیڅ ژبه نه ده درکړې... که ته ماته داسې د ډوډۍ په وخت کې مزاحمت کوي نو... ډيزي بیا پرې شکمنه وه، ما ورته وویل چې رینبتیا هم یو کس سره یې د موټر معامله ده. ټام غوږې ایښی و، د کوټې دروازه یې پرانسته او په چټکۍ کوټې ته راننوت.

- بڼاغلې گیتس بی! هغه خپل غټ غوښین لاس په ناخوښۍ د گیتس بی په لور وراوږد کړ.

- زه ډېر خوښ شوم چې تاسو مې ولیدئ... نیک...

- مونږ ته یوه یخه نوشابه تیاره کړه. ډيزي وویل.

همدې خبرې سره ټام ووت ترڅو نوشابه راوړي. ډيزي چټکه پاڅیده او د گیتس بی خواته لاړه، د هغه سربې د ځان په لور راټیټ کړ او شونډه و نه یې ورته مچو واخسته.

- ته پوهیږې چې زه تاسره مینه لرم. هغې په ورو وویل.

- تا خو هېر کړي چې دلته یوه بله انجلۍ هم شته! جوړډن وویل،
 ډيزي په شکمن ډول شاوخوا وکتل،
 - خو ته هم نیک نه مچو واخله!
 - څومره بی شرمه یې...

- زه هیڅ پروا نلرم ډيزي وویل. هغه بیرته لاره او کوچ باندي
 کېناسته لکه هیڅ یې چې نه وي کړي. په همدې وخت کې نرسې یوه وږه
 ماشومه انجلۍ لاس نه نیولې کوتې ته راننوته.
 - څومره بنایسته! ډيزي زمزمه یې ډول وویل او خپل غیږ یې
 پرانسته،

- راشه خپلې مور ته، ته راباندي ډېره گرانه یې.
 ماشومې د نرس لاس پرېښود او د مور غیږې ته ورغله، زه او گیتس
 یې ورټیټ شو او وږې سره مو سترې مشي وکړه. گیتس یې ماشومې ته
 په حیرانۍ کتل او زه فکر نه کوم چې د هغه په وړاندي ددې ماشومې
 شتون د باور وړ و.

- ما خو ډوډۍ نه مخکې کالي بدل کړه. ماشومې په خوښۍ مور ته
 وویل.

- ځکه چې ستا مور غوښتل چې تا ټولو ته وښايي، ته یو خوب یې...
 ته یو وړوکی بنایسته خوب..."

- هو... "ماشوم په معصومه لهجه وویل؛ جوړډن خاله هم سپین کالي
 اغوستي.

- تاته د خپلې مور ملگري گران دي؟ ډيزي په همدې خبره گیتس یې
 ته وکتل،... ته فکر نه کوي چې هغوي ډېر بنایسته دي.

- پلار مې چیرته دې؟

- هغه د پلار په څېر نه ښکاري کنه! هغه زما په څېر ښکاري، ددې
 وینسته او مخ ماته تللي دي. ډيزي بیرته خپل کوچ کې کیناسته، نرسه
 بیا رامخې ته شوه او د ماشومې لاس یې ونيو.
 - راځه... پامې.

- په مخه دې ښه گرانې! باسلیقې ماشوم د نرسې لاس نیولی، په بې
 میله نظر یې شاته کتل او لاره. همدې وخت کې تام راستون شو. د شرابو
 بوتل سره څلور گیلاسونه د واورو ټوټو نه ډک وو. گیتس یې خپل
 گیلاس ترې واخست.

- په ریښتیا هم یخ دی. هغه وویل.
 مونږ په دمه دمه یو گیلاس وڅښل.

- ما یو ځای کې لوستي و چې لمر هر کال گرمیږي. تام په اجتماعي
 ډول وویل؛ که همداسې وي نو ډېر زربه ځمکه لمر کې وروغورځیږي،
 یوه شیبه، دا خو سرچپه ده، لمر هم هر کال خپل حرارت کموي. لږه شپه
 وروسته یې وویل.

- راځه بهر ته! هغه گیتس یې د لاس نه ونيو، غواړم دا ځایونه درته
 وښایم. زه هم ورپسې ووتم. یو جاله وان په ورو ورو د اوبو خواته روان
 و. گیتس یې همغې ته کتل، هغې د اوبو نه هاخوا اشاره وکړه.
 - زما کور بیخي تاسو ته مخامخ دی.

- ښه نو ته هلته او سپرې؟ مونږ درې وارو هماغه خوا وکتل. بیا تام
 وویل.

د خوړلو خونې کې مو د غرمې ډوډۍ وخوره، د گرمۍ له کبله یې
 ټولې پردې پرتې وې تر څو بهر نه گرمه هوا رانشي.

- نن ماسپښین مو څه اراده ده، څه کوو؟ او بیا بله ورځ او بیا

راتلونکو لس کالو پورې؟

- دا څنگه خبرې کوي، ژوند خود مني نه يو ځل بيا شروع کيږي. جوړډن وويل.

- خو اوس ډېره گرمي ده. ډيزي وويل؛ هر څه گډوډ دي، راځئ ټول ښار ته لاړ شو. ډيزي ټينگار وکړ، گيتس بي د سترگو کونج کې هغې ته وکتل.

- او ه... ته ډېر ښايسته ښکاري "ډيزي وويل.

د هغوی سترگې سره بيا وځنگيدې او يو بل ته يې همداسې کتل. شېبه وروسته ډيزي خپلې سترگې ټيټې کړې.

- ته هميشه ډېر ښايسته ښکاري. ډيزي بيا خپله خبره تکرار کړه.

هغې ورته ويلي و، چې تاسره مينه لرم او تام په خپلو سترگو ليدلي وو. تام حيران و، د هغه خوله وازه پاتې وه. هغه کله گيتس بي او کله ډيزي ته کتل لکه د ډېر وخت وروسته يې چې پيژندلې وي.

- سمه ده... زه تيار يم چې ښار ته لاړ شو. راځئ، ټول ښار ته ځو. تام وويل

هغه پاڅيد، هغه بيا کله گيتس بي او کله خپلې ميرمنې ته کتل. هغوی يو هم نه خوځيدل.

- راځئ کنه! "هغه لږ عصباني غوندې شو، څه خبره ده؟ که ښار ته ځئ خور او لاړ شئ چې ځو. د هغه لاسونه ريريدل، د ځان قابو کولو لپاره يې د شرابو گيلاس راواخيست. د ډيزي غږ سره ټول راپورته شول. - همدا اوس ځو؟ او په داسې حال کې؟ دومره وخت خو يو چا ته ورکړئ چې يو سگرت وڅکي. ډيزي د نيوکې په څېر وويل. - ډوډۍ نه وروسته خو ټولو سگرت وڅکوه.

- او ه... راځئ خوند واخلي، اوس ډېره گرمي ده. ډيزي وويل خو تام ځواب ورنکړ.

- راځه جوړډن "هغوی دواړه بره لاړل چې تلو لپاره ځان چمتو کړي او مونږ درې واړه لاندي د هغوي په انتظار ودریدو. ډيزي د بره نه اواز وکړ - د څښلو لپار بايد يو څه راواخلو.

- زه به لاړ شم ويسکي به راواخلم. تام دا وويل او دننه لاړ. گيتس بي زرماته مخ راواړوه،

- زه خودې کور کې هيڅ نه شم ويلای، زور ياره!

- هغه ډېره بې احتياطه غږيږي، د هغه خبرې... ما زړه نازړه وويل.

- د هغه خبرې د پيسو نه ډکې دي. هغه ناڅاپه وويل.

خبره نو داسې وه. زه به هيڅکله نه وم پوه شوی. دا د پيسو خبره وه... په لوړو ماڼيو کې د چالور... يوه طلايي انجلۍ.

تام بيرته راووت. يو ليټري بوتل يې يوه ټوټه کې تاو کړی و، ورپسې ډيزي او جوړډن تنگ د گرمۍ کالي او يوه نری بې لستونو چپنه يې په لوڅو متور اخوره کړې وه.

- زما په موټر کې به لاړ شو! گيتس بي وړانديز وکړ. هغه په خپل شين رنگه او لمر گرم کړي څرمني سیتونو باندي لاس تېراوه،

- دا مې بايد سيوري ته ودرولی و.

- دا د کمپنۍ نه همداسې جوړ دی؟

- هو...

- ته راشه زما موټر وچلوه او زه به ستا موټر کې ښار ته لاړ شم.

دا وړانديز گيتس بي لپاره بې خونده و.

- زه فکر نه کوم دومره تيل به پکې وي. هغه نيوکه وکړه.

- ډېر دي پکې... تام په زېږه لهجه وويل. هغه د تيلو ستن ته وکتل؛ او که تيل پکې ختم شي بيا به يې يو ځای کې ودروو. د هغه په غير منطقي دليل ټول يوه شيبه غلي وو. ډيزي تام ته کتل چې تندي يې تريو نيولې و او يوه عجيبه غوندي څيره يې جوړه کړې وه. په دې وخت کې هغه نا اشنا بنکاریده. هغه د گيتس بي مخې ته تيریده ډيزي ته يې وويل،
 - راځه ډيزي! هغه يې له ځان سره د گيتس بي موټر خواته روانه کړه.
 راځه په دې نمايشي موټر کې دې ښار ته بوځم. هغه د موټر دروازه خلاصه کړه، ډيزي خپل ځان د هغې د لاسونو دايرې نه راييل کړ
 - تا سره به موټر کې نیک او جوړډن لار شي، مونږ درپسې ستا موټر کې درځو. د تام دوه کسي موټرو، هغه د گيتس بي خواته روانه شوه، هغه يې د کورتي راوښو.
 زه، جوړډن او تام د گيتس بي موټر کې کيناستو، تام موټر چالان کړ او د ټيرونو نه يې يو تريخ غږ پورته کړ، د موټر شاته يوه شنه دوره جوړه شوه او په سرعت روان شو.
 - تاسو دا وليدل؟ تام وپوښتل.
 - څه شی؟
 هغه ماته په ځير وکتل، چې زه او جوړډن بايد په دې هرڅه پوه شوي وو.

- تاسو څه فکر کوئ، زه غول يم. همداسې نه ده؟ هغه وويل؛ کيدای شي زه يم خو زه يو بل اړخ هم لرم چې کله کله ماته وايي چې زه بايد څه وکړم کيدای شي تاسو باور ونه کړئ خو ساينس... "هغه لږ تم شو او بيا لگيا شو،

- ما ددې ستاسو ملگري باره کې تحقيقات کړي دي، که چيرته زه

خبروم زه به ډېر ژور تللی وم.
 - ستا مطلب دا دی چې ته يو بزرگ يې؟ جوړډن په ټوکو تري وپوښتل.
 - څه شی؟ مونږ دواړو وخنډل هغه مونږ ته وکتل؛ يو بزرگ؟
 - د گيتس بي باره کې.
 - گيتس بي باره کې؟ نه ما خو داسې نه دي ويلي، ما خو ويل چې ما د هغه د تېر ژوند باره کې پوره څېړنه کړې ده.
 - او ته به پوه شوی يې چې هغه اکسفورډ کې درس ويلي. جوړډن لکه د هغه خبرې سره چې کومک کوي
 - اکسفورډ کې درس ويلي؟ خوشې چټي لگيا دی!
 - هغه خو دا ثابتوي چې اکسفورډ کې يې درس ويلي.
 - اکسفورډ، نوی مکسيکو يا کوم بل ځای. هغه کيرجنه لهجه کې وويل.
 - واوره تام! که ته چيرته ځان په هغه بره گڼې نو بيا دې ولې غرمې ډوډۍ ته بلنه ورکړې وه؟ جوړډن وپوښتل.
 - زه يې څه کوم، ډيزي راغونبستی و، زمونږ د واده نه وړاندې يې ورسره پيژندل، خدای خبر چيرته...
 زمونږ درې واړو طبيعت سم نه و، تريوې شپې غلي وو.
 - دومره تيل دي چې مونږ ښار ته ورسوي. تام وويل.
 - خو دلته نيزدي يو پمپ شته، تيل پکې واچوه، زه نه غواړم لاره کې تيل خلاص کړي او زه دې گرمۍ کې ځان پوخ کړم. تام په زوره بريک باندي پښه کيښوده او موټر د ويلسن په نوم گراج ته ورننوت.
 - راشه تيل واچوه، ته څه فکر کوې مونږ دلته د څه لپاره ولاړ يو، چې

دې منظرې نه خوند واخلو؟

- زه ناروغ یم، بیگا ټوله شپه ناروغ وم. ویلسن پرته د خوځیدو نه وویل.

- ولې څه خبره ده؟

- زه بس خراب یم.

- ښه، زه درسره مرسته کوم، په ټیلیفون کې خوښه غږیدې. تام ورته وویل. ویلسن په ډېره مشکله له ځایه پاڅید، په زوره زوره یې ساه اخسته. د ټانکۍ سر پوخ یې پرانست، د لمر رڼا کې یې مخ شین ښکاریده.

- زما مطلب دا نه و چې ستا د غرمې ډوډۍ په مهال مزاحمت وکړم، خو پیسو ته مې ډېر سخت ضرورت دی، ما فکر کاوه چې ته خپل زور موټر راباندې خرڅ کړې.

- دغه موټر دې خوښ دی؟ تیره اونۍ مې اخستی. "تام ورته وویل.

- ښایسته زیر موټر دی " ویلسن وویل.

- غواړې چې وایې خلې؟

- زړه خو مې غواړي، خو زه باید په نورو موټرو باندې پیسې لاسته راوړم، بیا یې اخستلی شم. ویلسن بی خونده موسکا وکړه. پیسې دې څنگه داسې عاجل پکار وې؟

- ډېر وخت مې دې ځای کې تېر کړ. غواړم نور له دې ځایه لاړ شم. زه او زما میرمن غواړو غرب خواته لاړ شو.

- ستا میرمن هم څي؟ تام ناڅاپي وویل.

- هغه خود لسو کلونو را پدې خوا لگیا وه... " هغه پمپ ته ډډه ووهله؛ او اوس به راسره څي که زړه یې ښه وي که بد. زه یې له ځان سره

بیایم.

- زه ستا څومره پور وړی یم؟ تام ترې په زیره لهجه وپوښتل.

- زه غواړم له دې ځایه لاړ شم ځکه مې تاته د موټر لپاره ویلي و.

- ستا څومره پور وړی یم؟

- شل ډالره!

بی رحمه تود باد زما مخ را سیزه. ویلسن لکه په دې چې پوه شوی وي ښځه یې بل چا سره یارانه لري او د دې خبر اوږدو سره ناروغه شوی هم و. ما ویلسن او بیا تام ته وکتل، تام هم لږ تر لږه نیم ساعت وړاندې د خپلې میرمنې یارانې باره کې خبر شوی و. زه په دې پوه شوم چې د سړیو ترمنځ هیڅ توپیر نشته، لیاقت یا مسابقه کې، همدومره ښستیز او ژور لکه یو روغ او ناروغ.

- هغه موټر به درته درکړم، سبا ما سپڼسین به یې درته راو لیرم. تام ورته وویل. ما د گراج نه بهر وکتل او مارټل ویلسن موټر ته په غور سره کتل لکه هغه هیڅ نه پوهیږي یا ناخبره دی چې څوک ورته گوري، یو بل پسې یې احساسات په مخ کې څرگندیدل.

د هغې احساسات ماته اشنا ښکاریدل لکه ما چې نورو ښځو کې هم لیدلي وي خو د مارټل ویلسن په څیره کې یې موخي ښکاریده تر هغه وخته چې زه پوه شوم، د هغې په سترگو کې کینه کښه وېره پرته وه. زه خو وایم چې د ساده خیال گډوډۍ په څېر مغزو کې بله گډوډي نشته. کله چې مونږ بیرته روان شو، د تام احساسات هم له ویري او حفگان نه ډک و. د هغې میرمن یوه ساعت وړاندې خوندي وه، خو اوس د هغې د قابو نه وتلې وه. د ډیزي له لاسه وتل او د مارټل ویلسن دا ځای پرېښودل، دغې غریزي شعور هغه مجبور کړی و تر څو خپل احساسات په غیر

مستقیمه توگه د موټر سرعت باندې راقابو کړي.

- هغه د پنځلسمې کوڅې غټ فلمونه ډېر بنایسته دي. د نیویارک ماسپینین مې ډېر خوښیږي کله چې ټول خلک په کورونو ننوځي. هلته څه احساس کونکي غوندې شته، لکه د ونې لاندې ناست او پخې میوې ستا په لاسونو کې راپریوځي.

احساس کونکې لفظ تام نور هم ناراحته کړي. وړاندې تردې چې هغه کومه نیوکه وکړي، یوه دوه نفرې موټر تم ځای ته راوړسیده، ډیزې مونږ ته اشاره وکړه

- کم خوا څو؟ هغې وپوښتل.

- فلم کتلو ته به لار شو.

- ډېره گرمې ده، تاسو لار شئ، مونږ به همدلته خواو شاگرځو بیا به تاسو سره وگورو. ډیزې وویل.

- د لارې په سر بحث نه شو کولای. تام په بی صبری وویل. یو غټ ټرک تریخ هارن سره زمونږ خوا کې تېر شو، "ما پسې راځئ، د پلازې مخې سنټرل پارک ته. تام به بیا بیا د هغو موټر پسې شالید هېنداره کې کتل، هغوی که د بیرو باریا ترافیکي اشارې شاته پاتې شول نو تام به هم ورو ورو کیده ترڅو هغوي بیرته رانکاره شي، زما په خیال هغه داسې فکر کاوه چې هغوی به په ډېره چټکۍ لاندیني سرک باندې ووځي او د تل لپاره به ډیزې له لاسه ورکړي.

خو هغوي ونه تېښتیدل. مونږ پلازه هوټل ته ورسیدو. اوږدې او بې خونده مباحثې مونږ تردې کوټي راوړسولو، که څه هم ما د داسې حالاتو نه ډډه کوله. زما لوند نیکر هم داسې د مار په خیر زما په ورونونو تاو شوی و، بیا بیا مې بره کش کوه او د خولو څاڅکي یو د بل پسې په

نوبتي ډول زما په ملا کې سره مسابقي کولې. دا وړاندیز د ډیزې له خوا وو چې پنځه تشنابونه به کرایه کړو او په یخو اوبو به ولامبو. هر یو بیل بیل د هغې دا نظر بې ځایه وگڼه. مونږ ټولو په یو ځای د هوټل منشي سره د خونو او تشنابونو کرایه کولو خبرې کولې.

کوټه بنه غټه وه او اوس تقریبا څلور بجې وې، د کړکیو پرانستلو سره اوس هم د باندې نه تود باد راننوته. ډیزې د آینې په لور لار، مونږ ته یې شاه کړه او خپلو وینستو کې یې گوتې وهلی،

- هغه بله کړکۍ هم پرانیزه. ډیزې پرته شاته دکتلو وویل.

- نورې کړکۍ نشته.

- بنه... نو بیا ټیلیفون وکړئ چې اضافي کړکۍ...

- خبره یواځې د گرمۍ نه ځان خلاصول دي. تام په بی صبری وویل؛ او همدا تالس چنده حالات خراب کړه. هغه د کپړې نه د ویسکي بوتل راوویست او د میز په سر یې کینبند.

- ولې یې یواځې نه پرېږدې، زور یاره! همدا تا غوښتل چې ښار ته راشو کنه!

د یوې شیبې لپاره چوپتیا خپره وه، گیتس بی یوه کتابچه د میز په سر وغورځوله.

- دا ستا هغه، څرگندونې دي کنه؟ تام وویل.

- څه شی دی؟

- دا ټول ستا (زور یاره) معاملي، دا دې د کومه کړي؟

- دلته وگوره تام! ډیزې وویل، آینې نه یې مخ راوگرځاوه. که ته چیرته شخصي څرگندونه کوې نوزه پکې څه نه وایم، زنگ ووهه او یو څه یخ راوغواړه.

تام غوږې پورته کړې ترڅو زنگ ووهي. لاندې سالون کې د سیل غږ اوریدل کیده.

- فکر وکړئ دې گرمۍ کې څوک واده کوي؟ جوړډن غمجنه لهجه کې وویل.

- ما هم د جون په نیمايي کې واده کړی و. یو څوک خو پکې بی هوښه شوی و، څوک و هغه؟ تام!

- بایلکس. تام په لنډه ځواب ورکه.

- یو سړی بایلکوسی، بایلکس و که بیلاکس نومیده او هغه کارتنونه جوړول، هغه لکه چې د بایلو کسی ټینیسې و.

- او هغوي بیا زمونږ کور ته راوستی و. جوړډن وویل؛ ځکه زما کور هملته کلیسا سره خوا کې و. او هغه سړی تردرې اونیو پورې زمونږ کره دیره و. ترڅو مې ورته پلار وویل چې باید لاږ شي. په کومه ورځ چې هغه تلو پلار مې هم مړ شو. یوه شیبه وروسته یې بیا وویل؛ د دواړو پیښو ترمنځ څه اړیکه نه وه.

- ما هم د بیلوکسي په نوم یو کس پیژنده، هغه د ممفس و! ما وویل.
- هغه یې خپلوان و. ما دهغه ټوله کورنۍ پیژنده. هغه ماته یوه المونیې د گولف ډنډه هم را کړې ده، اوس هم راسره شته.

لاندې سالون کې موسیقي پاته رسیدلې وه، لکه مراسم چې پیل شوې وي. وار په وار د کړۍ د لارې د خلکو تیز غږونه اوریدل کیدل، یا... یا... او د یو ډنگ سره چغې نورې هم زیاتې شوې.

- مونږ نور بوډاگان کیږو، که مونږ ځوانان وای نو مونږ به هم نڅا شروع کړې وه. ډیزي وویل.

- بایلکس دې یاد دی؟ او تا هغه څه پیژنده تام! جوړډن وپوښتل.

- بایلکس؟“ هغه د فکر کولو هڅه کوله، ما هغه نه پیژنده، هغه د ډیزي ملگری و.

- هغه نه و. جوړډن یې خبره ورپرې کړه؛ ما هغه مخکې هیڅ نه و لیدلې، هغه خپل شخصي موټر کې راغلی و او هغه ویل چې تا پیژني. هغه هم لیوز ویلي کې رالوی شوی و. جوړډن مسکۍ شوه؛ هغې ماته دا هم ویلي و چې ستاسو د ټولګي نماینده هم و. ما او تام زر یو بل ته وکتل. - اوله خبره خو دا وه چې مونږ هیڅ نماینده نه درلود، هسې ګیتس بی ما اوریدلې چې تا اکسفورډ کې درس ویلی؟

- نه...

- آه... هو، زه پوهیږم چې ته اکسفورډ ته تللی یې.

- هو زه هلته تللی يم.

لنډ ځنډ چوپتیا رامنځته شوه او بیا د تام دروند غږ؛

- ته به هغه مهال اکسفورډ ته تللی وي چې بایلکس نیو هیون ته تللی و.

یو بل ځنډ رامنځته شو، خدمتګار دروازه وټکوله او د یخ سره دننه راننوت او د څو شیبو چوپتیا د خدمتګار د مننې په لفظ سره پای ته ورسیده. د الړزونکي جزیات باید روښانه شوي وای.

- ما درته ویلي و چې زه هلته تللی وم. ګیتس بی وویل.

- ما ستا خبره واوریده خو زه غواړم چې پوه شم چې کله؟

- په ۱۹۱۹ کال کې یواځې د پنځه میاشتو لپاره هلته تللی وم، نو ځکه په اسانۍ چاته نه وایم چې ما هلته درس ویلی دی.

تام شاوخوا وکتل لکه مونږ ته چې وایي دهغه دروغ منځ ته راغلل. ټولو ګیتس بی ته وکتل.

- د جگړې اوربند نه وروسته یو څو افسرانو ته دا موقع ورکړل شوې
وہ چې د فرانسې او انگلستان په هر پوهنتون کې درس ویلی شي. ما
غوښتل چې پاڅم او هغه یو څو څپیرې کش کړم چې ولې یې ماته دروغ
ویلي و، خو اوس مې د هغه په خبرو لږ لږ باور راغلی و. ډیزي بې خونده
موسکا وکړه او د میز خواته لاړه.

- ویسکي پرانیزه، ټام! "هغې امر وکړ؛ زه به درته لږ شراب ینځ کړم تر
څو ځان درته دومره کم عقل ښکاره نشي...

- یوه دقیقه، زه د ښاغلي گیتس بې نه یوه بله پوښتنه هم لرم. ټام
وویل.

- کولای شي... گیتس بې مودبانه لهجه کې وویل.

- دا ته زما کور کې د څه خنډ رامنځته کولو هڅه کوي؟

- هغه هیڅ فرق نه کوي. ډیزي په مایوسی وویل، ته ولې ناندري
رامنځته کوي، مهرباني وکړئ لږ ځان قابو کړئ.

- ځان قابو کړم؟ ټام بې خبره تکرار کړه؛ زه فکر کوم چې یوه گونښه
ځای کې کینم او ښاغلی هیڅ شی، د هیڅ ځای نه راغلی زه پریږدم چې
زما میرمنې سره یارانہ جوړه کړي... ښه... که چیرته زما نه دا طمع کوي
نو... نن سبا خلک په کورني ژوند او کورني رواجونو باندې ملنډې
وهي، بیا کیدای شي داسې وخت راشي چې توریان او سپین به سره
خپلو کې ودونه وکړي.

هغه خپلې بې مانا خبرې وکړې او خپل ځان یې د تمدن پروړاندې
خنډ ځای کې یواځې وموند.

- دلته خو مونږ ټول سپین یو. جوړډن پس پسک وکړ.

- زه پوهیږم چې زه دومره مشهور نه یم، زه غټ محفلونه هم نه

جوړوم، زه فکر کوم چې ته د خپل کور نه د خوږ شپول جوړ کړه چې یو څه
ملگري پیدا کړي. په دې متمدنه نړۍ کې.

زه ډېر په غوسه وم، بلکې ټول په غوسه وو. کله چې هغه خبره پیل
کوله نو ما به د هغه تېر ایستلو لپاره مسکا هم کوله، د بدغونۍ نه تر
چالاکۍ پورې یې د الیردونه بشپړه کړه.

- زه به درته یوه خبره وکړم زورپیاره! گیتس بې شروع وکړه، خو ډیزي
د هغې په منظور پوی شوه.

- مهرباني وکړئ، مه کوئ. هغې په بې وسی د گیتس بې خبرې
ورپرې کړې؛ خیر دی راځئ ټول بیرته کور ته لاړ شو، مونږ ولې کور ته نه
ځو؟

- دا خو ډېر بڼه خبره ده. زه پاڅیدم؛ راځه ټام! څوک خو څه نه څکي؟
زه غواړم پوه شم چې گیتس بې ماته خپله څه ووايي.

- ستا ښځه تا سره مینه نه لري. گیتس بې وویل؛ هغې تا سره
هیڅکله مینه نه ده کړې، د هغې مینه ما سره ده.

- ته لیونی شوی یې... ټام یو دم وویل.

گیتس بې راپاڅیده او په تازه جوش سره یې وویل.

- هغې تا سره هیڅکله مینه نه ده کړې، تا واوریدل؟ هغې صرف ددې
لپاره تا سره واده کړی و چې هغه وخت کې زه غریب وم. ماته په انتظار
ستړې شوې وه. دا یوه غټه تېروتنه وه، خود هغې زړه کې زما پرته بل
هیچا ته مینه شتون نه لري.

په دې وخت کې ما او جوړډن وغوښتل چې لاړ شو، خو گیتس بې او
ټام په دې ټینگار وکړ چې باید پاتې شو. ځکه هغوی یو سره هم د پټولو
لپاره څه نه و او مونږ ته یې ددې هر څه باره کې د پوهیدو لپاره ځانگړی

حق را کړې و او د هغوی احساساتو نه خبر شو.

- ډيزي! ته کينه! د تام غږ نور هم را ډډ شو. څه خوشته دی، زه غواړم دهر څه باره کې پوه شم.

- ما درته هر څه وويل، د پنځو کلونو راهيسې دا کيسه روانه ده او ته هېڅ نه يې خبر. گيتس بي ورته وويل. تام ناڅاپه ډيزي ته وکتل.

- ته دې سره د پنځه کلونو راهيسې گوري؟

- گورم ورسره نه او نه مونږ يو بل سره ليدلي، خو په دې دومره وختونو کې مونږ يو بل سره په زړونو کې مينه کړې ده.

- او... دا هرڅه دي. تام د لاسونو گوتې سره يو بل کې نښاسلې او په څوکۍ کيناست.

- ته ليوڼی يې، زه د تيرو پنځه کلونو باره کې نه شم ويلی چې څه شوي. ځکه هغه وخت خو ما ډيزي نه پيژنده. خو لعنت دې پر ما وي که چيري ما ته د هغې سره يو مايل نيردې هم ليدلی وی او ما پريښی وی، خو دا ټول لعنتي دروغ دي. ډيزي هماغه مهال هم ما سره مينه درلوده کله چې مونږ واده وکړ او اوس هم راسره مينه لري.

- نه... گيتس بي خپل سر خوځاوه.

- هغې به تاسره مينه کړې وي... خو ستونزه دلته دا ده چې هغه کله کله د خپلو کم عقلو خيالونو په جال کې راگيره او نه پوهيږي چې څه کوي. هغه په ځيرکتيا سره خوځاوه؛ او نور څه پاتي، زه هم ډيزي سره ډېره مينه لرم، کله کله به ترې لرې تلم او ځان نه به مې کمعقل جوړوه خو زه هميشه بيرته ورغلی يم، زما په زړه کې تل مې ورسره مينه کړې ده.

- تاسو پاتې کيرئ... ډيزي وويل، د هغې غږ لږ زیدونکې و، هغې

ماته وکتل.

- ته پوهيږې مونږ ولې شيکاگو پريښود؟

گيتس بي لاړ او ډيزي سره خواکې ودرید

- ډيزي، هر څه پای ته ورسيدل، اوس هېڅ فرق نه کوي، ريښتيا ورته ووايه چې تا ورسره هېڅکله مينه نده کړې او دا هرڅه د تل لپاره صفا کړه. هغه په غلا نظر تام ته وکتل.

- ولې... څنگه ورسره مينه کولی شم، په ممکنه توگه؟

- دا ووايه چې تا ورسره هېڅکله مينه نده کړې. گيتس بي ورته وويل، هغه زړه نا زړه کيده، هغې کله ما ته او کله جوړډن ته د عرض په څير کتل او بيا ورته معلومه شوه چې هغه څه کوي او که څه هم هغې هېڅکله داسې څه لپاره نه تياری او نه تکل درلود، خو اوس اوبه له ورنښه تيرې وې.

- ما هغې سره هېڅکله مينه نده کړې... هغې بې مينې ځواب ورکړ.

- کاپيولانې کې هم نه؟ د تام سترگې ډکې شوې او زريې ترې وپوښتل.

- نا...

لاندي سالون نه درز غوبل غږونه اوريدل کيده.

- هغه ورځ هم نا چې پنج بال نه مې په غيږ کې راوستې وې ترڅو دې بوتان وچ پاتې شي. د تام په غږ کې يوه غښتلې نرمې پرته وه؛ ډيزي...؟

- داسې مه کوه... د ډيزي لهجه آرامه وه او هغه مخکينۍ کينه پکې نه وه. هغې گيتس بي ته وکتل؛ واخله جی... د هغې لاسونه رپيدل،

گيتس بي ته يې سگرت ونيو، دهغه د لاس نه سگرت په ځمکه پريوت،

- ته ډېر څه غواړې، زه درسره اوس مينه لرم، دا تا لپاره بس ندي؟ زه

د پخوا باره کې هیڅ مرسته نه شم کولای، ډیزي په ژرغوني غږ وویل؛ ما هغه سره هم مینه کړې ده، خوزه تا سره هم مینه لرم.

گیتس بی لکه سریداله چې شي،

- ته ما سره... هم لرې؟ هغه یې خبره تکرار کړه.

- کیدای شي دا هم دروغ وي. تام په وحشي لهجه کې وویل؛ هغه ددې هم نه وه خبره چې ته ژوندی یې که مړ ولې؟ دا ځکه چې زما او ډیزي تر منځ څه شته چې ته به هیڅکله پوه نشې، داسې څه چې مونږ دواړه یې هیڅکله نه شو هیرولای. دې خبرو د گیتس بی اوضاع خرابه کړه،

- زه غواړم ډیزي سره یواځې خبرې وکړم. هغه تینگار وکه؛ هغه اوس ډېره وارخطا ده.

- که یواځې هم شم بیا هم داسې نه شم ویلای چې ما تام سره مینه نه ده کړې، دا به غټ دروغ وي. ډیزي په زړه سوی غږ کې وویل.

- ریښتیا هم دا به غلطه وي! تام یې خبره تایید کړه.

هغې خپل خاوند ته مخ واړوه،

- که چیرته دا تاته څه فرق کوي.

- هر ورو! ماته فرق کوي او دې نه وروسته به دې لا ډېر خیال ساتم.

- ته پوه نه شوې، تام! "گیتس بی وویل، د هغه په غږ کې وارخطایي وه، ته به ددې نه وروسته د هغې خیال نه ساتې، زه یم کنه.

- ته به یې خیال ساتې؟ تام سترگې رابړگې کړې او په خدا شو، هغې اوس ځان قابو کې راوستی و.

- او دا نو ولې...؟

- ځکه ډیزي تا پریږدي...

- چتیاات...

- هغه ما نه پریږدي! تام د گیتس بی په لور ورکوز شو؛ داسې هم نه شي کیدای، ځکه د هغې په گوته گونمې. زما په نوم ده.

- زه نور نشم زغملای، ډیزي په ژړا شوه، خیر دی، راځئ کور ته لاړ شو.

- دا ته یې څوک، په هر حال؟ تام د خبرو منځ ته راو دانگل؛ بس هماغه د وولف شیم یو معمولي ناظر یې. تر اوسه چې زه خبر یم. ما ستا باره کې یو څه تحقیقات کړي دي، سبا نه نور تحقیقات هم کوم.

- همدې کې ساعت تېروه، زور یاره! گیتس بی وویل.

- زه خبر شوی یم چې ستا هغه گودامونه د څه لپاره دي "هغه مونږ ته راکتل

- دې او وولف شیم دلته او شیکاگو کې یو څه ځایونه په کرایه کړي دي او په غیر قانوني توگه پکې شرابونه خرڅوي. دا خو یې لا ډېره وړه خبره ده. په لومړي ځل مې قمار خانه کې وکتله.

- او دا خبره د څه باره کې وه؟ گیتس بی موآدبه لهجه کې وویل؛ زه فکر کوم ستا ملگری والتیر جیسن به هم خفه وي چې هلته رانغلې.

- او تا هغه کمین کې پریښود، همداسی نده؟ تا هغه پریښود او هغې یوه میاشت نیوجرسی زندان کې تېره کړه، خدایه! د والتیر ښېرې تا پسې شه.

- هغه مونږ ته د هیڅ ښې نه و، د ډېرو پیسو شوقی و، زور یاره!

- ماته نور (زور یاره) ونه وای. تام پرې ورچغه کړه، گیتس بی غلی ولاړ و.

- والتیر ته هم ځان سره زندان ته کش کولای شوې خو وولف شیم یې

خوله وربنده کړه. دغه پټ تجار تونه خو دې وړه خبره ده، خو ته اوس داسې کارونه کوي چې والتير يې ماته هم نه شي ويلاي. زما ډيزي ته پام شو، چې په وارخطايې کله گيتس يې، کله تام او کله جوړډن ته گوري.

گيتس يې د ډيزي خواته ورغی، هغې سره يې په هيچاني توگه خبرې کولې، ددې ټولو خبرو نه يې انکار کاوه او ځان يې ورته سپيناوه. خو په ډيزي يې لا منفي اثر غورځوه، نو هغه خپله سلاح وغورځوله او د ماسپينين تيريدو سره د گيتس يې مړ خوب جگړه هم پای ته ورسیده، هغه د هغه څه چې د حس کيدو امکان يې نه درلود، خپلول غوښتل، په نه زړه يې لا مقابلې کوله، په يوې نوې هيلې سره...

- خير دی تام! زه نور وس نلرم.

د ډيزي ويرونکو سترگو ويل چې هر تصميم او هر تشويش چې هغې درلود، اوس له منځه تللی و.

- تاسو دواړه د گيتس بې موټر کې کور ته ځئ. تام په خونې وويل او لکه يو غټ جنګ چې يې گټلی وي؛ ورځئ، هغه به تانه ځوروي، زه فکر کوم هغه په ځان غره وړوکی غوندي ناز يې نور ختم شوی دی.

ډيزي پسې گيتس بې ووت، پرته د څه ويلو. لکه د بلاگانو په څېر زمونږ نه و تښتيدل.

يوه شيبه وروسته تام پاڅيد او د ويسکي بوتل يې هماغسې بند بېرته ټوټه کې تاووه،

- غواړې خو نه؟... جوړډن... نیک...؟

ما ځواب ورنکړ.

- نیک؟

- څه...؟

- غواړې؟

- نه... هسې زما رايا د شول چې نن زما کلپزه وه.

- کلپزه دې مبارک شه.

زه ديرش کلن وم، زما په وړاندې ويرونکې او د بدشگون ډکه لسيزه پيل شوه. تقريبا اووه بجې وې چې تام سره د هغه موټر کې زه او جوړډن کيناستو او د غریبې جزيرې په لور روان شو. تام په ځان ډېر وياړي، هغه خوشاله دی او د خبرو منځ کې خاندې هم. د انسان خواخوږي هم يو حد لري او زمونږ د خواخوږي اندازه هم پوره شوې وه او مخکينی بحث مو هماغه د رڼا په ښار کې پرېښود. ديرش کلن، د يو اځي والي يوه لسيزه، يو مجرد سړي ته د پوهولو لپاره همدومره بس وي. خو اوس ماسره څواکې جوړډن وه، هغه د ډيزي په څير نه وه. هغه ډېره هونښياره وه چې تېر شوي خوبونه د وخت په تېرېدو سره له ځان سره وساتي. کله چې مونږ د تور پل نه تېرېدو، د هغې پرکاله ستړي مخ زما په اوږو پروت و.

ځوان عبراني مايکل چې د ايرو درې په يو قهوې دوکان کې يې کار کاوه، هغه د صحنې شاهدي وپيله. هغه چې کله د جورج ويلسن دفتر ته راغلی و نو هغه ناروغ پروت و. مايکل ورته ويلي ول چې لاړ شي او آرام وکړي يا ځان ډاکټر ته وښايي خو ويلسن نه منله ويل يې چې کار به يې خراب شي.

- ما خپله ښځه بره کوټه کې بندي کړې ده. هغه به سبا نه بله ورځ پورې هملته وي، ترڅو مونږ له دې ځايه لاړ شو. ويلسن خپل ملگري

مایکل ته ویلي ول. مایکل حیران و، هغوی د څلورو کلونو راهیسي
گاونډیان ول.

په عمومي توگه ویلسن د هغه کسانو د ډلې نه و چې ټوله ورځ به په
چوکۍ ناست و، خلکو او موټرو ته به یې کتل. کله چې به ورته چا کوم
نصیحت کوه نو بې خونده خندا به یې ورته کوله. هغه د خپلې بڼې سپری
و، د خپل ځان سپری نه و.

په طبیعي ډول مایکل ترې پوښتلي ول چې څه شوي خو د ویلسن په
هغې هم شک راغلی و چې ولې یې ورته داسې پوښتنه کړې ده. یو څو
نور مزدوران چې دننه راغلل نو مایکل هم د موقع نه گټه اخیستې وه او
تللی و. یو څو شیبې وروسته د اووه بجو نه تیرې وې، د خلکو دخولې
خبر شو چې بڼې سره یې شور راخستی و. د بڼې غږونه یې بهر راتلل.
- ما ووهه، له دې ځای مې لاندې وغورځوه، ما ووهه، ته مردار خور
بې غیرته انسان... یوه شیبه وروسته آغلی ویلسن تیارې ته راوتلې وه،
یو موټر یې لرې لیدلی او پیژندلی یې و، هغې ته یې لاسونه رپول ترڅو
ودرېږي او خبرې ورسره وکړي. خو وړاندې تردې چې خاوند یې دروازې
نه راوځي میړمن یې د موټر لاندې شوې وه.

مایکل ویل د موټر رنګ یې سم نه دی لیدلی، خو لومړي جینایي
پولیس ته یې وویل چې شاید شین رنګ یې درلود. او یو بل موټر چې
نیویارک ته روان و، خپل موټر یې غاړې ته کړ او د مارټل ویلسن خواته
راغی، د هغې ژوند په بې رحمۍ له مینځه تللی و. مخ او نور ټول بدن یې
په وینو او خاورو کې ورک شوی و. مایکل او موټر چلونکی لومړي
کسان ول چې د پېښې ځای ته رسیدلي وو، د هغې خوله وازه پاتې وه.

هغه لږ ورو شو، لاره هم بنده نه وه خو مونږ ورنږدې شو. د خلکو بې
سده او مړوې څیرو لیدلو سره ټام مجبوره شو چې له موټره ورنسکته
شي.

- رايځي چې وگورو، یواځې گورو بې.

مونږ د ویلسن گراج په لور روان شو، ډېر خلک ولاړول، دننه نه؛ او ه
زما خدایه... غږونه راتلل.

- لکه چې څه پېښه رامنځته شوې ده. "ټام هیجاني وپوښتل. هغه د
ډله خلکو منځ کې ځانته لاره جوړه کړه، زه او جوړډن ورپسې دننه
ورغلو، دننه یو زیږ خراغ تته رڼا جوړه کړې وه.

آغلی ویلسن کمپله کې او بیا یو څادر کې تاوه شوې دیوال سره
خواکې په میز پرته وه. ټام چې مونږ ته یې شاه وه، ورکوږ شو. خواکې
پولیس سره یوه کتابچه وه چې شاید یادابنتونه یې اخستل. ویلسن لرې
ولاړ او ژړل یې، یو څو کسان ترې چاپیره ولاړه او په ورتله لاسونه ږدي
او ډاډ ورکوي، خو ویلسن نه څه لیدل او نه څه اوریدل، هغه بس هم دا
چغې وهلې؛ او ه... زما... خدایه ټام سر راپورته کړ او گراج کې یې شاوخوا
کتل.

- ته څه غواړې ملگریه؟ پولیس، ټام نه وپوښتل.

- څه شوي؟ زه غواړم پوه شم.

- یو موټر ووهله او مړه شوه.

- په هماغه ساعت مړه شوه؟ ټام یې خبره تکرار کړه.

- بڼې سرک ته منډه کړه، د سپي زوی موټر هم ونه دراه.

- هلته دوه موټرې وې، یو موټر راروان او بل روان و. مایکل پولیس ته وویل.

- چیرته روان و؟ پولیس وپوښتل.

- هر یو په خپله لاره روان و. هغه سړي د مړي په لور اشاره کوله خو لاسونه یې بیرته نیمايي کې راستانه کړل؟ هغې رامنډه کړه او هغه موټر چې نیویارک نه راروان و، د هغه موټر مخې ته ورغله، زما په خیال د موټر سرعت ۷۰، ۶۰ کې و.

- ددې ځای نوم څه شی دی؟ پولیس وپوښتل.

- نوم یې راته نه راځي.

- یو باسلیقه تور سړی ځواکې ودرید.

- هغه موټر زیږ رنګ و، غټ زیږ موټر و او نوی هم و.

- ټکر دې خپله ولید؟ پولیس ترې وپوښتل.

- نه... خو هغه موټر زما مخې ته راغی، هلته یې سرعت زیات شوی و.

اتیا نوي کې روان و.

- دلته راشه او نوم دې راته ووايه.

یو څه خبرې دننه ویلسن هم واوریدې.

- تاسو مانه پوښتنه وکړئ چې کوم ډول موټر و، زه پوهیږم چې کوم ډول موټر و. هغه ټام ته وکتل، هغه زرد ویلسن خواته راغی او د هغه مخې ته ودرید او د مټه یې ونيو.

- لږ ځان قابو که... ویلسن، ټام ته په ځیر ځیر وکتل.

- واوړه! ټام ورته ویل، هغه یې لږ ولږ زاوه؛ زه همدا اوس نیویارک نه راغلم، ما درته هماغه موټر راوسته، ما چې درسره خبره کړې وه. هغه زیږ موټر، کوم چې ماسره ماسپینین و، هغه زما نه و، پوی شوې؟ ما

هغه موټر ماسپینین نه ديخوا نه دی کتلی.

یواځې زه او توری دومره نږدې وو چې د هغه خبرې مو واوریدې، خو د پولیس هم لږ شک راغی.

- څه خبره ده؟ پولیس وپوښتل

- ملګری مې دی. ټام، پولیس ته سر ورواړوه خو ویلسن یې لاسونو کې نیولی و. دا وايي چې هغه موټر پیژني... غټ زیږ موټر و. پولیس په شکی سترګه ټام ته وکتل.

- او ستا موټر کوم قسم رنګ لري؟

- زما خو آبي دوه کسي موټر دی.

- مونږ همدا اوس نیویارک نه راغلو. ما ورته وویل، یو کس چې مونږ

پسې راروان و، زما خبره تایید کړه. ویلسن یې لکه د ماشوم راپورته کړ

ټام هغه دفتر ته ننویست، په څو کې یې کیناوه او بیرته راووت

- یو کس ورشئ او ورسره کینئ. دوه کسه مجبوره او په نه زړه کوټې

ته ورغلل. ټام هغوی پسې دروازه بنده کړه او زما خواته راغی او راته یې

ووویل؛ راځه چې ځو.

ټام له صحنې ځای نه په ورو راووت، خو د پینسې ځای پناه کیدو

وروسته په سرعت روان شو. شیبه کې سترګې ډکې شوې او سترګې یې موبلې،

- څه بیغیرته انسان، لږ څو به دې موټر ودرولی و.

ټام موټر کور کې گراج مخې ته ودراره او دوهم منزل ته یې وکتل، دوه کړکې له ورايه ښکاریدې،

- ډيزي کورته راغلي ده. هغه وويل. کله چې مونږ کورته راورسیدو، هغه وويل؛ ما باید تر کوره رسولی وی، نیک! نن شپه مونږ هیڅ نه شو کولای. د هغه خبرو کې بدلون ښکاریده، هغه جدي و. زه به چاته ووايم چې تاته یوه ټیکسي راوغواړي او تا تر کوره ورسوي او دلته انتظار نه ښه ده، ته او جوړډن لار شئ که اشپزخانه کې موڅه لگیدل، هغه د کور دروازه خلاصه کړه

- راحه دننه

- نه خیر ویسې. خو زه به ډېر خوښ شم که د ټیکسي غم دې راته وخوړه. زه بهر انتظار کوم. جوړډن خپل لاسونه زما لاسونو کې راکړل

- راحه دننه ځو، نیک!

- نه، مننه...

زه لږ ناروغ غوندي وم، ما غوښتل یواځې واوسم، خو جوړډن یوه شیبه نوره هم تم شوه،

- تر اوسه خولا نهه نیمې بجې دي. هغې وويل.

په ما دې لعنت وي چې زه دې بیا دننه لار شم، ما په یوه ورځ کې ډېر څه ولیدل او ناڅاپه په دې دریځ کې جوړډن هم شامله شوه. ما یوه شیبه خپل سر لاسونو کې نیولی گنگس ناست وم، بیا مې واوریډل چې د کارکونکو مشر یو چاته د ټیکسي لپاره زنگ وهي. جوړډن هم تریو تندي دننه لاره، زه د دروازي په لور روان شوم، هملته به ټیکسي ته انتظار وباسم

زه شل متره هم لرې نه وم تللی چې خپل نوم مې واوریډه او ورسره گیتس یې د بوټو د منځ نه راووت، زه باید هغه وخت ډېر حیران شوی وم. خو د سپوږمۍ په رڼا کې مې یواځې د هغه گلابي دریشي ته پام شو.

- ته څه کوي دلته؟ ما وپوښتل.

- بس هم دلته ولاړ وم زوړ یاره!

په یو نظر خو دا ډېر سپک کار دی. ما باید فکر کړی وای چې هغه به دا کور ولوټي خو زه د گناهگارو څیرو په لیدلو عادي وم، لکه د وولف شیم څیره

- په لاره کې خو څه ستونزه نه وه پېښه شوې؟ شیبه وروسته یې وپوښتل.

- هو... هغه زړه نا زړه کیده.

- څوک خو پکې مړ شوی نه و؟

- هو...

- ما همدا فکر کاوه، ما ډيزي ته ويلي و. ما همدا فکر کاوه. او دا ښه وي چې ټکان یو دمي راشي. هغه داسې لگيا و لکه یواځې چې د ډيزي خبرې فرق کوي

- زه غربي جزیري ته په بل سرک تللی وم او خپل موټر مې گراج کې پرېښود. زه فکر نه کوم که مونږ چا لیدلي یو. خو زه ډاډمن يم چې مونږ چا نه یو لیدلي.

په دې وخت کې مې ترې زړه ډېر بد شو او ډېره غوسه مې هم ورته راغله، د ډېرې غوسې نه ورته غلی ولاړ وم.

- هغه ښځه څوک وه؟ هغه وپوښتل.

- د هغې نوم مارتیل ویلسن و، خاوند یې هملته گراج درلود، دا شیطاني پېښه څنگه رامنځته شوه؟

- ما غوښتل چې هغې نه اشترنگ... ما غوښتل اشترنگ تاو کړم. خبره یې منع کې پرې شوه او ماته حقیقت راڅرگند شو.

- موټر ډيزي چلوه...؟

- همممم... هو. يوه شيبه وروسته يې وويل؛ خوزه به وايم چې موټر ما چلاوه، ته خو خبر يې چې مونږ نيويارک نه راتلو نو هغه ډېره هييجاني وه او هغې فکر کاوه چې موټر چلولو سره به يې ماغزه لږ په ارامه شي، خو هغه بنسټه يو ناخاپه زمونږ مخې ته راغله، دا هرڅه يوه شيبه کې رامنځته شول، ماته داسې ښکارېده لکه هغې چې مونږ ته اشاره کوله او هغې مونږ سره خبرې کول غوښتل. لومړی ډيزي موټر د بنسټ نه بچ او د مخامخ راروان موټر په لور تاو کړ او بيا يې د وارخطای نه بيرته د هغې په لور اشترنگ ووهه. ترڅو چې زما لاس اشترنگ ته رسیده نو بنسټه مې په هوا وليده، زما په فکر هماغه شيبه کې وژل شوې وه.

- هغه په مينځ دوه شوې وه.

- ماته يې مه يادوه، زور ياره! هغه ټکان وخور؛ ما غوښتل د ټکر مخه ونيسم، نو لاسي بريك مې راکش کړ، خو گټه يې نه وه، له هغې وروسته زه خپله موټر ته کيناستم، هغه به سبا پورې ښه شي، بس زه همدلته انتظار کوم او گورم که چيرې ورته تام دنن ماسپښين بحث باره کې څه کم عقلي کوي نو زه به يې مخه ونيسم. هغې خپل ځان کوته کې بند کړی دی. که چيری تام څه حماقت کوي نو ما هغې ته ويلي چې څراغ روښانه او بيا مړ کړه.

- هغه به ورته هيڅ هم ونه وايي. ما ورته وويل.

- زه په هغې باور نه لرم، زور ياره!

- ته به تر کومه انتظار کوي؟

- ټوله شپه که ضرورت وي، تر هغه مهال به هغوی ویده شوي هم وي. يوه نوي خبره مې ذهن ته راغله، که چيرې تام خبر شي چې موټر ډيزي

چلوه، هغه به فکر کوي چې دواړه خبرې څه ترې او لري، هغه د هرڅه باره کې فکر کولای شي. ما د ډيزي کور ته وروکتل، يواځې دوه خونو کې څراغونه بل ول.

- ته صبر وکه زه گورم چې څه خوشته نه... ما د کړکيو نه غلي وکتل، برنده کې هماغسې څراغونه لگيدلي وو لکه درې مياشتې وړاندې چې زه ډوډۍ لپاره رابلل شوی وم... اشپزخانه کې ډيزي او تام يو بل ته مخامخ ناست وو، تر منځ ميز باندي يخ سورکړی چرگ او دوه بوتله شراب ايښي وو. يو ځل به ورته ډيزي بره وکتل، تام ورته خبرې کولې او هغې ورته سر خوځاوه.

هغوی خوشاله نه ښکاريدل، هغوی د چرگ او يا د شرابو نه هيڅ نه و خوړلي او دواړه خفه هم نه ښکاريدل. کله چې برنډې نه رابنکته شوم، بهر نه مې د ټکسي غږ واوریده او گيتس يې هملته ولاړ انتظار کاوه.

- هرڅه خو سم دي؟ هغه بې کراره وپوښتل.

- هو... هرڅه سم دي. ما زره نازره وويل؛ ښه ده چې لاړ شي او لږ

خوب وکړي.

هغه سر خوځاوه.

- زه همدلته انتظار کوم ترڅو ډيزي په ارامه خوب وکړي... ښه شپه

زور ياره!

هغې خپل لاسونه کورتي جيب کې نښاسل او يو ځل بيا د بوټو تر منځ پټ ودرید او په ځير ځير يې کوټې ته کتل. زه مجبوره شوم، هغه مې هملته د سپورمۍ په سپينه رڼا کې پريښود، هغه د څه انتظار کاوه او څه شي ته يې کتل...

اتم خپرکی

ما ټوله شپه خوب ونه شو کړای. زه لږ ناروغ هم وم، که سترگه به مې پټه شوه نو وحشي او ويرونکي خوبونه به مې ليدل. سهار سپيده داغ مهال د موټر غږ اوريدو سره له ځايه پورته شوم، کالي مې بدل کړل او د گيتس بي کور ته روان شوم، زه پوه شوم چې همغه دی. ما غوښتل د سهار کيدو نه وړاندې ورسره وگورم او د يو څه باره کې خبردارۍ ورکړم ځکه د سهار رارسيدو پورې به ډېر ناوخته شي.

د هغه کورته ورننوتم، باندينی دروازه خلاصه وه. دننه لارم، دهليز کې الماری ته ډډه وهلی ځوړند ولاړو، لکه ټوله شپه چې يې خوب نه وي کړی.

- هيڅ ونه شول. هغه په مړاوي غږ وويل... زه تر څلورو بجو هملته ولاړوم، بيا هغه کړکی ته راغله، يوه شيبه ولاړه وه او بيا يې خراغ مړ کړ.

د هغې کور ماته هيڅکله دومره ستر نه وښکاره شوی، په هماغه

سهار چې مونږ سگرت څکولو لپاره يوې کوټې ته لاړو. خو اوس هر ځای گردونه پراته ول او کوټه گردجنه وه لکه د څو ورځو راهيسې چې صفایي نه وي شوې.

- ته بايد دا ځای پرېږدې. ما ورته وويل... دا ښکاره خبره ده چې هغوي به ستا موټر تعقيب کړی وي.

- اوس دا ځای پرېږدم؟ زور ياره!

- يوې اونۍ لپاره اټلانتيک يا مونتيريل ته لاړ شه.

هغه زما خبرې باره کې هيڅ فکر ونه کړ، هغه ډيزي نه شوه پرېښودی، تر څو هغه پوه شي چې ډيزي به څه پرېکړه وکړي. هغه يوه اخيري هيله راتينگه کړې وه او ما هغه يواځې نه شو پرېښودی. دا هغه سهار و چې هغه ماته د خپلې ځوانۍ او د ډان کوډي سره د يو ځای کيدو کيسه کړې وه. دا کيسه يې راته ځکه کوله چې هغه د ټام پروړاندې د بنمنۍ کې ماتې خوړلې وه. زما په فکر هغه اوس په هر څه اعتراف کړی و، پرته د څه پټ ساتلو خو هغه ډيزي سره خبرې کول غوښتل.

ډيزي د هغه په ژوند کې لومړنۍ ښايسته جينۍ وه، په مختلفو ناڅرگندو استعدادونو درلودلو سره هغه د هر چا سره اړيکې نه درلودې. د هغه د زړه يواځينۍ غوښتونکې انجلۍ وه. هغه د ډيزي کورته په لومړي ځل د څه نورو افسرانو سره د ټايلر کيمپ نه تللی و او بيا وروسته به يواځې ورتلو. هغه ډېر خوښ برېښېده، هغه لا تر اوسه په داسې کور کې نه و پاتې شوی. هلته يو پوخ راز پروت و، يو څو کوټې بره د اوسيدو لپاره ښايسته او يخې وې او يو څه په زړه پورې کړنې به د همغې کوټو مخې دهليزونو کې تر سره کيدې، کله چې به ډيزي او گيتس بي کور کې يواځې پاتې شول، هغې ته يې هم ډېر خوند ورکاوه،

د ډبرو نورو سړيو هم ډيزي خونبیده، نو ځکه د همدې افسر په زړه کې د ډيزي لپاره ارزښت نور هم زیات شوی و.

خو هغه پوهیده چې د ډيزي په کور کې د هغه شتون تصادفي و، خو بیا هم چې گیتس بې لپاره د آینده زمانت چا ورکاوه، هغه دا مهال یو تش لاسی ځوان و چې د هغه په دریشي لگیدلې ستوري او نښې هر مهال ترې اخیستل کیدای شوي. گیتس بې د هماغه مهال نه دوخت نه گټه اخیستل پیل کړي ول، هغه څه بې چې کولای شول تر لاسه یې کړه. په بې مسلکۍ او په نه تجربې...

هغه ځانته په ټیټه سترگه ونه کتل. اگر چې د هغه شاته یې د کورنۍ یو غړی هم نه و ولاړ، هغه پوهیده چې ډيزي ډبره فوق العاده جینۍ ده خو هغه په دې نه پوهېده چې یوه فوق العاده جینۍ څه ته وايي؟ ډيزي خپله شتمنه کور کې ورکه وه. گیتس بې یې هېر کړی و، خو گیتس بې ورسره په خپلو خیالونو کې واده هم کړی و.

کله چې دوه ورځې وړاندې هغوی یو بل سره وکتل، گیتس بې بې ساه و، لکه دا جفا چې همغې کړې وي.

-زه تاته هیڅ نشم ښوولای چې زه څومره حیران وم کله چې زه په ځان پوه شوم چې ورسره مینه لرم. ما به کله کله دا فکر کاوه چې شاید هغه مې پرېږدي خو هغې هغه مهال داسې ونکړل، ځکه هغې ما سره مینه لرله. هغې دا فکر کاوه چې زه به په ډبر څه پوهیږم خو خبره یواځې دلته وه چې زه په مختلفو شیانو پوهیدم... نو بیا... خبره تردې راوړسیده، حرص مې کم شو او دهغې په مینه کې شیبه په شیبه وردننه کیدم او بیا مې د هیڅ شي پروا نه درلوده. د لویو کارونو کولو څه گټه وه؟ که ما هغه وخت کې هغې ته د راتلونکې باره کې خبرو کولو نه خوند اخیسته.

په اخري ماسپښين يې چې کله ډيزي نه خدای پاماني اخیسته، هغې سره خواکې ناست و، لاسونه یې پرې اچولي و، د مني یخه ورځ وه. په کوټه کې اور بل و، د هغې اننگي سره شوي ول. ډبره شیبه وروسته هغه لږه و خوځیده او د گیتس بې مروند دمه ولیده او بیا توره تیاره کې خوله په خوله شول هغه ماسپښين دواړه خوبوري شول، هغوی په میاشت کې هم دومره سره نه و یوځای شوي او نه یې هم یو د بل سره دومره خبرې کړې وې. او بیا یې د هغې په اوږه سر اینی و او د هغې نرمو گوتو سره یې لوبې کولې او بیا هغه ویده شوی و.

هغه په جگړه کې ډبر په میرانه و جنگید، د اور بند نه وروسته یې غوښتل چې کورته لاړ شي خو د څه غلط فهمۍ له وجې هغه اکسفورډ ته ولیږل شو. هغه خفه و، ځکه د ډيزي د خطونو نه د نا امیدۍ او مایوسۍ بوی راتلو. ډيزي به ترې پوښتل چې ولې نه شي کولای کور ته راشي، ډيزي باندي هم بهرني فشارونه پراته ول. هغې ورسره لیدل غوښتل او د گیتس بې شتون ته یې اړتیا درلوده.

داسې وخت هم شو چې ډيزي به ډبرو سړيو سره کتل ځکه د هغې د یواځي والي ترڅې شیبې اخري حد ته رسیدلې وې، چې هماغه پسرلي کې تام بکنن راوړسیده. تام د یو ښاغلي په څېر و. گیتس بې ته خط هملته په اکسفورډ کې ورسید.

ما ورنه وپوښتل، چې هغه خط کې څه ول چې ډيزي ته د واده په شپه رسیدلی و.

-د جگړې ختمیدو نه وروسته نشم کولای درشم، ماته لږ صبر وکړه

چې ځان نه څه جوړ کړم.

رڼا لږه خپره شوې وه، مونږ لاندینی کړکی هم پرانستې وې، مرغیو ونو کې چغې شروع کړې وې. نرې شمال سهار وختې لږ یخ غونډې و او د گرمۍ د ختمیدو زیری یې را کاوه.

- زه فکر نه کوم چې هغې به ټام سره مینه کړي وي.

گیتس بی د کړکی نه سر راوگرځاوه او ماته یې داسې راکتل لکه چیلینج راکوي چې ته ترې هم انکار نه شې کولای.

- تاته یاد شي زورپاره! پرون ماسپینین ډېره وارخطا وه، هغې ځکه داسې خبرې وکړې چې ټام ویرو لې وه. او بیا هغه هیڅ نه پوهیده چې څه وایي.

هغه غمجن کیناست.

- هغې کیدای شي هماغه دقیقه ورسره مینه کړي وي چې کله یې واده و او هغې نه ډېره مینه ماسره لري، ته خو پوهیږې؟

سهار نهه نیمې بجې وې، مونږ چای څښلې وې، بهر برنده کې ناست وو. تېره شپه لکه موسم بدلیدونکې شپه وه او نن سهار یې نښې ښکاریدې، باغوان چې د گیتس بی پخوانیو کار کونکو نه و، رانږدې شو.

- ښاغلي گیتس بی! نن به حوض او بو نه ډک کړم، پانې نور په رژیډو دي او بیا پیپونه بندیري.

- لږ وروسته یې ډک کړه.

گیتس بی ماته مخ راواړوه: ته پوهیږې زورپاره! ما په دې حوض کې ټول اوړی نه دي لمبلي.

ما خپل لاسي ساعت ته وکتل او په زړه پاڅیدو کې شوم.

- زما ریل ته دولس دقیقې پاتې دي... ما نه غوښتل چې ښار ته لاړ شم او نه مې هم کار ته زړه کیده. یو څه چې زما زړه یې غوښتل چې گیتس بی یواځې پرینږدم. ما نه ریل پاتې شو او بیا ورپسې بل هم، ترڅو مې ځان تلو ته برابر وه.

- زه درته بیا زنگ و هم. ما ورته وویل.

- سمه ده، زورپاره!

- غرمه شاوخوا دې احوال اخلم. هغه هم ماسره په زینو کې راښکته شو.

- زه فکر کوم ډیزي به هم ترغرمې راته زنگ ووهي. هغه ماته د اندیښنې نه په ډک نظر وکتل لکه چې زه یې خبره تایید کړم.

- زه هم گمان کوم...

- ښه، خدای پامان.

مونږ سره لاسونه ورکړل او زه ترې روان شوم. لږ وړاندې لاړم، یو څه مې رایاد شول.

- هغوی ټول بی کاره پرزي دي، هیڅوک پکې ستا ارزښت نه لري. ما د لري نه په چغه ورته وویل.

زه تل ډېر خوشالیرم چې ما ورته داسې ویلي و، ځکه دا زما هغه سره یواځینی خواخوږي وه، د اول نه تر اخره پورې مې دهغه هره خبره رد کړې او یا مې پکې خوراویستې ده. لومړی یې په درنښت سر و خوځاوه او بیا دهغه په مخ کې ځلانده او پوهیدونکې موسکا خپره شوه لکه دا ټول وخت چې مونږ دواړه په یوه ستره ماجرا کې ښکیل وو، هغه اوس هم هماغسې ښایسته لباس پر تن و، لکه ما چې نن نه درې میاشتي وړاندې د همدې کور په محفل کې لیدلی و، زینو کې ولاړ او خلکو ته یې د

خدای پامانی لپاره لاسونه رپول.

ما د هغخ میلمه پالنې نه مننه وکړه، مونږ ټولو باید د هغې میلمه پالنې نه مننه کړې وای، هغه هملته ولاړو.

- خدای پامان ماورچغه کړه،... سهار چای ډېر خوند وکړ، گیتس بی!

کار خای ته تللی وم، کار ته مې زړه هم نه کیده، په همدې کې پریشانی وړی وم. غرمې نه لږ مخکې د ټیلیفون غږ سره راپورته شوم، تندي نه مې خوله وچه کړه. جورډن بیکر ټیلیفون کړی و. هغې به زیاتره وخت ماته په دې مهال زنگ ووه. په هره حال د هغې غږ اوریدو سره به لږ تازه شوم، لکه په گرمه گرمی کې خدایي بیخ شمال د کړکۍ خلاصولو سره راننوخې، خو دا ځل د هغې غږ اوچ او زیر معلومیده.

- ما د ډیزی کور پرېښود، زه هیڅ ستیډ کې یم او نن ماسپینین سوت المپتن ته روان یم. دا خو اصولي خبره وه چې هغې د ډیزی کور پرېښی و خو دې خبرې زه وځورولم او ورپسې خبرې لا پسې غمجن کړم. - تېره شپه دې راسره سلوک سم نه و.

- دا نو بیا څه فرق کوي؟

- په هر حال غواړم وگورم درسره...

- زه هم غواړم درسره وگورم.

- فرض که زه نن سوت المپتن ته لاړه نه شم او نن ماسپینین ښار ته

درشم.

- نا، زه فکر نه کوم چې نن ماسپینین به سم وي.

- ښه، نو...

- نن ماسپینین امکان نه لري... "مونږ یوه شیبه په همدې خبرې وکړې او بیا زمونږ خبرې ختمې شوې، زه پوه نشوم چې مونږ ډواړو کې چا غوږی مخکې کینښود. خوزه یې کیسه کې نه وم.

خو د قیقي وروسته مې د گیتس بی کور ته زنگ ووهه، خو ټیلیفون بوخت راته. ما درې څلور ځله هڅه وکړه. خپل مهال ویش مې وکوت او درې نیمو بجو ریل کې مې د تلو اراده وکړه. بیا په خپله سپرنګي څوکی اوږد وغزیدم، ما غوښتل فکر وکړم، دا مهال غرمه وه.

جورج ویلسن خو ټوله شپه د ښځې د بیلټون په ویر تېره کړې وه. ملګري تر سهار درې بجو پورې ورسره وو، تر هغه مهال لږ غلی شوی و او د زیر موټر باره کې یې خبرې کولې. هغه همدا پوښتل چې زیر موټر د چا و؟ هغه د خبرو په منځ کې بیا په ژړا شو: او ه... زما خدایه... او زما خدایه... مایکل یې د فکر بدلولو لپاره ورته وویل:

- څومره وخت مود واده کیده؟ راشه دلته، یوه شیبه کینه! زما پوښتنې ته ځواب راکه، د واده دې څومره وخت کیده؟ - دولس کاله...

- ماشومان دې درلودل؟ جورج! سم کینه، ما درنه پوښتنه کړې ده، بچي دې شته که نا؟

خو هغه یې په خبرو سر نه خلاصوه. جسد لا تر اوسه هملته پروت و. مایکل مجبوره شو، خواته ورغی، ورسره کیناست.

- تر اوسه کومې کلیسا ته تللی یې؟ جورج! یا ډېر وخت کیږي نه یې

تللی؟ که کومې کلیسا ته زنگ ووهم او تا لپاره یو پادري راوغواړم تر
خو تاته لږې خبرې وکړې، سمه ده؟
په دې کې د هیچا کارنشته؟

- ته باید کلیسا ته لاړ شې جورج! او بیا داسې وختونو کې تلل اړین
وي، ولې تا کلیسا کې واده نه و کړی؟ جورج، زما خبرې ته غورږ شه، تا
کلیسا کې واده نه و کړی؟

- هغه ډېر پخوا و...

د هغه خبرو پرې کوم مثبت اثر نه کاوه. بیا یې سر راجیگ کړ،
سربداله غوندې ښکاریده.

- هغه روک وگوره. ویلسن وویل او میز ته یې اشاره وکړه،

- کوم روک؟ مایکل ځنې وپوښتل.

- هغه برنی، هغه یو مایکل روک خلاص کړ. روک کې دننه یو شی

تپوته کې تاو و.

- د اشی؟ مایکل هغه شی لاس کې نیولی و، هغه ته یې اشاره وکړه،
ویلسن ورته د سر په خوځولو هو وویل.

- ما پرون ماسپینین پیدا کړه، زما ښځې سره وه. هغې ماته ددې باره
کې ویل خو ما یې خبرې ته غورږ ونه نیو.

- ستا ښځې راوړی و؟

- هغې خپله الماری کې ایښی و. مایکل پرته د څه ویلو هغه شی
ویلسن ته ورکړ، د مایکل په وینا هغه شی دروند غوندې ښکاریده.
ویلسن ځان سره لگیا و: یارانہ یې ورسره وه او بیا همدې ووژله...

- چا ووژله؟

- ماته پته ولگیده.

- ته ناروغ شوی یې، جورج! ته د فشار لاندې یې او ته نه پوهیږې
چې څه وایې. ته سهار پورې صبر وکړه...

- هغې ووژله...

- دا خو یو ټکرو وکنه.

ویلسن د نا په ویلو سر خوځاوه، هغه سترگې بندې کړې او خوله یې
خلاصه وه: هممم...

- زه پوهیږم چې هیچاته بد نه رسوم، خو چې کله زه پوه شم بیا
پوهیږم چې څه باید وکړم. په موټر کې هماغه سړی و، زما ښځې ورسره
خبرې غوښتې او هغه ونه درید، زما د ښځې یار او قاتل...

- ستا ښځه څنگه داسې کولای شي؟

- هغه ډېره ژوره وه... ویلس وویل.

سهار شپږو پورې مایکل هم خپل کور ته تللی و. ویلسن هغه وخت
کې غلی و، خو کله چې مایکل څلور ساعته وروسته راپاڅیده او د
ویلسن گراج ته راغی نو جورج ویلسن تللی و.

درې ساعته کیدل چې ویلسن نا درکه و. پولیسو چې د مایکل له
خولې یې اوریدلي و، چې ویلسن ویلي و کس به پیدا کوم. هغه وتلی و
او د زیر موټر باره کې یې پوښتنې کولې، بیا ماسپینین دوه نیمو بجو
پورې غربي جزیرې پورې رسیدلی و او هلته یې د چانه د گیتس بی د
کور پوښتنه کړې وه. او بیا له هغې وروسته یې د گیتس بی نوم وپیژنده.

ماسپینین دوه بجې وې، گیتس بی خپل د لمبلو لباس پرتن کړ او د

لومړي ځل لپاره یې غوښتل چې حوض کې ولامبي. د کارکونکو مشر ته یې ویلي و که چا ټیلیفون وکړ نو حوض ته دې یې راوړي. لږه شیبه یې حوض ته کتل او بیا یې پکې ځان ور وغورځاوه، د کارکونکو مشر ورته ویل ترڅو ورسره کومک شي ځکه د هغه طبیعت سم نه ښکاریده، خو هغه د نا په ویلو سر و خوځاوه. نن ورځ ټیلیفون ته ځواب ویل او گیتس یې ته خبر ورکول د کارکونکو د مشر لومړیتوب و.

زما په خیال گیتس یې خپله هم باوري نه و چې ډيزي به ورته ټیلیفون وکړي او کیدای شي نور یې کیسه کې هم نه وي. که چیرته دا صحي وي نو هغې باید دا احساس کړی وی چې د ژوند خوږې شیبې یې له لاسه ورکړي او د ستر قیمت په بدله کې یې د یو نیمگړي خوب پوره کولو باندې برباد کړي.

د کارکونکو مشر د ډز غږ واورید، هغه وروسته ویل چې د داسې پینې مخنیوي لپاره یې څه چمتو والی نه درلود او یا دا یې فکر کی هم نه راتلل چې داسې څه به پینسیري. زه د ښار نه نیغ د گیتس بې کور ته لاړم. خو هغوی پوه شوي ول او زه هم باوري وم، مونږ څلور واړه، زه، موټروان، د کارکونکو مشر او زوږ باغوان حوض سره ولاړ وو.

هلته هر څه پرکاله وو، یواځې د اوبو خوځښت و چې د یوې خوا تازه اوبه حوض ته ننوځي او بل سوري کې ترې ووځي، هلته اوبو کې بې سکه پروت و، د هغې سیوری د اوبو په تل کې ښکاریده، د حوض اوبو خپل رنگ بدل کړی و، که څه هم تازه اوبو د زړو اوبو ځای نیوه خولا پکې سور رنگ له ورايه ښکاریده، د حوض بل سره ته په شنو وښو کې د ویلسن جسد هم پروت و او پینسه په هماغه شیبه کې سر ته رسیدلې وه.

همغه شیبه مې ورته دفتر نه ټیلیفون کړی و، هماغه شیبه ویلسن

تمانچه په لاس گیتس بې ته د حوض سر ته ولاړ و، هماغه شیبه گیتس بې د حوض نه د راوتو په حال کې و ترڅو د هغه په خیال د ډيزي ټیلیفون ته ځواب ووايي، هماغه شیبه ویلسن هغه د شاله لورې په چپه اوږه وويشت او هماغه شیبه ویلسن تمانچه په خپل سر ږدي او ځان وژني. ما ټیلیفون کې د دوه ډزو غږ هم واورید، خو بیا ټیلیفون ته څوک رانغی، د کارکونکو مشر وړاندې تردې چې ویلسن ته ځان ورسوي، هغه خپل کار ویستی و.

نهم خپر کې

دوه کاله وروسته مې هماغه ورځ او هماغه شپه بلکې ورپسې څو ورځې مې ډېرې ښې یادې دي. پولیس، عکاسان او اخبارونو والا سرې د گیتس بی کور مخې ته ډله ولاړ وو. د ډېرو رسنیو راپورونه اکثره د پینسو پورې اړوند او ناسم وي. کله چې مایکل شاهدي ورکوله هغې ویلي و چې ویلسن خپله میرمنه باندي شکمن شوی و، خو کیتیرین چې د ویلسن خینه وه، دهغې په وینا چې خپله خور یې هیڅکله گیتس بی سره نه وه لیدلې. هغې خپلې اوبنکې د شمال باندي وچولې. د همدې څپرنو پر بنسټ دا ثابت شوي وه چې ویلسن د ډېر خفگان له کبله مغزي توازن له لاسه ورکړی و او د سم او غلط توپیر یې نه شو کولای ځکه داسې یوه کرڼه یې ترسره کړه.

ما خپل ځان د گیتس بی په خوا کې ډېر یواځې وموند، ما سره نور هیڅوک نه و ولاړ. کله چې ما غربي جزیرې کې رسنیو ته د گیتس بی د مرگ باره کې خبر ورکړ، نو د گیتس بی په اړوند هره پوښتنه ماته راجع

شوه. اوله کې زه حیران او کشمکش کې وم، خو کله چې مې هغه خپل کور کې بې ساه او بې سده پروت ولید، نو شیبه په شیبه به مې ځان مسول گڼه، ځکه نور هیچا پکې دلچسپي نه اخسته...

د هغه د مرگ نه یو ساعت وروسته مې ښه په ډاډه زړه ډيزي ته زنگ ووهه، خو هغې او ټام په هماغه ماسپینین خپل سامان سره د کوره وتي وو او یا کیدای شي د گیتس بی مرگ نه هم خبر شوي او بیا تللي وي.

- هیڅ کومه پته یې نه ده پریښې؟
- نا...

- څه یې ویلي کله به بیرته راستنیري؟
- نا...

- څه معلومات درته شته چیرته به وي؟ څنگه هغوی سره اړیکه نیولی شم؟

- زه نه یم خبر، نشم ویلای.

د ډيزي له لورې ناهیلی شوم. ما غوښتل گیتس بی لپاره څوک نزدې را پیدا کړم. ما غوښتل چې دهغه کوټې ته لاړ شم چیرته چې هغه پروت دی او هغه ته ډاډ ورکړم. یو څوک درته پیدا کوم، گیتس بی! ته غم مه کوه، بس په ما باور ولره زه به درته څوک پیدا کړم...

د ښاغلي وولف شیم نوم کتابچه کې نه و. د کار کونکو مشرد هغې دفتر شمیره را کړې وه خو کله مې چې دفتر ته زنگ ورووهه، پنځه بجو نه تیرې وې، ټیلیفون ځوابولو لپاره یو څوک پیدا شو،

- ته بیا ټیلیفون کوي؟

- ما درې ځله وړاندې هم زنگ وهلی، ډېره ضروري ده...

- وښئ اوس هیڅوک نشته.

زه بیا لارم کوټې ته، د یوې شیبې لپاره مې فکر کاوه چې بل څوک به داسې پیدا کړم، گیتس بی یواځې پروت دی او خبرې یې زما مغزو کې تاویرې،

ما ته وگوره، زور یاره! یو څوک خوراته پیدا کړه، ته خپله پوره هڅه وکړه، زه یواځې دا هرڅه نشم زغملای.

یو څو کسانو ما نه پوښتنې کولې، خو زه په مات زړه بره لارم، گیتس بی ماته د خپل مور او پلار باره کې هم نه و ویلي چې ژوندي به وي که څنگه؟ خو هلته د هغه په کور کې هیڅوک نه وو، پرته د ډان کوډي د انځور نه.

راتلونکی سهار مې د گیتس بی ناظر ته یو خط ورکړ او نیویارک ته مې ولیږه تر څو وولف شیم ته خبر ورکړي، هغه نه مې وغوښتل تر څو د هغه کورنیو غړو باره کې راته ووايي او پرته د ځنډ نه راشي. زه ډاډه وم چې هغه به اخبار کې د خبر لیدو سره راشي، هغسې ډاډه چې ډيزي به غرمې نه وړاندې زنگ ووهي، خو نه هم زنگ راغی او نه هم وولف شیم رامعلوم شو.

...بناغلی کېږو وي، دا زما د ژوند تر ټولو غټه غمیزه او غټه ټکان و او په حقیقت کې پرې باور هم نشم کولای. داسې احمقانه کار چې هغه سرې کړې دی باید مونږ ټول ورته په فکر کې شو. زه اوس نشم راتلای، ځکه دلته ډېر ضروري کارونه لرم او ځان ترې خلاصولي نشم. که زما په اړوند هر څه خدمت وي بیا وروسته ویلی شې. زه نه پوهیږم چیرته یې مخو چې کله داسې خبر واورم بیا ډېر خفه کیږم.

په درنښت

مئیر وولف شیم

کله چې ماسپښین زنگ راغی، سرې وویل چې شیکاگو نه څوک خبرې کوي. ما بیا هم فکر کاوه چې ډيزي به وي، خو په غوږي کې مې د یو سرې او از واوریده.

- سلیگل خبرې کوم...

- بنه... "غرنا اشنا ښکاریده.

- عجیبه خبر وکنه؟ زما زنگ درغلی و؟

- کوم زنگ نه دی راغلی.

- ځوان پارکز ستونزه کې دی، هغه زرزر لگیا و، هغوی هغه د خرڅلاو میز خوا کې نیولی و. هغوی ته چا د نیویارک نه خبر ورکړی و، ته ترې څه احوال لرې...

- هیلو... ما یې خبره ورپرې کړه: غوږ ونیس، زه بناغلی گیتس بی نه یم، بناغلی گیتس بی مړ شوی دی.

یوې شیبې لپاره هغه چپ و، بیا یې لکه چې ټیلیفون بند کړی و.

زما په خیال نن دریمه ورځ وه. د مینیسوتا نه د هیټري گیتز په نوم یو تیلی گرام راوړسید، هغې کې یواځې دوامره لیکل شوي و چې همدا اوس دروان شوم او جنازه یې تر راتگ وځنډول شي.

هغه د گیتس بی پلار و، یو جدي زوړ سرې و، هغه ډېر بې وسه او تشویش کې ښکاریده، د سپټمبر په معتدله موسم کې یې غټه چپنه اغوستې وه. ما د هغې نه بیگ او چترې واخستل، هغه ډېر سترې ښکاریده. ما د موسیقۍ خونه کې کیناوه او ترې ووتم تر څو ورته خوراک لپاره څه راوړم. خو هغه هېڅ ونه خوړل، خو یو گیللاس شوډي یې

په ريپيدلي لاس واخستې.

- ما د شيكاگو اخبار کي وليدل. هغه وويل: د شيكاگو هر اخبار سر خط همدا و، ما چې وکتل بس راروان شوم.

- زه نه پوهيدم چې تاسو سره څنگه اړيکه ونيسم. د هغه سترگي لکه هيڅ چې نه گوري او په پرله پسې توگه يې کوي ته کتل.

- هغه سړي ليوني؟ هغه سم ليوني و... هغه وويل.

- قهوه درته راوړم؟ ما وړانديز ورته وکړ.

- هيڅ شي نه غواړم، زه بيخي ننه يم، نښاغلي...

- کيروي.

- نښه نښاغلي کيروي زه نښه يم، زه غواړم خپل جيمي سره

وگورم... هغه به ورته د مينې نه جيمي ويل، هغه مې کوي ته ورنويست، زه ترې راووتم. شېبه وروسته نښاغلي گيتز کوي نه راووت.

د هغه سترگو کي اوبنکې ځليدې او کله يې چې لوی دهليز او لويو کوي ته کتل نو د خفگان سره سره يې يو وياړ هم سترگو کي بنکاريد.

ما تر خوب خونې پورې بوته، هغه خپله چپنه وويسته، ما هغې ته دا هم وويل چې ستاسو راتگ ته مو هر څه ځنډولي.

- زه نه پوهيږم چې تاسو څرنگه غواړئ؟ نښاغلي گيتس يې

- نښاغلي گيتز، زما نوم دی.

- نښاغلي گيتز، ما فکر کاوه چې تاسو به جسد غربي خواته وړئ؟

هغه خپل سر خوځاوه.

- د جيمي همدا ختيځ سيمه خونښه وه. هغه په خپل زړه همدلته

اوسيدلی دی، ته زما د ځوی ملگري وي، نښاغلي...

- هو، زما کلک ملگري و.

- هغه به ډېر غټ راتلونکی درلودلای، ته خو پوهيږې. هغه خولا ځوان و، خود ډېر غښتلي مغز څښتن و. هغه خپلو سترگو کي کوي و وهلې.

- که هغه ژوندي پاتې و، نو يو ستر شخصيت به ترې جوړ شوی و. هغه د وطن جوړولو کي مهم رول لوبولای شو.

- بالکل همدا سي ده. ما ورته وويل. هغه خامکين رو جايي باندي ستړي پريوت.

په دې شپه يو بل سړي ټيليفون وکړ، لومړی يې رانه د نوم پوښتنه وکړه.

- زه کيروي يم.

- اوه... هغه لږ په آرام شو... زه کلپ سپرنگر يم

زه هم لږ په کراره شوم، ما ويل چې د گيتس يې يو بل ملگري خو هم پيدا شو، ما نه غوښتل چې د هغه د جنازې مراسم رسنيو سره شريک

کړم او بيرو بار رامنځته کړم، خو يو څو کسانو ته مې خپله زنگ ووهه.

- جنازه سبا درې بجې ده، همدلته په کور کي، هغه چاته ووايه چې د راتلو علاقه لري... ما کلپ سپرنگر ته وويل.

- اوه... سمه ده، زه خود دومه څوک نه پيژنم خو بيا هم هغه زړه نا زړه

کيده، د هغه خبرې زه يو دوه کي حيران کړم.

- که نور څوک نه وي ته خو هرومرو راشه.

- ښه، زه به خپل کوشش وکړم. ما چې د کوم شي باره کي زنگ وهلی

و...

- يوه دقيقه... مایې خبره ورپرې کړه: تا څه وويل ته راتلای شې که

نه؟

- خبره داسې ده، اصل کې رینستیا داسې دي چې زه دلته ګرینویچ کې خلکو ته پاتې کیږم او هغوی غواړي زه ورسره سبا ته او وسم. اصل کې که چیرته هغوی د مېلې هوډ درلود، نو بیا به زه خپله هڅه وکړم چې درشم. ما په زوره آه... وکړل او د هغه خبرې مې ورنیمایي کړې.

- ما چې د څه لپاره زنگ وهلی و، هلته زما یوه جوړه بوتان پاتې شوي او که یو چاته یې ورکړي او ما ته یې راوړي، ته خو پوهیږې هغه د تینس لوبې بوتان دي او زه د هغې پرته ګوزاره نه شم کولای، زما د کور پته ده، بی ایف...

ما یې نوره خبره وانه وریده او ټیلیفون مې پرې بند کړ.

زه ګیتس بی لپاره ډېر شرمنده وم، یو کس ته خو چې مې زنگ ووهه، نو هغه ویل چې همداسې ورسره کول پکار و. او دا هم ما خپله سهوه ګنله چې داسې خلکو سره مې باید اړیکه نه وی نیولی، ځکه کیدای شي د ګیتس بی بنو ملګرو نه ول او ما باید پیژندلي وای.

د جنازې په سهار وختي نیویارک ته لارم ترڅو وولف شیم پیدا کړم، خو هغه مې ونه موند. دروازه مې خلاصه کړه خو هیڅوک دننه نه ول، بیا مې په تیز غږ وویل چې څوک شته؟

- هیڅوک هم نشته، بڼاغلې وولف شیم شیکاګو ته تللی. بڼسځې وویل، د بڼسځې لومړۍ خبره خو ځکه ناسمه وه چې دننه د بل سړي غږ هم اوریدل کیده.

- مهرباني وکړئ ورته ووايې، چې بڼاغلې کیرووي راغلی، ورسره لیدل غواړي.

- زه یې شیکاګو نه شم راغونښتلی. په دې وخت کې په غلطۍ سره د وولف شیم غږ: ستیلا !!!" د هغه بلې دروازې نه واوریدل شو.

- خپل نوم دې ولیکه او په میز یې کیږده. بڼسځې زروویل: کله چې راغی زه به یې ورکړم

- زه پوهیږم چې هغه دننه دی. هغه زما مخې ته رانږدې شوه، خپل لاسونه یې په کونایتو تېرول،

- غوږ ونیسې ځوانه! ته فکر کوي دلته په زور راغلی یې، مونږ نور ستړي شوي یو، چې درته مې وویل چې شیکاګو ته تللی نو بیا شیکاګو ته تللی.

ما د ګیتس بی نوم واخست.

- او هغه یو ځل بیا ما ته وکتل: لږ صبر وکړه، ستا نوم څه دی؟

هغه لاره، یوه شیبه وروسته بڼاغلې ما وولف شیم په جدي ډول دروازه کې رابښکاره شو. خپل دفتر ته یې بوتلم، هغه خپله خواخوږي څرګنده کړه، ما ته یې د سیګار څښلو وړاندیز وکړ.

- زما ذهن هماغه وختونو ته ځي چې کله مې په لومړي ځل ولید، یو ځوان جګړن چې د جګړې په موده کې یې څو مهالونه هم ترلاسه کړي وو، هغه به تل یونیفورم کې ګرځیده ځکه هغه د عام لباس اخستلو لپاره کالي نه درلودل. په لومړي ځل مې واین برینر کې ولید چې دندې ترلاسه کولو لپاره راغلی و. هغه د څو ورځو راهیسې هیڅ نه وو خوړلي. ما ورته د ډوډۍ وړاندیز وکړ. هغه ترنیم ساعت پورې لګیا و، د څلورو ډالرو نه یې هم ډېر خوراک وکړ.

- تاسره تجارت کې شریک شوی و؟

- تجارت کې شریک شوم؟ هغه ما جوړ کړی.

- بڼه.

- هغه ما د نشت نه راوچت کړی، د ویالې نه مې راپورته کړی. ما هغه

ولید چې یو ښه ځوان دی او کله یې چې وویل اکسفورډ کې یې درس ویلی نو ما فکر وکړ چې ښه ځای یې استعمالولی شم. هغه مې امیریکن لیجن کې ورننښه، او بیا یې البانی کې زما یو ځاک لپاره کار کاوه... خو اوس هغه مړ دی. هغه یوه شیبه چپ و.

- ته د هغه ډېر نږدې ملگری وې نو زه پوهیږم نن ماسپښین به د هغه جنازي ته راځي.

- زه غواړم چې درشم.

- ښه، نو بیا راشه.

د هغه د پوزې ویښتان د غشو غونډې بهر راوتلي وو، هغه خپل سر خوځاوه. سترگې یې ډکې شوې،

- زه نشم کولای، زه په دې کې ځان نشم ورگډولای. هغه وویل.

- هیڅ شي کې ځان مه ورگډوه، هر څه ختم شول.

- کله چې یو څوک ووژل شي، زه ترې ځان لرې ساتم. کله چې ځوان وم، هغه مهال داسې نه وو. که زما کوم ملگری به مړ شو، که هر څنگه به وو زه به ورسره تر اخره ولاړوم.

زه پوه شوم چې هغه د خپلو شخصي وجوهاتو له کبله نشي کولای چې جنازه کې گډون وکړي، نو پاڅیدم.

- تا کالج لوستلی؟

د یوې شیبې لپاره مې فکر کوه چې څه وړاندیز کوي خو بیا یې سر وخوځاوه او ماته یې لاس راکړ.

- پریږده چې مونږ دا زده کړو ترڅو چې یو کس ژوندی وي د هغه لپاره خپل ملگرتوب وښايو، نه د هغه د مړینې وروسته... هغه وویل: او

لدې وروسته زما قانون داسې وي چې هر څه همداسې پریږده.

کله چې د هغه دفتر نه راستون شوم، آسمان تورو وریځو نیولی و، غربي جزیرې ته رارسیدو سره نری نری باران وریده، د کالو بدلولو وروسته د گیتس بی کورته ورغلم، ښاغلی گیتز دهلز کې هاخوا دیخوا هیجاني گرځیده. هغه خپل ځوی کې یو ویار لیده او د هغه د ځوی لاسته راوړنې پرله پسې توگه زیاتیدې. هغه غوښتل ماته څه وښايي.

- جيمي ماته دا انځور رالیرلی و. هغه په لړزیدا لاسونو خپلې بتوي نه تصویر راوباسه.

- راشه وگوره.

دا د کور یو انځور و، انځور په کونجونو کې درزونه او په لاسونو ښه خیرن شوی و. هغه ماته انځور ډېر په لیوالتیا تشریح کاوه: دلته وگوره او بیا به مې هماغه ځای ته کتل، هغه ته دا انځور د حقیقي کور نه هم ډېر حقیقي ښکاريده.

- جيمي ماته رالیرلی و، زما په خیال ډېر ښایسته انځور دی، ډېر ښه ښکاري.

- ډېر ښه ښکاري، ډېر وخت کیږي نه دې وو لیدلی؟

- هغه دوه کاله مخکې زما خواته راغلی و او ماته یې یو کور اخستی و، زه پکې اوس هم اوسېږم. د کله نه چې د کوره تښتیدلی و نو مونږ سره بیل شوي وو خو اوس مې ولیدل چې د هغه تر شا یو دلیل پروت و. هغه پوهیده چې یو روښانه راتلونکی لري. هغه ماته ډېر سخي و.

هغه د څو نورو شیبو لپاره هم تصویر زما مخې ته نیولی و او بیا یې د بتوي په زور ځای کې کښود، ورپسې یې یوه زړه کتابچه راوویسته.

- دا وگوره، دا یې د ماشومتوب کتابچه وه. د کتابچې په مخ پاڼه

باندې مهال ویش لیکل شوی و، لاندې ترې نیتیه، د سپټمبر ۱۲، ۱۹۰۶ کال او لاندې،

خوب نه پاڅیدل... ۲ بجې

ورزش... ۷:۱۵-۶:۳۰

برق درس او نور... ۷:۱۵-۸:۱۵

کار... ۸:۳۰-۴:۳۰ (مازیگر)

بیس بال او لوبې... ۴:۳۰-۵:۰۰

د بلاغت او انډول تمرین او څنگه ترلاسه کول... ۵:۰۰-۶:۰۰

درسي اختراع... ۷:۰۰-۹:۰۰

عمومي تحليل او ځان سمونه

- وخت نه ضایع کول

- سگرت څکول بند

- هره بله ورځ لامبل

- اونۍ کې یو کتاب یا مجله لوستل

- اونۍ کې درې ډالره سپما کول

- پلار او مور سره نښه چلند کول

- دا کتابچه مې هسې گوټو ته راغله دا مونږ ته هرڅه بنایي کنه؟

- بالکل هرڅه بنایي.

هغه د جیمې باره کې لگیا و او د کتابچې بندول یې زړه نه غوښتل او همداسې یې اړوله را اړوله، د کتابچې هره جمله به یې په زوره ویله او ماته به یې په لیواله نظر راکتل. زما په فکر هغه دا توقع درلوده چې زه د خپلې گټې لپاره ترې یو څه ولیکم.

درې بجو نه مخکې لیتران وزیر هم رارسیدلی و او ما ورته د کړکۍ

نه په نه زړه کتل. شیبه وروسته یو څو کارکونکي او نور خلک دهلیز کې ودریدل. وزیر څو ځله خپل لاسي ساعت ته وکتل، هغه د باران باره کې وارخطا و، بیا مې یوې غاړې ته بوت او د نیم ساعت نور انتظار مې ورته وویل. خو هیڅ گټه یې نه درلوده، هیڅوک راغلل.

تقریباً مازیگر پنځه بجې تیز نری نری باران وریده. درې موټرې پرله پسې د کور دروازې نه د هدیرې په لور روان شوو. اول تور غټ موټر کې تابوت، ورپسې موټر کې د گیتس بی پلار او ورپسې لیمو موټر کې زه او وزیر ناست وو. وروسته څلور پنځه مزدوران او د غربي جزیرې پوسته رسان چې باران نښه لامده کړي وو، راخرگند شوو. هدیرې ته رسیدو سره بل موټر هم راغی، ومې لیدل چې هماغه د گیتس بی د کتابخانې گونگي په څېر سترگو والا سپرې و، چې درې میاشتي مې د گیتس بی د کور په کتابخانه کې لیدلی و. د هغې نه وروسته مې دا سپرې نه و لیدلی. نه پوهیږم چې څنگه جنازې نه خبر شو، باران د هغه پلنې عینکې لمدې کړې وې، عینکې یې له سترگو لرې کړې په یوه ټوټه یې پاکې کړې ترڅو د گیتس بی قبر سم وگوري.

ما هڅه کوله د یوې شیبې لپاره د گیتس بی باره کې فکر وکړم، خو هغه ډېر لرې تللی و او ما صرف یادولی شو، پرته د خفگان نه چې ډیزي یو پیغام او نه هم یو گل راولیږه.

ما واوریدل چې یو سپرې لگیا و، "هغه سپرې خوشبخته وي چې د خنډولو په مهال یې باران وي. او بیا د گونگي په څېر سترگو والا په زوره آمین وویل. د باران له کبله مونږ بیرته موټرو کې کیناستو. گونگي سترگو والا راته دروازه کې وویل،

- زه کور ته نشم ننوتلای. هغه وویل.

- هیڅوک نشي کولای ننوځي.

- ولې خدایه! هغه خو باید سلگونو سره هلته تللی وای. هغه خپلې عینکې له سترگو ښکته کړې او بیا یې په خپل جیبې د سمال وچې کړې.

د گیتس بی مرگ نه وروسته راته شرق ویرونکی ښکاره شو. کله چې د ونو نه پانې غورځیدل پیل شول او نري شمال هم د شپې له خوا پرڅه غورځوله، نو ما پریکړه وکړه چې کورته لاړ شم.

یوشی اړین و چې باید د دې ځای تلو نه دمخه مې کړی وای، یو بې خونده او خواشینونکی کار و. خو ما غوښتل چې هرڅه یو ترتیب کې پرېږدم. ما جوړډن بیکر هم ولیده. مونږ ډېرې خبرې سره وکړې. چې ما ته څه راپیښ شوي وو او د گیتس باره کې مې هرڅه ورته وویل. هغه څوکی کې ناسته او زما خبرو ته یې غوږ نیولی و.

هغې د گولف لوبې لباس پرتن و، زما یاد دي چې هغه مې د یو ښه انځور په شکل ذهن کې ساتلې ده. د هغې زنه یو څه راپورته شوې وه، د هغې وینسته د خزان د ونو پانې په څېر ول.

کله چې ما خپلې خبرې پای ته ورسولې، نو هغې پکې پرته د څه ویلو وویل چې هغې یو بل سړي سره کوژدن کړې ده. خو زه شکي وم، ځکه د سر په خوځولو هغې د هرچا سره چې زړه وغواړي واده کولای شول، یوی شیبې لپاره مې همدا فکر کاوه چې شاید زه سهو شوی يم، خو وروسته پوه شوم، د خپل ځایه راپاڅیدم ترڅو خدای پاماني ترې واخلم.

- سره له دې تازه پریښې وم. جوړډن زرو وویل: تا ماسره په ټیلیفون څنگه خبرې کړې وې، زه اوس ستا په کیسه کې نه يم، خو دا زما لپاره

یوه نوې تجربه شوه او ما یو څه گنگس کوي هم.

- او ه... تاته یاد دي؟ هغې ورزیاته کړه: مونږ چې موټر کې ناست وو د موټر چلولو باره کې مو بحث کړی و.

- ولې، فکر نه کوم...

- تا ویلي ول چې یو موټر چلونکی هغه وخت خراب وي چې یو بل خراب موټر چلونکی سره مخ شي! ښه، نو ما یو بل خراب موټر چلونکی سره ولیدل، همدا سې نده؟ ما فکر کړی چې ته یو ایمانداره او ساده سړی یې او زه فکر کوم دا ستا یو پټ ویاړ دی.

- زه دیرش کلن يم، ما وویل: زه دروغو ویلو نه پنځه کاله مشریم. هغې ځواب رانکړ. غوسه مې هم راتله او لږ پرې مټین هم وم. زه ترې لاړم.

د اکتوبر میاشت اخري ورځې وې، یو ماسپینین مې ټام ولید. هغه د پنځمې جادې په لور په قهرجنه توگه، خپل لاسونه چاک نیولي لکه چا سره جنگ کولو لپاره روان وي، هغه یوې بلې خوا کتل. زه لږ په ورو شوم چې هغه تېر شي، هغه د سرو زرو دوکان مخې شیشې ته ودريد، تندي یې تریو نیولی و، چې زه یې شیشیه کې ولیدم او بیرته په شاراغی، لاس یې راته ونيو.

- څه خبرې دي نیک! ولې لاس ورکولو باندي هم اعتراض لري؟

- هو... ته پوهیږې زه ستا باره کې څه فکر کوم.

- ته لیونی شوی یې نیک! ته بیخي لیونی یې. زه نه پوهیږم چې په

تاڅه شوي؟ هغه زرو وویل او لاسونه یې کورتی کی نناسل.

- ټام! هغه ماسپینین تا ویلسن ته څه ویلي و؟ ما په ترڅه لهجه ترې

وپوښتل. هغه ماته همدا سې کتل، او زه پوهیدم چې زما فکر د هغه وخت باره کې سم دی، زه ترې بیرته روانیدم خو هغه راوړاندې شو او زه یې مټ نه و نیولم

- ما هغه ته ریښتیا ویلي و، مونږ هماغه مهال کور پرېښودو او سامانونه مې ترلې وو چې هغه رانتوت. ما څوک ورو لیرې چې ورته ووايې چې ټام کور کې نشته، خو هغه بره راوخوت. هغه به زه هم ویشتلې وم که ما ورته نه وو ویلي چې هغه زیږ موټر د چا و. هغه جیب کې د تمانچې په ماشه گوته ایښې وه. هغه بې پروا لگیا و، لږ تم شو. نو څه وشو که ما ورته ویلي؟ گیتس بې ستا او د ډیزی په سترگو کې خاورې شیندلې وې، خو هغه یو کلک سپری و، هغه په مارتیل موټر داسې ورو خپژوه لکه یو سپی او بیا یې موټر هم ونه دراوه. ما سره د ویلو لپاره هیڅ نه و، پرته د یو نا مکمل حقیقته چې هغه ریښتیا و.

ما هغه یا د هغې په څېر هیڅوک نه شو بښلی یا د بښلو وړ وو. ټام او ډیزی بې پروا خلک وو، دوی شیان او ژوندي راټولوي او بیا وروسته خپلو پیسو او بې پروایۍ ته په شا تگ کوي یا کوم څه چې هغوی دواړه سره یوځای ساتي او د نورو خلکو په واسطه خپله گندگي صفا کړي...
ما هغه ته لاس ورکړ، ډېره بده راته ښکاریده، دا ځل مې ورته ځکه لاس ورکړی و چې زما دې خبرې ته پام شوی و چې زه یو ماشوم سره خبرې کوم. بیا هغه د سرو زرو دوکان ته ننوت ترڅو د ملغلرو یوه غاړه کې واخلي یا کیدای شي بل څه اخلي خو زما یې پرې څه...

کله چې زه راوتم، د گیتس بې کور هماغسې تش و، د هغې وابښه هم زما د کور په څېر بېر شوي وو. د هغې کلي یو ټکسي چلونکی چې کله هم د گیتس بې کور سره تیریري نو یو ځل هرو مرو د کور مخکینی. دروازې سره په ورو کېږي او دننه لور ته اشاره کوي، کیدای شي دا هغه ټیکسي والا وي چې د ټکر په شپه یې گیتس بې او ډیزی له دې ځای نه شرقي جزیرې پورې رسولي وي او یا کیدای شي دا کیسه یې ځان نه جوړه کړې وي. ما نه غوښتل چې نوره دا کیسه واورم، نو ځکه ما منع کړ او ریل نه ښکته شوم.

د شنبې شپه مې نیویارک کې تېره کړه، ځکه دهغه د رڼا نه ډک او برېښیدونکي محفلونه ما سره ملگري وو چې په اسانۍ سره مې د هغه د کورنه د سندرو، خنداگانو، پرکالتوب چې د هغه د بڼې نه اوریدل کیده او خلک موټرو کې تگ راتگ اوس هم زما ذهن کې هماغسې تازه دی. په اخرنۍ شپه چې ډاله مې د سامان نه ډکه کړې وه، زه لاړم او یو ځل بیا مې د هغه سترناکامه شوي کور ته وکتل. سپینو زینو کې یو کرغیرن څه لغت لیکل شوی و، لکه یو ماشوم چې په خښته لیکلی وي. د سپورمۍ په رڼا کې صفا ښکاریده، هغه لیکل مې وړان کړل بیا لاړم ساحل خواته او په شگو کې یوه شپه کیناستم.

زه هلته ناست او ددې زړې او نا آشنا دنیا باره کې مې چرت وهه، ما د گیتس بې خیالاتو باره کې فکر کاوه چې په لومړي ځل به یې د ډیزی کور مخې ته شین رنگه خراغ لیدلی وي، هغه د ډېر لرې ځای نه دلته راغلی و او د هغه خوبونه ریښتیا هم دومره نږدې شوي و خو هغه ډېر په مشکله په دې ونه توانید چې هغه راخپل او یا درک کړي.

گیتس بې په شین خراغ باور درلود، یو ژوندي راتلونکی چې کال په

کال زموږ د مخې نه په شا روان دی. بیا هغه مونږ تېر باسي خو بیا ځکه
فرق نه کوي چې سبا ته مونږ په تیزی منډه وهو، زموږ لاسونه لا پسې
پراخوي... او بیا به یو روڼ سهار...
خو مونږ روان یو، د اوبو په مخالف جهت لامبو وهو، او مونږ پرله
پسې توگه په شا تمبوي.

پای

د جولای ۱۱، ۲۰۱۵ کال
کابل، افغانستان

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**